

ตารางสรุปที่มาของฐานข้อมูลบันทึกการสัมภาษณ์กรณีศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผลสภาวะของผู้ใช้
การแพทย์วิถีพุทธ

แหล่งที่มา	จำนวน กรณีศึกษา
1. บันทึกการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจากผู้ใช้งานการแพทย์วิถีพุทธสำหรับผู้ที่มาเข้า อบรมค่ายสุขภาพแพทย์วิถีธรรม 5-7 วัน ณ ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนว เศรษฐกิจพอเพียง สวนป่าบุญ 1 อำเภอคอนสาร จังหวัดมุกดาหาร และ เครือข่ายแพทย์วิถีพุทธทั่วโลก ระหว่างปี พ.ศ. 2552-2558	141
2. บันทึกกลุ่มตัวอย่างจากผู้ใช้งานการแพทย์วิถีพุทธที่เป็นจิตอาสาแพทย์วิถีพุทธ ระหว่างปี พ.ศ. 2553-2558	104
3. บันทึกกลุ่มตัวอย่างจากกรณีศึกษาผู้ใช้งานการแพทย์วิถีพุทธ ที่แนะนำ และเก็บบันทึกโดยจิตอาสาแพทย์วิถีพุทธ	
3.1 จากจิตอาสาแพทย์วิถีพุทธระดับบุคคล	417
3.2 จากเครือข่ายแพทย์วิถีพุทธในประเทศไทย	14
3.3 จากบันทึกกรณีศึกษาผู้ดูแลสุขภาพตามแนวทางแพทย์วิถีพุทธ	419
4. บันทึกกลุ่มตัวอย่างจากสื่อออนไลน์ – ถามตอบปัญหาและแนะนำการดูแล สุขภาพผ่านเฟซบุ๊กแพทย์วิถีธรรม/หมอเขียวแฟนคลับ	146
5. บันทึกกลุ่มตัวอย่างจากหนังสือ “แพทย์วิถีธรรมกับการสร้างสภาวะในเรือนจำ”	39
6. บันทึกการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 39 ราย จากงานหนังสือวิทยานิพนธ์ “ความเจ็บป่วยกับการดูแลสุขภาพแนวเศรษฐกิจพอเพียงตามหลักการแพทย์ ทางเลือกวิถีพุทธ ของศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจสวนป่าบุญ อำเภอคอนสาร จังหวัดมุกดาหาร” จากประชากร พ.ศ. 2538 – 2553 จำนวน 16,252 คน	39
7. บันทึกการสอบนักศึกษาแพทย์วิถีพุทธ ในค่ายพระไตรปิฎก วันที่ 17-23 เมษายน 2558	162
รวม	1,481

ตารางสรุปโรคและอาการของผู้ที่ใช้การแพทย์วิถีพุทธ ตามปัญหาความเจ็บป่วยด้านร่างกายแยกตามโรคอาการและอาการแสดงตาม ICD 10

ลำดับ	กลุ่มโรคและอาการ	จำนวนทั้งหมด	ร้อยละ
1	โรคติดเชื้อและโรคปรสิตบางโรค	68	2.94
2	เนื้องอก	158	6.82
3	โรคของเลือดและอวัยวะสร้างเลือดและความผิดปกติบางอย่างของกลไกภูมิคุ้มกัน	16	0.69
4	โรคของต่อมไร้ท่อ โภชนาการ และเมตาบอลิซึม	205	8.85
5	ความผิดปกติทางจิตและพฤติกรรม	6	0.26
6	โรคของระบบประสาท	134	5.79
7	โรคของตาและอวัยวะเกี่ยวลูกตา	50	2.16
8	โรคของหูและปุ่มกระดูกกกหู	8	0.35
9	โรคของระบบไหลเวียนโลหิต	181	7.82
10	โรคของระบบหายใจ	114	4.92
11	โรคของระบบย่อยอาหาร	166	7.17
12	โรคของผิวหนังและเนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง	133	5.74
13	โรคของระบบกล้ามเนื้อโครงร่าง และเนื้อเยื่อเกี่ยวพัน	263	11.36
14	โรคของระบบสืบพันธุ์และระบบสืบสาวะ	116	5.00
15	อาการ อาการแสดงและความผิดปกติที่พบจากการตรวจทางคลินิกและทางห้องปฏิบัติการ มิได้จำแนกไว้ที่ใด	532	22.96
16	การบาดเจ็บ การเป็นพิษ และผลสืบเนื่องบางอย่างจากสาเหตุภายนอก	91	3.93
	รวมผู้มีโรค/อาการไม่สบาย	2,241	96.76
17	ดูแลสุขภาพ	75	3.24
	รวมทั้งหมด	2,316	100.00

บันทึกการสัมภาษณ์กรณีศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผลสุขภาพของผู้ใช้การแพทย์วิถีพุทธ

1. บันทึกการสัมภาษณ์กรณีศึกษากลุ่มตัวอย่างจาก ผู้ใช้การแพทย์วิถีพุทธสำหรับผู้มาเข้าอบรมค่ายสุขภาพ แพทย์วิถีพุทธ 5-7 วัน ณ ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง สวนป่านาบุญ 1 อำเภอคอนคาต จังหวัดมุกดาหาร และเครือข่ายแพทย์วิถีพุทธทั่วโลก ระหว่างปี พ.ศ. 2552 – 2558 (ประเภทข้อมูลที่ 7 การแลกเปลี่ยนประสบการณ์การใช้แพทย์วิถีพุทธ ผ่านสื่อออนไลน์ – ยูทูบ ประเภทข้อมูลที่ 9 แบบบันทึกสัมภาษณ์แลกเปลี่ยนประสบการณ์การใช้แพทย์วิถีพุทธ และ ประเภทข้อมูลที่ 12 แบบสอบถามประสบการณ์การใช้แพทย์วิถีพุทธ เทคนิค 9 ข้อ)

1. โรคมุมิแพ้

1.1 โรคมุมิแพ้ทางเดินหายใจ

กรณีศึกษาที่

1.1 โสภา บริสุทธิ์

หญิงไทย จังหวัดชลบุรี

โรคมุมิแพ้ไชนัส

อาการ – อากาศเย็นจะเป็นหวัด มีน้ำมูก

ปฏิบัติ – ดื่มน้ำปัสสาวะ

สวัสดีทุกท่านค่ะ โสภา บริสุทธิ์ค่ะ มาจากชลบุรีแบบไม่ได้ตั้งใจมาที่นี่ ไม่ได้ถูกบังคับค่ะ สมัยก่อนค่ะ กลัวจะไม่ได้มาด้วยซ้ำกลัวว่าคนจะเต็มนะค่ะ มาที่นี่ทุกคนน่ารักมาก มาวันแรกไม่กล้าพูดกับใครเลย แต่พอวันสุดท้ายจะจากไปโหยหาคิดถึงนะ ให้กำลังใจกันจริง ๆ แล้วดีมาก ๆ นะคะ แล้วตั้งใจว่าเรากลับไปเราก็จะเอาไปทำไปรวมกลุ่มกัน เพราะว่าชลบุรีก็มาหลายคนค่ะตอนนี้เราก็ตั้งกลุ่มไลน์กันไป

เนื่องจากว่าเรามีสุขภาพตัวเองเป็นภูมิแพ้มาก ๆ เลยเป็นภูมิแพ้มา 15 ปี กินยามาตลอดแล้ว ผลจากภูมิแพ้ก็คือทำให้เราเป็นไชนัส เนื่องจากเมื่อพ้ออากาศเย็นปึบ เราเป็นหวัด ๆ มีน้ำมูกอยู่ตลอดก็กลายเป็นไชนัส กินยาเยอะมาก กินแล้วก็บิบบหัวใจ แต่เราก็กินนะ กินจนเบื่อทั้งกินทั้งพ่นพ่นก็เบื่อ บอกคุณหมอว่าเบื่อมาก ๆ เลย เราไม่อยากจะกินยาแล้วนะ ไม่อยากกินจริง ๆ เพราะว่ากินแล้วใจสั้น นอนไม่หลับ มีวิธีหายใหม่ หมอก็บอกหาย ให้ผ่าเราก็ไปผ่า เพราะว่าเราคิดว่าถ้าเราผ่าแล้วเราก็จะหาย ก็ไปผ่า ตอนนั้นหมอด่าใช้จ่ายไปแปดหมื่นกว่าบาท ผ่าไชนัสที่จมูก พอหลังจาก

ผ่าแล้ว ก็ยังเป็นนะ แต่กว่าที่จะเป็น จะขึ้นหน้าขึ้นตามันก็ใช้เวลาานหน่อย แต่ก็ยังเป็น แต่ผลของการผ่าทำให้ตาของเรานั้นจะกะ ต่อม่าน้ำตาอุดตันเนื่องจากผ่าตามนุษย์นี้มันจะมีน้ำตาไหลตลอดเวลา ไหลทางข้างบนแล้วลงทางช่องข้างล่าง แต่ของเรามันไม่ลงน้ำตาก็เอี่ยมอยู่ตลอดเวลา แล้วทำยังไงก็ต้องไปผ่าอีกหลังผ่าจุกเสร็จได้เกือบปี เราก็ต้อง ไปผ่าตา ผ่าข้างซ้ายก่อนเพราะว่ามันเป็นทั้ง 2 ข้างข้างซ้ายนี้เป็นเยอะก็เลยต้องไปผ่าก่อน เพราะหมอบอกว่าถ้าคุณไม่ผ่า ตาคุณจะบอดแน่ ๆ เลย เพราะว่ามันจะติดเชื้อหมักหมม ติดเชื้อเราก็ออเคไปผ่าไปผ่าตาหมดไป 6 หมื่นกว่าบาท - 7 หมื่น พอผ่าตาได้ซักประมาณเกือบปี เอาอีกหลังข้างขวาเป็นอีก น้ำตาก็จะเอี่ยมอีก ก่อนจะมาที่เอี่ยมอยู่แต่มาเนี่ยมันหายไปนะ

ก็ใช้น้ำยาหยอดตาละ แต่ก็ไม่ได้ใช้ทุกวันนะ ไม่ได้ใช้ทุกวันก็ไม่ได้สังเกต พอดีมีพีสามีมาด้วย เขาก็บอกทำไมไม่มีน้ำตาไหล เราก็ออเคไปผ่าไปผ่าตาหมดไป 6 หมื่นกว่าบาท - 7 หมื่น พอผ่าตาได้ซักประมาณเกือบปี เอาอีกหลังข้างขวาเป็นอีก น้ำตาก็จะเอี่ยมอีก ก่อนจะมาที่เอี่ยมอยู่แต่มาเนี่ยมันหายไปนะ

ก็ใช้น้ำยาหยอดตาละ แต่ก็ไม่ได้ใช้ทุกวันนะ ไม่ได้ใช้ทุกวันก็ไม่ได้สังเกต พอดีมีพีสามีมาด้วย เขาก็บอกทำไมไม่มีน้ำตาไหล เราก็ออเคไปผ่าไปผ่าตาหมดไป 6 หมื่นกว่าบาท - 7 หมื่น พอผ่าตาได้ซักประมาณเกือบปี เอาอีกหลังข้างขวาเป็นอีก น้ำตาก็จะเอี่ยมอีก ก่อนจะมาที่เอี่ยมอยู่แต่มาเนี่ยมันหายไปนะ

ก็ใช้น้ำยาหยอดตาละ แต่ก็ไม่ได้ใช้ทุกวันนะ ไม่ได้ใช้ทุกวันก็ไม่ได้สังเกต พอดีมีพีสามีมาด้วย เขาก็บอกทำไมไม่มีน้ำตาไหล เราก็ออเคไปผ่าไปผ่าตาหมดไป 6 หมื่นกว่าบาท - 7 หมื่น พอผ่าตาได้ซักประมาณเกือบปี เอาอีกหลังข้างขวาเป็นอีก น้ำตาก็จะเอี่ยมอีก ก่อนจะมาที่เอี่ยมอยู่แต่มาเนี่ยมันหายไปนะ

ก็ได้ทานไปแล้วละ รสชาติเปรี้ยว ๆ ผาด ๆ เค็ม ๆ บ้างนะในบางวันแรก ๆ พอหลายวันเข้าก็เริ่มจืดจืดจืด ๆ ตอนนั้นก็แอบบ้าง ส้างหน้าบ้าง กินบ้าง หมดละ (หัวเราะ)

จิตอาสา: ไม่ทราบว่าจะแอบไปทานอย่างอื่น ไม่ใช่อาหารของที่นี่ มีอะไรพิเศษมา

โสภา: ไม่มีค่ะ มีแต่ถั่วลิสง แต่ก็ไม่ได้กินเยอะ มีถั่วลิสงนิดหน่อยวันนั้นค่ะ นอกนั้นก็กินอาหารที่นี่ แต่เป็นคนกินผักอยู่แล้ว แล้วเรากินง่ายค่ะ ฉะนั้น พอมาที่นี่อาหารอร่อยค่ะ ไม่ได้เป็นปัญหาค่ะ

จิตอาสา: มีอะไรจะเสนอแนะพี่น้องของเราด้วยกันไหมค่ะ

โสภา: ถ้าเราอยากจะอยู่ถึง 220 ปี เขาบอกว่าอายุของมนุษย์นี่จริง ๆ 220 ปีนะ แต่ทุกวันนี้พอ 60 -70 ก็ตายกันไปหมด เนื่องจากว่าเราเอาชีวิตตอนแรกมาใช้ก่อน ตอนนี่เราก็ออเคไปทำตามอายุจริง ๆ ตามอายุจริง ๆ จะได้อายุ 220 ปี เป็นเพื่อนกันนะคะ แต่ถ้าจะเป็นเพื่อนกันอย่างนั้นได้ มันก็จะต้องเอาหลักสูตรนี้ไปปรับใช้นะคะ คิดว่าอีก 10 ปี 20 ปี ข้างหน้าเราจะได้อายุมากขึ้นในค่ายที่จะช่วยเหลือผู้อื่นนะคะ ขอบคุณค่ะ

(โสภา บริสุทธี. สัมภาษณ์ 2557, สิงหาคม 9)

1.2 โรคภูมิแพ้ผิวหนังต่าง ๆ

กรณีศึกษาที่

1.2 นิตยา สิทธิประเสริฐ

หญิงไทย อายุ 55 ปี

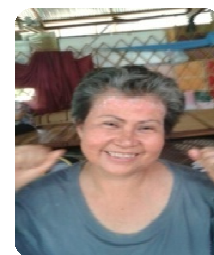
จังหวัดยโสธร

อาชีพ ทำธุรกิจส่วนตัว

โรคผิวหนัง – สะเก็ดเงิน (เป็นมา 30 ปี)

อาการ – มีแผลตามลำตัว หน้าผาก แขน ท้องและหลัง

ปฏิบัติ – ปฏิบัติตามเทคนิค 9 ข้อ ครบทุกข้อ, ธรรมชาติมีผลกับจิตใจมาก

ดิฉันป่วยเป็นโรคสะเก็ดเงิน เป็นมาประมาณ 30 ปีแล้วค่ะ ซึ่งแพทย์ที่สถาบันโรคผิวหนัง บอกว่าไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ ต้องทานยาตลอดชีวิต เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาไปนับล้านบาทแล้วค่ะ จากโรคที่เป็นทำให้ดิฉันมีแผลตามลำตัว โดยเฉพาะที่หน้าผาก แขน ท้องและหลังค่ะ พอดีลูกสาวช่วยค้นหาข้อมูลวิธีการรักษาจนพบแนวทางการดูแลสุขภาพของคุณหมอบุญใจจึงได้แนะนำให้ดิฉันมาลองรักษาคุณคะ

ช่วงที่มาเข้าค่าย 2-3 วันแรก ๆ คิดตลอดค่ะ ว่าจะปฏิบัติตามได้หรือไม่ อาหารก็คิดว่าไม่น่าจะทานได้ เพราะปกติอยากทานอะไรก็ทาน และเป็นคนชอบทานอาหารรสจัด เลยเกิดความกังวลว่าจะอยู่ไหวหรือไม่ แต่ก็สามารถอยู่ได้จนครบ 5 วันในค่ายแรกเมื่อวันที่ 20-24 เมษายน 2557 แล้วได้พี่ ๆ จิตอาสาแนะนำหลายอย่างค่ะ ทั้งเรื่องการทำดีที่อกซ์ กัวซา ส่วนอาหารสุขภาพ พอลองทานก็ทานได้ เลยทำได้ทุกเม็ดที่เป็นยา 9 เม็ด เมื่อกลับไปบ้านแล้วก็ยังปฏิบัติต่อมารเรื่อย ๆ ค่ะ

อาการของโรคสะเก็ดเงินหรือที่เรียกว่าโรคเรื้อนกวางนี้ ตอนแรก ๆ จะเริ่มจากเป็นจุดเล็ก ๆ แล้วค่อยขยายโตขึ้น จะแดง ๆ ขุย ๆ ลอก ๆ ขณะที่รักษากับหมอบุญใจปัจจุบันอาการจะเป็น ๆ หาย ๆ การทานยาแผนปัจจุบันเป็นเพียงการกดอาการไว้ พอเราหยุดยาอาการก็จะแสดงออกมาอีก ทำให้ไม่สามารถใส่เสื้อผ้าสั้นได้ ต้องใส่แต่เสื้อแขนยาวตลอด เนื่องจากกลัวคนที่ไม่รู้จักจะรังเกียจ เป็นช่วงที่ทุกข์ทรมานจิตใจมากเลยคะ

โรคนี้เป็นโรคเกี่ยวกับระบบภูมิคุ้มกันด้านทานด้วยค่ะ หากเม็ดเลือดแดงหรือเม็ดเลือดขาวของเราไม่แข็งแรงก็จะมีอาการ จะสังเกตได้ว่าหากพอเราพักผ่อนไม่เพียงพอหรืออ่อนเพลีย มีภาวะเครียด อาการที่หายไปแล้ว ก็จะเป็นขึ้นมาซ้ำอีก ซึ่งที่ผ่านมาก็จะเป็น ๆ หาย ๆ แบบนี้ตลอด คุณหมอบุญใจปัจจุบันเองก็ไม่ได้ให้คำแนะนำที่ละเอียด คุณหมอบอกแต่เพียงว่าให้พักผ่อนให้

เยอะ ๆ อย่างทานอาหารสจัดและของหมักดองแค่นี้ล่ะ พอเป็น ๆ หาย ๆ เราก็มีภาวะเครียด
อาการเลวณเวียนอยู่แบบนี้ ตอนที่เป็นเยอะ ๆ ก็มีถ่ายภาพเก็บไว้เนะคะ แต่ไม่ค่อยได้เปิดให้ใครดู
กลัวเขาจะรังเกียจเราล่ะ

แต่พอมามาเข้าค่ายสุขภาพของคุณหมอเขียวครั้งแรก เมื่อทานอาหารแล้วรู้สึกเบา สบาย
จึงนำกลับไปปฏิบัติที่บ้านล่ะ แต่ว่าในบางครั้งก็มีอยากทานเนื้อปลาบ้าง ซึ่งก็ไม่บ่อยครั้งนัก
มีจดบันทึกไว้ล่ะ ว่าเราทานไปกี่ครั้ง เพื่อใช้ตรวจสอบว่ามีผลต่อร่างกายอย่างไรบ้าง ที่ร่างกายของ
เราเป็นแบบนี้ก็เพราะว่าเราทานอาหารที่รสจัด ของผัด ของทอด ซึ่งการทานอาหารที่ผัดไปนิดเดียว
เราจะรู้ตัวเลยล่ะ จะมีผื่นขึ้นทันที ส่วนยาเม็ดอื่น ๆ ก็ทำร่วมด้วยนะคะ ทั้ง 9 เม็ดเลยล่ะ เช่น แซ่มือ
แซ่เท้า ดีทีออกซ์ กัวซา ซึ่งกัวซานี้ก็แอบทำนอกกฎของคุณหมอเขียวไปบ้าง คือจะกัวซาหมดทั้งตัว
บริเวณแผลสะเก็ดเงินก็กัวซาเพียงแต่ไม่ลงหนักเอาแค่ออสบายตัว เพราะมันคันล่ะ ในส่วนของยา
เม็ดที่ใช้ธรรมะจะเปิดเทพของคุณหมอเขียวฟังตลอดล่ะ ฟังทั้งเทพที่บรรยายค่ายสุขภาพ และเทพ
บรรยายค่ายพระไตรปิฎก ฟังตั้งแต่เช้าค่ำจนถึงทุกวันนี้เลยล่ะ เหมือนยังนั่งฟังอยู่ในค่าย แม้กระทั่ง
ในรถก็เปิดเทพเพลงของคุณหมอเขียวล่ะ รู้สึกได้เลยว่ามีพลังขึ้น แผลสะเก็ดเงินตามทีต่าง ๆ ดีขึ้น
มาก สีผิวเกือบจะเป็นสีเดียวกันแล้ว เป็นเรื่องทีอศรรย์มากรู้สึกได้เลยล่ะว่าจิตใจเป็นเรื่งที่สำคัญ
มาก ต้องมีกำลังใจ อย่าท้อแท้ กำลังใจเป็นสิ่งที่ดีทีสุด มันคือพลัง และทีมาในวันนี้คือจะมาราบ
การวะขอบคุณคุณหมอและเยี่ยมพี่ ๆ จิตอาสาทุกท่านล่ะ รู้สึกสำนึกในบุญคุณอย่างหาทีสุดมิได้
เพราะทานได้ให้ทั้งความรู้และคำแนะนำจนพร้อมไปปฏิบัติต่อได้เลยล่ะ

เป็นบทพิสูจน์เลยล่ะว่าสุขภาพดีไม่มีขาย ต้องทำเอาเอง หากรู้แต่ไม่ทำ ก็ไม่หายล่ะ และ
จะต้องเลือกปฏิบัติในทางทีถูกต้องด้วยนะคะ ทำยสุดนี้ขอฝากบอกพี่น้องผู้รักสุขภาพทุก ๆ ท่านล่ะ
ว่า ขอให้ม่กำลังใจในการดูแลตัวเองให้มาก ๆ จะทานอะไรก็ต้งพิจารณาถึงประโยชน์และโทษให้
ถี่ถ้วน มิเช่นนั้นโรคต่าง ๆ ทีบอกว่รักษาไม่หายก็จะมารุมเร้าเรา ไม่มีใครรักเราเท่ากับเรารักตัวของ
เราเอง กำลังใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก แล้วทีดิฉันหายจากโรคได้ถึงอย่างนี้ ก็ยังสำนึกในบุญคุณของ
หมอเขียวและเพื่อนจิตอาสาทุกท่านทีให้กำลังใจให้ความเมตตาในการดูแลสุขภาพ ทีปฏิบัติตนเอง
มาได้ถึงขนาดนี้ มันขึ้นอยู่ที่กำลังใจของเราด้วย วิบากกรรมทีเราเคยทำมาตั้งแต่อดีตทีผ่านมาเราก็
ได้รับใช้เขาไปแล้ว เรามาอยู่โลกใหม่ โลกของปัจจุบันนี้คือโลกใหม่ทีดิฉันได้สัมผัสสดตรงนี้ ทำให้เรา
มีความสุข แล้วก็สุขสบาย เบากาย มีกำลังใจ มีพลังเหมือนทีคุณหมอเขียวเรื่งว่า “พลังชีวิต” ทำให้ตัว
เรามีกำลังใจ รู้สึกตื่นตันใจ จนพูดไม่ออก ถ้าไม่ได้มาค่ายนี้ คงจะอยู่กับแพทย์แผนปัจจุบัน เราต้งตาย
ไปกับโรคนี้นี้ ตายไปกับโรคนี้นี้คงไม่เกิดมาเป็นคนใหม่ ณ ปัจจุบันนี้เนะคะ ขอขอบคุณมากล่ะ

รูปภาพแผลสะเก็ดเงินที่กลางแผ่นหลังและสะโพกที่ได้รับการบำบัดตามหลักการแพทย์วิถีธรรม 2 เดือนหลังเข้าค่ายสุขภาพแพทย์วิถีธรรม มีดังนี้

ลักษณะแผล จากแผลที่แฉะ ๆ ทั่วตัวนั้น กลับแห้งและสะเก็ดสีของแผลลดความเข้มข้น และหายปวดภายในกระดุก

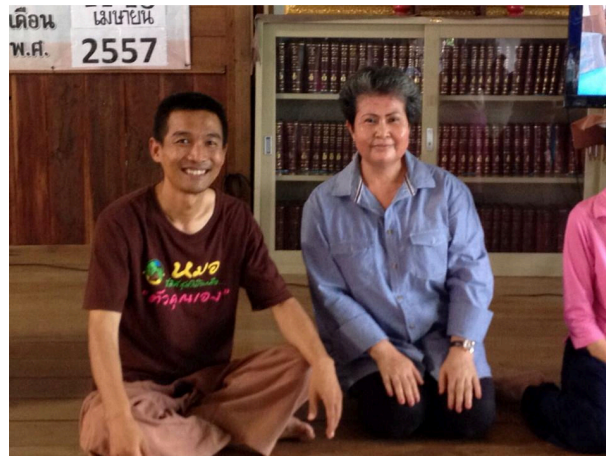
แขน

ขา

ลักษณะแผล แผลที่หน้าและที่แขน แห้งและสะเก็ด สีของแผลลดความเข้มลง หลังจากได้ผ่านการเข้าอบรมและปฏิบัติต่อเนื่องกัน 4 เดือน

ผู้วิจัยได้ถ่ายภาพร่วมกับคุณนิตยาในคำสุขภาพแพทยวิถีธรรมเมื่อเดือนเมษายน 2557 (นิตยา สิทธิประเสริฐ, สัมภาษณ์ 2557 : สิงหาคม 24)

กรณีศึกษาที่

1.3 รัตนัญญา อโศกตระกูล

หญิงไทย อายุ 63 ปี

จังหวัดกาฬสินธุ์

โรคผิวหนัง – หนังแข็ง สเคลอโรเดอร์ (Scleroderma)

อาการ – หนังแข็งเกิดจากมีพังผืดใต้ผิวหนังเยาะ ที่มือ ข้อมือ ลำคอ หัวใจ ทุกอณูทุกเซลล์ของผิวหนัง และเป็นโรคอีก 15 โรค

ปฏิบัติ – ทานอาหารมังสวิรัต (ไม่มีเนื้อสัตว์) เป็นหลัก และปฏิบัติตามหลักแพทย์วิถีธรรม เทคนิค 9 ข้อ เชื้อในวิบากกรรม

ขอกราบนมัสการนักบวชทุกฐานะ กราบคารวะท่านอาจารย์หมอมะเข็ญ เจริญธรรมสำนักดี
 ค่ะเพื่อนร่วมโลกที่รักทุกท่านค่ะ

คิดว่าหลาย ๆ คนคงจะเป็นเหมือนดิฉันนะคะ เดี่ยวจะบอกว่ามีโรคอะไรบ้าง โปรดติดตามว่า
 รักษาอย่างไร และเป็นอะไรกันมากมายถึงขนาดนั้น แล้วทำไมยังมายืนอยู่ตรงนี้ได้ จะบอก
 ตามลำดับ โรคที่เป็นพระเอกที่เป็นหนัก ๆ ก็คือโรคหนังแข็ง อันนี้รู้สึกว่าเขาจะเป็นหัวหน้าคณะ
 แล้วเขาก็จะพาลูกน้องเข้ามาอีกตั้ง 15 โรคมันจะเป็นผลพลอยได้พ่วงมาค่ะ

เคยเป็นอาจารย์ เป็นครูสอนโรงเรียนมัธยมมา 28 ปีค่ะ แล้วก็หลังจากนั้นก็ศึกษาธรรมะ
 มาอยู่ในช่วงรู้จักธรรมะของชาวอโศกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 แล้วก็พอปี พ.ศ. 2540 ก็ลาออก ลาออก
 แล้วก็ไปปฏิบัติธรรมจนปัจจุบันนี้ค่ะ การรับราชการเป็นครูก็จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีส่วนทำให้
 เกิดโรคต่าง ๆ พวกนี้ค่ะ จะเริ่มที่ตรงนี้เลยนะคะว่าโรคหนังแข็งมันเป็นอย่างไง แล้วที่ไปที่ไปมันจะ
 เป็นอย่างไรบ้าง แล้วมันมีอะไรที่ตามมาอีก ก็คือเป็นโรคภูมิแพ้ แพ้ตัวเอง เหมือนกับที่ฟุ่มพวงเป็น
 แต่มันคนละอาการ ของฟุ่มพวงเขาจะเป็น SLE แต่อันนี้เขา มันเป็นภูมิแพ้ เป็นพันธุกรรมค่ะ มาจาก
 ไปตรวจกับคุณหมอที่โรงพยาบาลมงกุฎที่กรุงเทพฯ เขากรีดหนังไปพิสูจน์ผิวหนัง เขาจะกรีด
 เอาตรงนี้ (พูดพร้อมเอามือจับต้นคอด้านหลัง) มีดคม ๆ ค่ะ กรีด ๆ แล้วก็ดึงออกมา พอเข้าไปดู
 กล้อง คุณหมอก็บอก อ้อ โรคสเคลอเนออน สเคลอภาษาเต็ม ๆ ของหมอก็คือ สเคลอโรเดอมา
 (Scleroderma) แปลว่า ผิวหนังแข็ง มันเป็นอย่างไงมันถึงแข็ง มันเกิดจากสาเหตุที่ว่า เป็นโรคเกี่ยวกับ
 พันธุกรรมถ่ายทอดมาจากพ่อแม่ค่ะ หมอเขาก็ถามว่า พ่อแม่เป็นไหม แม่หน้าตาเป็นอย่างไง เป็น
 อย่างนี้หรือเปล่า ก็ไม่มีนะ พ่อก็ไม่เป็น ดายายเป็นไหม ไม่เป็นป้าเป็นไหม ญาติพี่น้องหลาย
 ตระกูลไม่มีใครเคยเป็นแบบนี้ ก็แล้วทำไมถึงเป็นล่ะคะ หมอเขาก็ถามว่าในที่เรามองเห็นรูนี้
 อาจจะไม่มี แต่มันอาจจะข้ามรุ่นมาหลายคน ว่าหนึ่งในล้านถึงจะมีสักคนหนึ่ง อันนี้ก็เหมือนกัน
 หมอเขาก็เคยบอกนะว่า เอ๊ะไม่เคยเจอโรคแบบนี้ พ่อแม่ป้าดายายไม่เป็น แต่ว่า โอ้โห หนึ่งใน
 ล้าน บังเอิญเราเป็นคนโชคดีคนนั้น (หัวเราะ) โชคดีนะคะที่เป็นโรคนี้อย่างนี้ หนึ่งในล้านก็คือเรากลายเป็น
 โรคหนังแข็ง อาการมันเป็นอย่างไร คือ มันจะเกิดจากฟงฟืดได้ผิวหนังเยอะ ไม่ได้เป็นแค่มือ
 ไม่ได้เป็นแค่ข้อมือ ไม่ได้เป็นแค่ลำคอ หัวใจหรือว่าเป็นที่อื่น เป็นหมดทั้งตัวไปทุกอณูทุกเซลล์ของ
 ผิวหนังในตัวเรา เพราะมันเกิดมาจากเลือดจากยีนตั้งแต่แรกเกิดมาเลย และมันจะเจริญเติบโตเต็มที่
 ตอนอายุ 35 ปี มันจะส่งอาการคือ ผิวหนังมันจะแข็งเพราะว่าฟงฟืดมันจะสานไปรัดหลอดเลือด
 เลือดไปเลี้ยงปลายนิ้วก็ไม่ได้ แล้วหนังมันก็จะแข็งเข้ามันจะเป็นสีดำ คำเหมือนปีกแมลงภู่อยุ่แหละ

คำมันเลย หยิบก็ไม่ติดไม่ขึ้นเลย แข็งมาก แล้วหน้าตาก็จะตอมนุ่มเข้า ริมฝีปากก็เหลือนิดนึ่ง มันหด แล้วตาก็จะลึกโบทเหมือนฝิปอบเลยคะ เด็ก ๆ ผ่านไปเด็กบอก อ้าย ฝิปอบ ตัวเองก็กลัวตัวเอง เหมือนกันคะ เป็นขนาดนั้นเลยนะ ไม่อยากจะทำอะไรคะ ตอนนั้นยังทำงานอยู่ด้วย ยังทำงานอยู่ด้วยเลย เด็ก ๆ บางทีเขาก็พูด แชวอยู่ แต่ว่าก็ยอมรับนะคะว่าเป็นยังไง ก็เป็นจุดอ่อน เป็นปมคือตัวเองเหมือนกัน อาการที่ตามมาก็คือ เป็นเมื่อมันसानไปรีด หมอเขาบอกว่ามันไปรีดที่ หลอดอาหาร มันไปอยู่ในเนื้อเยื่อกระเพาะ ทำให้กระเพาะย่อยอาหารไม่ได้ดี จะเกิดกรดค้างค้าง เพราะว่ามันระบายไม่ได้ มันจะยึดติดไม่ได้เต็มที่ มันย่อยก็ไม่ได้อะไรก็ได้ คูดซึมไปเลี้ยงร่างกาย ก็ไม่ได้ มันจะเกิดอาหารตกค้าง มันจะมีพิษตกค้างทั้งตัว มันก็เลยกลายเป็นกรดไหลย้อนขึ้นมา แสบ เป็นลมร้อนคอขึ้นมาเลยคะ บางทีก็กินข้าวไป หลังกินข้าว 3 ชั่วโมง มันจะมีอาการอ้อขึ้นมา จะเป็นรสเปรี้ยว ๆ เค็ม ๆ เผ็ด ๆ หวาน ๆ โอ๊ย อะไรก็ไม่รู้กินเข้าไปแล้วมันก็จะออกมาแฉะนี้ นั่นคืออาการกรดไหลย้อนที่เป็นต่อจากโรคหนังแข็งคะ บางทีกินข้าวไม่ลง มันจะติดอยู่ตรงนี้ (เอามือจับที่คอหอย) จะอ้วกก็ไม่อ้วก จะลงก็ไม่ลง โอ๊ยโห ทรมาณมากเลย เวลาไปหาหมอเขาก็รักษา ตามอาการ ถ้าอาหารไม่ย่อย เขาก็ให้ยาพวกอะลัม มิลล์พวกที่เป็นแบบเหมือนยาธาตุน้ำขาวคะ อย่างนั้นคะ เขาเอามาให้ช่วยย่อย กินมากไปมันก็เลี่ยน เมื่อจ้งเลยกินยาพวกนี้ แล้วทีนี้ อาการที่เส้นเลือดตีบที่มันไปรีด เขาก็ให้ยาขยายหลอดเลือด ให้ยามาตั้งเกือบสิบชนิด เราก็กินยาอยู่ประมาณ 7 ปี 7 ปีนี้กินทุกวัน วันละเกือบสิบเม็ด ทีนี้อาการที่ตามมา ตาก็จะบอด ตาพร่ามัว ประสาทก็จะเริ่มเสื่อม เพราะว่าเขาบอกว่ามันจะเกิดจากอะลัมมิลล์นี้ มันจะมีตัวหนึ่งที่ไปทำลายสมองนะ คนที่กินยาธาตุน้ำขาวยาธาตุน้ำแดงนี้มันจะมีส่วนเลยนะคะ มันจะทำลายสมอง ยาแอสไพรินขยายหลอดเลือดมันจะไปกัดกระเพาะ แสบ ตื่นเช้ามาก็แสบท้อง นี่ก็คืออาการที่ตามมาจากการกินยาของหมอ

ก็มีอยู่วันหนึ่ง ก็เอ๊ะเราจะกินยาไปถึงไหนนี่ก็เลยถามอาจารย์หมอ เขาเป็นคนตรวจเป็น เจ้าของไข้เอง อาจารย์มะลิตัวเล็ก ๆ ถามเขาว่า อาจารย์จะให้ป้ากินยาไปถึงไหน ต้องกินตลอดชีวิต อ้าวแล้วมันจะตายไหมเนี่ย ตายก่อนไหมเนี่ย ตลอดชีวิตได้ยังไง แล้วทีนี้มีมือเราก็มันปลายนิ้วนี้มัน เลือดไปเลี้ยงไม่ได้ มันก็จะมีอาการหด อาการหดแล้วเล็บก็จะงอ แล้วดูเหมือนคนเป็น โรคเรื้อน เหมือนคนเป็น โรคอะไรที่สังกรรมรังเกียจ แต่ที่จริงก็ไม่ใช่คะถามหมอแล้วหมอบอกว่า ไม่ได้เป็นหรือก มันเป็นอาการของโรคหนังแข็งนี้แหละ ใครเขาจะรังเกียจก็ไม่เป็นไรหรือก ทน ๆ เอาหน่อย มันไม่เป็นอันตรายหรือก เขาก็รักษาตามอาการ ทีนี้ก็รักษามาตั้ง 7 ปี มันก็ไม่หาย ก็เลยถามหมอว่า อาจารย์ อาจารย์รักษาคอนไซ้แบบนี้มาก็คนแล้ว โอ๊ย นับไม่ได้ เป็นพันเป็นหมื่นแล้วละ ไปสัมมนา เมืองนอกทุกปี ไปสัมมนาเรื่องโรคหนังแข็งนี้ ไปแล้วก็ไม่ได้คำตอบ ก็รักษาไปอย่างนี้ คุณกินข้าวไม่ลงก็หาวิธีการให้ระบายคลายให้ แก่ลดกรดลดอะไรไปเรื่อย ๆ ไม่มีใครหายเลยหรือหมอ หมอตอบว่าหาย แต่หายไปจากโลกนี้ อ้าว อย่างนี้แล้วจะกินไปทำไมละนี้ ไม่เอาดีกว่า อย่างนั้น

แสดงว่าตายไข่มุขใหม่ถ้าไม่กิน มันต้องกินนะป้า กินไปตลอดเลยนะ ก็เลย เออ ๆ อ้าเขาอยู่เอาไว้ในใจว่า เออฉันไม่กินแล้วละ ตัดสินตั้งแต่วันนั้น ตัดสินใจแล้วไม่กินแน่ ๆ กลับมาบ้านพอรู้มันไม่หายก็ทิ้งยาไปหมดเลย ที่จริงตอนนั้นก็กินมังสวิรัตอยู่แล้วนะ ปฏิบัติธรรมแล้ว หลายคนก็วิเคราะห์ว่าเห็นใหม่ล่ะอาจารย์กินเจเดี๋ยวก็ตายหรือ เห็นใหม่ก็เป็นโรคอย่างนั้นอย่างนี้ เดี่ยวก็กลายเป็นผีไปจริง ๆ หรือ ตอนนี้อยู่กับผีเดินได้ต่อไปจะกลายเป็นผีจริง ๆ นะ คอยดู ใส้เราก็มั่นใจว่า เออ กินมังสวิรัตินี้แหละ แต่ก่อนที่จะเลิกจริง ๆ ก็บอกหมออีกคนหนึ่งนะ วันหลังมา คราวต่อไปก็มีหมอใหม่ ๆ ค่ะ มากี่เลยถามว่า คุณหมอกะ กินมังสวิรัตินี้ไปเรื่อย ๆ นี่มันจะเป็นยังไงใหม่ โอ๊ย มันก็ดีละสิคุณป้าฉันก็กิน หมอเองก็กินอยู่นะ กินไปเลย มันจะช่วยโรคนี้ได้เยอะ คนที่กินเนื้ออยู่นี้มันจะเป็นอาหารของฟังผีด คนที่กินเนื้ออยู่นี้มันจะทำให้ฟังผีดขยายพริบพริบพริบเร็วขึ้น เมื่อมีอาการเป็นหนังแข็งหน้าผอม ตัวตอบไปหมดแล้วนี่ประมาณ 4 เดือน มันก็จะตายเลย ตายจากอะไร ตายจากที่ฟังผีดไปรัดมดลูก รัดหลอดอาหาร รัดหัวใจ รัดตับ รัดปอด รัดไป รัดไป หายใจไม่ออกนั่นก็คือตาย ที่ดิฉันไม่เป็นอย่างนั้น ไม่ตายไวเหมือนพวกนั้นก็เพราะทานอาหารมังสวิรัต แล้วก็ปฏิบัติธรรมส่วนหนึ่งก็จิตใจก็อ่อนคลาย มันไม่ยึด เส้นมันก็เลยไม่ยึดมาก อันนี้ก็มีส่วนนะค่ะ แล้วทีนี้ก็เลยมั่นใจว่า เออ ไม่ต้องกินยาหมอล่ะ กลับมากินมังสวิรัตินี้คือไม่กินเนื้อสัตว์ค่ะ หมายถึงว่ากินอันนี้มาเรื่อย ๆ จนมาหลายปี ก็กลับไปตรวจใหม่ หมอนัด ปีหนึ่งเขาจะนัดทีหนึ่ง เขาก็ว่า โอ้ ดีจังเลย ดีขึ้น ยังกินยาอยู่ใช้ใหม่นี้ อู๊ เป็นคนไข้ที่ดีจังเลยค่ะ ค่ะ ก็กลายเป็นพูดไปค่ะ โททหมอม ที่แท้ ไม่ได้หายเพราะยาหมอรอก ไม่ได้ดีขึ้นเพราะยาหมอแผนปัจจุบัน ที่แท้ก็ทิ้งยาไปตั้งนานแล้ว หมอาก็เรียกนักศึกษามาดูค่ะ นักศึกษาฝรั่งตั้ง 4-5 คน เขาสนใจนะโรคนี้ เป็นโรคที่ดังมากเลย เขาจะให้นิสิตที่เป็นฝรั่งนักศึกษาฝรั่งมาเรียน แล้วดิฉันก็พอพูดฝรั่งได้บ้าง ก็อธิบายให้เขาฟังว่าเป็นอย่างนี้ ๆ เขาก็สนใจมากเลย แต่พอไปตอนหลังปีต่อมา ก็เลยอดไม่ได้ก็เลยบอกเขาว่า ยาเลิกกินไปนานแล้ว ที่หายเพราะทานมังสวิรัตินี้เขาก็เลยสนใจเขาก็บอกว่า เออ วันหลังจะให้มาเป็นวิทยากรบ้าง มาบอกพวกที่นั่งอยู่แถวนี้หน่อยสิ เวลาคนไปหมอนัดนี่นะ นั่งเป็นแถว 20-30 คน จะหน้าเหมือนกันเลย หน้าเหมือนกันเหมือนพี่เหมือนน้องเลย หน้าจะอ้วนมาจากไหนก็ตาม ถ้าเป็นโรคนี้มันจะผอมริมฝีปากจะเหลือนิดหนึ่ง ผิวจะดำระดับเดียวกันเลยนะ สแตนด์การ์ดเลย โรคแบบนี้มันเหมือนกับเคยเห็นไหมเด็กเป็น โรคเอื้อ เด็กบ้านนอกก็ตาม จะมากลายเป็นแบบตาตีบ ๆ ตาแบบอิม ปากบาน ๆ เป็นอย่างนั้น โรคเอื้อ โรคคาว์นชินโดรม จะเป็นเหมือนกันหมดเลย โรคนี้ก็เหมือนกัน ไปนั่งเรียงกันรอหมอ 20-30 คน หน้าตาเหมือนกัน น่าสงสารมากเลยนะคะมีตอนหลัง ๆ มามีดิฉันสวยที่สุดในบรรดานั้น (หัวเราะ) หมอาก็เลยบอก โธนี่เป็นตัวอย่างเลยนะ หมอก็เอาเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ห้องคลินิก ก็เลยเล่าให้พวกพี่น้องทั้งหลายฟัง ก็มีประโยชน์นะค่ะ อันนี้คือรักษาแบบนี้

จะบอกว่ามันเป็นโรคอะไรตามมามาก ที่บอกว่ามันหลายโรค คิดันมีต่อไปนี้ เป็นภูมิแพ้ น้ำเหลืองเสีย ฝีหนอง พุพอง เวียนหัวหน้ามืด ความดันต่ำขึ้น ๆ ลง ๆ จะประมาณ 45 กับ 40 ต่ำมากเลยนะคะ แต่ปัจจุบันนี้ 110 กับ 90 แล้วคะ มดลูกหย่อน เป็นจ๊กลากจ๊กเคลื่อน คิดเชื่อ่ง่ายไปเหยียบที่เฉอะแฉะนี้ไม่ถึง 2-3 ชั่วโมง จะเปียกเป็นน้ำกักเท้า เป็นแผลแดง ๆ ลึกลงไปเลยคะทุกง่ามนิ้ว เป็นง่ายมากเลย สายตายาว สายตาทั้งสั้นทั้งยาว หูตึง ฟันผุ โลหิตจาง มันก็เป็นไปเรื่อย เพราะไปหาหมอ เงินหมดไปไม่รู้กี่แสน แล้วก็โรคซึมเศร้า โรคเครียด สุดท้าย โรคหัวใจ หมอตรวจพบว่าเป็นกล้ามเนื้อหัวใจตาย เป็นแผลเป็น หัวใจเต้นไม่ค่อยปกติเลยคะ จนถึงปัจจุบันนี้ แต่ก็ดีขึ้นเกือบจะหายเป็นปกติแล้ว เห็นไหมคะมันลากเอาญาติมันมาเยอะแยะมากมายเลยจากโรคหนึ่งแข็ง ทำแสบมากเลยคะ ตั้งแต่หัวจรดเท้าเลยคะ อยากจะตั้งชื่อคณะเหมือนคณะวงดนตรีว่าคณะแสบทรวงมันแสบจริง ๆ เลยนะ แสบตั้งแต่หัวเลยนะ เจ็บเวียนหัว มันจะหน้ามืดแล้วก็มันจะแสบจืด ๆ ไปที่หัว แสบหูแสบตา แสบปาก ปากพอง ร้อนใน แสบคอ เห็นไหม มันจะโล่มาเรื่อย ๆ เลย แสบหน้าอก จุก แน่น กลืนข้าวไม่ลง แสบท้อง แสบเป็นริ้วเป็นโรคนิวโรคได้สะคือ ได้ลงไปจากตรงนั้นก็เป็นคะ เป็นคันจนไม่กล้าจะเกาเลยคะ มันน่าอายมากเลย คันแถวช่องคลอดแถวตรงนั้นคะ มันจะคันมากเลยมันแพ้อะไรก็ไม่รู้ มันแพ้มาก ๆ เลย คันแล้วก็เจ็บ ไปตามน้อง เจ็บตามหัวเข่า เห็นไหมมันโล่มาหมดเลย แสบมากเลย ไปจนถึงปลายนิ้ว เหมือนกับมีเข็มแทง จืด ๆ แล้วก็มียูปีหนึ่งที่มีมันเป็นฝิที่นิ้วมือ เป็นฝิมันจะปวด ปวดมากเลย นอนร้องไห้เลยนะ คนแก่อายุ 40-50 ปี มาร้องไห้เพราะปวดนี้ มัน ไม่ค่อยมีนะ แต่มันปวดมาก มันก็จะอย่างนั้นคะ มันต้องร้อง ต้องโอดโอย ว่าโอยโอย แล้วมันก็ค่อยบรรเทาหน่อย แต่มันก็ไม่หายหรอก ขอให้ได้ร้องร้องให้คนข้าง ๆ เห็นใจคะ แต่เขาก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะว่ามันกรรมของเราเอง มันจะเป็นฝิ ภาษาชาวบ้านเขาเรียกว่าฝิร้อยหัว อีสานเขาเรียกว่าเป็นฝ่าคะเป็นฝ่านี้ปวดมากกว่าฝิธรรมดา มันจะปวดที่ปลายนิ้วและมันจะเป็นหนอง เป็นหนองออกมา มันก็แบบ คนแก่เขาบอกให้รักษาแบบโบราณ เขาจะเอาต้นกวาวเครือหรืออะไรนี้แหละมาตำพอก บางทีก็ใช้ใบมะลิ ดอกมะลิกับข้าวสาร มาตำแล้วก็มาพอก แล้วก็หาอะไรมาพัน ๆ เข้า มันก็ช่วยได้บ้างแต่มันก็จะวิบากเรานั้นหนักหนาคะ มันก็แค่นี้ มันก็ลงไม่ระคายเคือง เพราะว่าเขาเป็นตัวแสบมาก เขาก็เลยร้ายบต่อไป เป็นต่อไปอีก นิ้วสองสามนิ้วที่เห็นกุด ๆ อยู่ตรงนี้มันคือเกิดจากฝิพุพอง ข้างในมันร้อนมากนิ้วเท้าก็เหมือนกันคะ เป็นอยู่แต่ว่าไม่มากทำนิ้วมือ นิ้วมือนี่มันจะเป็นจนเล็บหลุด เล็บหลุดเกิดจากฝิ เป็นหนองแล้วก็มันจะหลุดไปอันนี้ เหตุการณ์ทั้งหลายทั้งหมดนี้มันจะเป็นอยู่เกือบ 25 ปี แล้วเริ่มรักษาอย่างไรนะคะ มาดูประเด็นต่อไป

เรารักษามาเรื่อย ๆ ตามวิธีการของหมอแผนปัจจุบัน อันนั้นก็ตัดรอบไปว่าเลิกแล้ว 7 ปีก็เลิกรักษาตามวิธีการของหมอแผนปัจจุบัน ก็มาทานมังสวิรัต เลิกเนื้อสัตว์ทุกประเภท เราจะกินเจกินมังสวิรัตมาประมาณ 28 ปีแล้วคะ หลังจากได้พบอาจารย์หมอเขียวนะคะ ตอนหลัง ๆ มา ก็ไป

รู้จักท่าน ก็ไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน แล้วก็ทำตามขั้นตอนที่ท่านแนะนำค่ะ ทำมา 5 ปี ก่อนที่จะมาอยู่ที่นี้ค่ะ ก็อยู่วัด ก็ปฏิบัติธรรมไปเรื่อย ๆ ก็ทานอาหารตามลำดับแบบที่อาจารย์หมอบอก คือ จะเริ่มที่ผลไม้ ผัก กินอาหารจืด ๆ อะไรพวกนี้ ทำมา 5 ปีแล้วค่ะ อาการต่าง ๆ จาก 15 โรคก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ดีขึ้นจริง ๆ เลยนะ จากสายตาที่มันไม่ค่อยปกติ มันก็อ่านหนังสือได้ กลางคืนตัวเล็ก ๆ ก็อ่านได้หมดเลย อายุขนาดนี้แล้ว อ่านหนังสือไม่ต้องใส่แว่นแล้วค่ะ มันกลับได้อย่างดีเลยนะ สายตากลับไปเลย น่าอัศจรรย์มากเลย ภูมิแพ้ที่มันเป็นน้ำกัดเท้าก็ไม่ค่อยเป็นแล้วค่ะ ตอนที่ลูกขึ้นแล้วเวียนหัว หน้ามืด แสบตามหัวตามอะไรนี่ไม่มี ตื่นขึ้นก็สดชื่น เดิน ทำอะไรก็ได้เลย ฝึหนองพุง 2 เดือนสุดท้ายนี้ มันทำท่าจะเป็น ก็เลยเอายาเขียวหยะ ๆ แล้ว โรคเขาก็กลัว เขาก็หลบไปแล้ว ไม่มีแล้วค่ะ โรคความดันต่ำ ปรากฏว่าปีที่แล้วตรวจล่าสุดที่ โรงพยาบาลมหाराชเชียงใหม่ ก็เป็น 90 กับ 85 ประมาณนี้ค่ะมันจะดีขึ้นอย่างมากเลย จาก 45 กับ 40 ต่ำ ๆ ขึ้น ๆ สูง ๆ ลงต่ำ ๆ มันก็ดีขึ้นแล้วตอนนี้ เป็นปกติทุกอย่าง มดลูกก็กระชับขึ้น มันจะไม่หย่อน คืออาการพวกนี้มันจะเกิดจากสรีระเรผิดปกติ เราอายุมากแล้ว เราคลอดลูกตั้ง 4 คน มันก็เบ่งคลอดลูกนะ กล้ามเนื้อมันก็หย่อนยาน ทราบไหมคะ ว่าตอนนี้มันกระชับขึ้นแล้ว มดลูกมันจะไม่โผล่ออกมาเลย เพราะว่าทำท่าผีเสื้อขยับปีก ทำเออะค่ะ ทำทุกวัน ผู้หญิงนี้มันจะช่วยได้เยอะมาก มดลูกท่านจะดี แล้วก็มันจะแข็งแรงมันจะกระชับขึ้นมาก โรคจึกกลากก็เกลื่อนนี้มันหายไปตั้งนานหลายสิบปีแล้วค่ะ แล้วก็สายตาก็ดีขึ้น หูก็ดีขึ้นไม่ต้องคือได้ยินชัดขึ้นจากการหยอดหูด้วยยาน้ำสกัดย่านาง ฟันผุก็ใช้ยาสีฟันผงถ่านกับดินสอพอง ที่เราทำนี้เดี๋ยวนี้ฟันดีขึ้นแล้วค่ะ เกี่ยวอาหารได้สบาย ๆ

ถ้าใครที่ยังมีฟันเต็มปากอยู่ที่โปรดรักษาไว้เท่าชีวิตเลยนะคะ พยายามอย่าถอน ไปหาหมอนี้ หมอเขาจะมั่งง่ายค่ะ เขาไม่ค่อยรักษาหรอก ปวดฟันเหรอ มา ถอนหมดปากก็ได้ไม่มีปัญหา ท่านอยากเป็นคนอย่างนั้นหรือเปล่า ไม่ดีนะคะ ให้พยายามรักษา เพราะฉะนั้นทำยาสีฟันอันนี้ไปใช้ได้เลย (ส่วนผสมคือ ดินสอพอง ผงถ่านและเกลือ) แล้วฟันท่านจะอยู่ยงคงกระพันจนวันตายค่ะ ตายถึงไหนก็ถึงนั้นละค่ะ ฟันท่านจะไม่ร่วงมันจะยึดอายุไปได้ถึงวันตาย ฟันก็ดีขึ้น จากการตรวจเลือดก็โลหิตจางก็กลับขึ้นมาเป็นสภาพปกติ ค่าของเลือดก็ดีขึ้นแล้ว เกล็ดเลือดก็สูงขึ้น แล้วก็แถมอีกชนิดหนึ่ง ที่บอกเป็นเรื่องทรัพย์สิน (หัวเราะ) ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องเงินทองหรอกคะ ไปอยู่ที่ไหนก็ทำงานศูนย์บาท อยู่ในวัดก็ไม่มีเงินเดือน ลาออกก็ไม่เอาบำเหน็จบำนาญเลย คือปกติเขาจะมีบำนาญอยู่ประมาณเดือนละสองสามหมื่น ดิฉันก็ตัดสินใจว่าไม่รับ ไม่อยากได้ คือไม่ทำงานแล้ว ก็ไปเอาของเขาทำไม ก็ออกมาโดยไม่มีอะไรเลยสักบาทเดียว เดียวนี้ก็ไม่ต้องใช้เงินอะไรมาก ก็เก็บผักเก็บอะไรกิน ปลูกกันกินแถมนี้ค่ะ อยู่วัดก็กินกับส่วนกลางแล้วปฏิบัติธรรม ก็ไม่ต้องใช้เงิน ภูมิใจมากกับความจนที่เงินเดือนศูนย์บาท จากเงินเดือนครั้งสุดท้ายสองหมื่นแปดพันกว่าบาท ไม่ได้

เสียเวลาเลย ไม่เสียใจเลยที่ลาออก เพราะว่าข้างนอกนั้นเป็นชีวิตที่มันศูนย์เปล่า เสียเวลา หลงทางเสียเวลา หลงติดยาเสียนาคอนันนั้นคือลอกแบบมาจากข้างนอกเขาจะคะ

แต่อันนี้เรามาถูกทางแล้วคิดว่าอันนี้คือแค่ประเด็นแรกคือปัญหาเรื่องพันธุกรรมแต่ที่เป็นหลาย ๆ โรคนี้ มันมีสาเหตุมากกว่านั้นอีกคะ ขอเล่าต่ออีกนิดหนึ่งนะคะ สาเหตุจริง ๆ มันจะมีอยู่ 3 อย่าง คือหนึ่งพันธุกรรม เราก็ยอมรับละว่าพ่อแม่เราพาเป็นอย่างนั้น แล้วเราก็เป็นคนโชคดีของหนึ่งล้านนั้น ก็รับมา เราไม่ถือว่าโชคร้าย เราไม่น้อยใจเลย ทีนี้สาเหตุอันที่สองเกิดจากพฤติกรรมนิสัยอันเลว ๆ ของเรา คุณะคะว่าจะมีอะไรบ้าง ทีนี้นิสัยที่ไม่ค่อยดีของเรา หนึ่งชอบอันอุจจาระอันปัสสาวะ ไม่หอรกนะ เวลาเดินทางนี้ ทั้งวันทั้งคืนไม่เข้าห้องน้ำไม่ปวดไม่อะไรเขาจอดให้ก็ไม่เข้า รังเกียจ ไม่อยากจะไปใช้อะไรกับหลาย ๆ คน อัน อุดทนเอา มันก็มีส่วนทำให้เราเป็นออกมาอย่างนี้คะ ก็เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ว่ามันเป็นนิสัยเสีย ตอนเป็นเด็กก็ชอบเล่นเล่นกีฬาเล่นทั้งวันทั้งคืน ชอบเป็นนักกีฬาของโรงเรียน เล่นมากแล้วน้ำทาก็ไม่ค่อยจะดื่ม ดื่มน้ำน้อยท้องผูกถ่ายไม่ค่อยออก บางทีอาทิตย์หนึ่งถึงจะถ่ายครั้งหนึ่ง ต้องใช้ไม้ต้องใช้อะไรจิ้มออกเอา มีอึคอกออกก็โอ้ยทรมานมาก แต่ก็ไม่เข็ดนะ ไม่มีใครบอกไม่มีใครสอน เอาแต่เล่นเอาแต่เที่ยว ไม่ค่อยดื่มน้ำ ไม่ค่อยจะเข้าห้องน้ำห้องทำเป็นปกติ เพราะฉะนั้นก็เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมากนะคะ หมอปัจจุบันนี้เขาจะเน้นเลยอันดับแรกต้องเข้าห้องน้ำให้ได้ก่อน ไปถ่ายออกก่อน ไปถ่ายแล้วก็ดีที่ออกช่วยนะคะ อันนี้ก็อย่าลืม ถ้าถ่ายแล้วมันจะโล่งสมองก็จะโปร่งโรคอื่น ๆ ก็จะไม่ตามมาอันนี้ขอฝากนะคะพฤติกรรมอีกอันหนึ่งคือนอนดึก นอนดึกนี้เป็นปัญหา มาก ๆ เลย แต่วามันก็จำเป็นคะคือเป็นนิสัยที่แบบว่าชอบทำงาน อะไรไม่เสร็จไม่ยอม แก้ปัญหาไม่ได้ก็ไม่นอน เป็นมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว เป็นคนจริงจัง เป็นคน Strict ต้องดี ต้องเก่ง ทำการบ้านไม่เสร็จจนตีหนึ่ง แก้วสมการออก โอ้ ดีใจมากเลย แล้วก็นอนหลับ แล้วตื่นเช้าก็ไปส่งครู ก็ได้หน้าได้ตาเป็นคนรักหน้า รักดี นี่ละโรคหนึ่งของคน มันจะตายเอาหน้ารักดีจนกระทั่งมาเป็นครู เวลา ผอ. หรือว่าใครสั่งงานนี่ก็ต้องรีบส่ง แผนการสอนต้องส่ง ทุกอย่างต้องเรียบร้อยสอนหนังสือแปลห้องสอนเด็กสอนภาษาอังกฤษแปลห้อง มันต้องรีบตรวจการบ้าน ตรวจเสร็จวันหนึ่งได้แค่สี่ห้องอีกสี่ห้องเอาไปตั้งที่บ้าน หอบใส่เป้ใส่กระเป๋า หน้ารถมอเตอร์ไซค์หลังรถมอเตอร์ไซค์รัดไปอย่างดี หอบอิฐตุงนังกลับไปต้องตรวจการบ้านเด็กให้เสร็จ มันมีความสุขนะ มันเพลินนะเพลินมากเลยนะ ตรวจการบ้านเด็กให้เสร็จ เป็นตั้ง ๆ ตอนเช้าก็หอบไปส่งเขาเออ ชอบใจเด็กก็ชอบเราก็ชอบชื่นใจที่งานสำเร็จดีใจนะคะ แต่ว่าผลข้างในก็คือเราก็โทรมเหมือนกัน แต่ว่าก็มีความสุขคือแบบเอาหน้าไว้ก่อนเป็นคนดี เป็นครูดีเด่นประมาณนี้แหละคือโลกธรรมอันหนึ่งที่ดิฉันอยากจะบอกพวกเรา ไม่นึกถึงตัวเองเลย แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คือเป็นคนที่ทำอะไรก็ต้องดีแบบนี้มันก็เลย ยึดดี ยึดมากเลย มันต้องดีต้องเด่นต้องให้เรียบร้อยทุกอย่างคะ แม้กระทั่งงานในบ้าน ไม่ค่อยให้ลูกเค้าทำหอรก

ไม่ถูกใจทำกับข้าวก็เหมือนกันอะไรก็เหมือนกันต้องทำเองหมดเป็นคนนิสัยเสีย เป็นคนชอบรับใช้ จนสามีบอกว่า โอ้ นิสัยข้าคนเนาะ เป็นคนที่ชอบรับใช้คน แล้วก็ทำงานในบ้านต้องดี ต้องอะไร อย่างนี้เป็นนิสัยที่ไม่ดี นอนคิดแล้วก็เป็นคนรักหน้ารักตาจริงจัง ต้องทำอะไรต้องไม่เสร็จไม่เลิก อีกอย่างหนึ่งคือชอบอ่านหนังสืออ่านนิยายตั้งแต่สองทุ่มจนตีสามก็เคยมี แอบไปหลบอยู่มุมมืด ๆ กลัวคนจะเห็นผลก็คือสายตาเสีย แล้วต่อมาก็มาทำอย่างนี้ก็ดีขึ้นแล้วละ นั่นคือการแก้ปัญหาของเรา พฤติกรรมที่สามที่ทำให้เป็นโรคอย่างนี้ ทำให้เล็บกัดมือด้วนอย่างนี้เพราะว่า เหตุการณ์ก็คือเป็น วิชากรรม พุดในเชิงธรรมะนะคะ อันนี้คือสาเหตุที่เป็น โรคทั้งหลายทั้งสิบห้าโรคนี้อันนี้เพราะวิชา กรรม ดิฉันจำได้พอเล็บมันจะกัดอย่างนี้ ก็เลยนึกถึงทันทีเลย แป็บออกมาเลยว่าเป็นคนที่ทำบาปขึ้น เหมือนอาจารย์หมอกะ เป็นเด็ก ๆ นิสัย เป็นคนที่อยู่ในบ้านแล้ว ชอบทำมาหากินเวลาว่างก็ไปขุด หอย ไปช้อนกุ้ง ไปช้อนตักแตน เวลาหน้าแล้งต้นกล้ามัน แล้วก็มิตักแตนมากินอย่างนี้ ก็ไปเอาสวิง ไปช้อน คืด ๆ วิ่งไปแล้วก็ ูบ คว่าไป ก็โอ้ ตักแตนก็จับจับ ๆ ดีใจเต็มสวิง แล้วก็เอากลับไปบ้าน ไปหาเจียดหากบก็เก่งหากินหมาน บ้านเราเรียกว่าอย่างนั้น เก่งนะ ชื่นชม พ่อแม่ก็ดีใจว่าลูกหาเลี้ยง ไปขุดหอยกลับมาที่วิ่งเข้าป่าไปเอาผักตีวมาชุบใส่หอยอะไรอย่างนี้ ไปช้อนกุ้งก็ได้เยอะ ไปอะไร ก็ โอ๊ย หากินเก่ง แล้วเป็นคนรับใช้ประจำบ้านตอนเด็ก ๆ ก็ไปนากับพ่อกับแม่ แม่เป็นชาวนาแต่คุณ พ่อเป็นครู พ่อก็ตอนเช้าเขาก็ไปไถนาแล้วพ่อก็เก็บปูเก็บเขียดใส่กระเป๋ากลับมาบ้านมาเลี้ยงลูกก็เลย ได้นิสัยว่า เออ เราจะต้องทำมาหากินช่วยพ่อช่วยแม่เป็นคนที่ยัง เป็นคนชอบรับใช้ เป็นคนที่ว่า ง่ายว่านอนสอนง่ายละ เวลาแม่ไปนาบางทีเขาก็ลืมหืมกระดิกข้าว ไม่เอาข้าวไปเลย ถึงเวลาจะกินก็ อ้าว ลืมกระดิกข้าว ไปกลับไปเอาให้หน่อยบ้านก็ไกลกับนานะ เราที่ต้องวิ่งเข้าบ้าน ใช้ทุกวันเลย ตอน แรกก็ไม่บ่นหรอก มันไป ๆ มา ๆ ก็พอไปพอมายอยู่ แม่ก็ลืมหืมทุกวันไม่รู้เป็นอะไรก็ไม่รู้ นะ บางวันก็ ลืมพริกบางวันก็ลืมเกลือ บางวันก็ลืมครกลืมสาก มีแต่สากไม่มีอะไรตำ ก็ อ้าว วิ่งกลับมาบ้านอะไร ก็ไม่รู้ มันเป็นบาป อ๊ะ แต่ว่ามันเป็นบุญเนาะ เป็นบุญถือว่าเป็นบุญก็แล้วกัน บางทีมันก็บ่นเหมือน กันนะ เอ๊ะ พวกบ้านนี้ มันไม่มีเราแล้วมันจะได้กินข้าวใหม่เนี่ย โมโหอยู่เหมือนกันนะ แต่ที่เว็บ เดียว ปกติจะเป็นคนใจดี ชอบรับใช้เป็นครูก็ใจดีกับเด็ก ๆ ละ แล้วตรงนี้มีมันก็ช้อนเหมือนกัน เพราะว่ามันมี เขาเรียกว่าเป็น โลกธรรมละ ดิฉันลาภยศสรรเสริญ ไม่ชอบให้ใครมาตำหนิ ใครที่ว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้จะไม่รับ รับไม่ได้ฉันต้องดี ฉันต้องสวย แต่ก่อนนี่ตอนเป็นสาวเป็นนักเรียนก็ ไม่ได้มือแบบนี้ละคะ เป็นนักเรียนก็เป็นนักเรียน เป็นสาวสวยเสียงดีนะคะ ไม่ใช่ธรรมดาเนาะเนี่ย แต่เดี๋ยวนี้มันหมดสภาพไปแล้ว เพราะว่าโรคอันนี้มันรุมล้อม มันมาพร้อมคณะนี้ละคะ มันก็มาทำ ร้ายเรา แต่ตอนนี้พวกทางเครื่องทั้งหลายมันก็ถอยไปหมดแล้ว อาการล่าสุดนี้ก็คือก็ยังมีการร้อน เย็นพันกันอยู่ เหลืออันนี้เท่านั้น อันอื่นอาการทั้งหมดที่พูดมานี้ มันไม่มีแล้วละ แล้วก็ถามว่ารักษา อย่างไรอิม หลังจากที่มาอยู่กับรู้จักกับอาจารย์หมอเขียวก็รักษาโดยวิธีตามนี้ละคะคือ คีมน้ำสมุนไพร

ฤทธิ์เย็นสด แต่ว่าจากที่ตัวเองเป็นโรคร้อนเกิน แล้วหมอมว่ามันร้อนเย็นพันกัน มันตีกลับเป็นเย็น ตอนแรกก็งง ๆ พุคะไรก็ไม่รู้หมอนี้ มันตีกลับได้ยังไง มันตีลังกาหรือมันเป็นยังงัยร้อนตีกลับเป็นเย็น เย็นตีกลับเป็นร้อน ทำไมมันต้องตีกลับด้วยล่ะ ร้อนก็ว่าร้อนไปสิ ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วย ไม่เข้าใจ วนอยู่ตั้ง 4-5 ปี แล้วก็เมื่อวานนี้ก็ยังเป็นเลย น้องจิบยังได้ช่วยอยู่เลยตื่นเช้าขึ้นมาอากาศเย็นแล้วมือมันจะเขียว เพราะว่าหลอดเลือดมันจะตีบมันจะไปรัด ฟังผีดมันก็ยังมียู่ นะ พุคะไปแล้วมันทรงตัวอยู่ได้เพราะว่าเรากินอาหารแบบนี้ จริง ๆ แล้วนี่มันจะยึดหยุ่นมากขึ้นเลย มันก็ไม่แข็งแล้ว ตรงนี้มันจะหุบขึ้นแล้ว (เอามือขวาหุบเนื้อที่แขนซ้าย) มันนิ่มแล้วละ มันจะเหมือนคนปกติ ท่านสังเกตเถอะ ถ้ามีใครเป็นแบบนี้อยู่ที่บ้าน บอกเขาเลยทำให้ทำแบบนี้ มีตัวอย่างแล้ว โรคหนังแข็งจะมีไม่เท่าไรหรอกนะ มีไม่เยอะเท่าไร ถ้ามีใครเป็นแบบนี้ก็แนะนำอย่างนี้ได้เลย เพราะว่าบอกเขาเลยทำให้ทานแบบนี้แล้วก็ไม่ต้องทานเนื้อสัตว์ ถ้าทานเนื้อสัตว์นี้ไม่ถึง 5-6 เดือน เคยมีหลักฐานยืนยันเพราะว่าหลายคนมาทักคนปฏิบัติธรรมด้วยกันอยู่กลุ่มเดียวกันนี้เขาบอกว่า โอ๊ย อาจารย์ อยู่บ้านฉันเป็น 4 เดือน เขาตายไปหมดแล้วเด้อ ผู้นั้นก็ตาย ผู้นี้ก็ตาย ผู้นี้ก็ตายเอา อาจารย์สิบตายสิ อ้าว อยากให้ฉันตายหรือไง ทำไมต้องถามอย่างนี้บ่แม่นทำไมถึงอยู่ได้ ทำไมถึงไม่ตาย ก็เล่าให้เขาฟังว่าเพราะว่าฉันไม่กินเนื้อสัตว์ ฉันถือศีล ฉันปฏิบัติธรรมที่สำคัญคือ ข้อหนึ่งจำไว้ นะคะ ข้อหนึ่งนี่คือเราจะต้องไม่เบียดเบียนใคร ไม่เบียดเบียนสัตว์ ไม่เบียดเบียนแม้กระทั่งคนข้างเคียง เป็นแม่บ้านก็อย่าเบียดเบียนน้ำใจสามีเขาออกไปนอกบ้านก็อย่าไป สัม ไปหาคนนั้นละมั้งนี้ มันต้องนัดกันแน ๆ เลยแน ๆ เลย ต้องตามไปดูซะแล้ว คิดไปคิดมาพลังบาปพลังที่เราคิดกับเขาไม่ตินั้น มันจะผลึกให้เขาเป็นจริง ๆ นะ อย่าไปคิดไม่ดีกับเขาอย่างนั้น เขาไปหาเงิน คิดอย่างนี้ เขาไปทำมาหากิน เขาไปช่วยหาเงินมาให้เรา ต้องคิดในแง่ที่ดีกลับมาก็ไม่ต้องไปทะเลาะเบาะแว้ง ยืมรับไปเลย อย่างนี้แล้วครอบครัวก็จะเป็นสุข นี่คือการปฏิบัติธรรมมีส่วนช่วยในการรักษาโรคได้อย่างดี จากคำพูดที่อาจารย์หมอบอกว่า ปฏิบัติธรรมถือศีล ศีลก็จะนำสุขมาให้ เพราะฉะนั้นมาในนี้แล้วก็ได้ทั้งอาหารกายอาหารใจ กลับไปขอให้ท่านรีบทำ ไปแล้วก็ให้นำประสบการณ์ที่ได้มานี้กลับไปทำ ทอ ทอ ทอ คือทำทันที อย่าเพิ่งให้ข้าวหน้าเปิด กวดยเดี่ยวเปิดตุ่น กวดยเดี่ยวเนื้อเปื่อย ส้มตำ คำขั่ว ก้อยเนื้อ ลาบวัว วึ่งเข้ามาหา ถ้ามันล่อยเข้ามาที่ตะมันกระเด็นออกไปเลย รีบเอามะละกอมาสับ ๆ ๆ หาเก็บอ่อมแช่บมาอยากจะทำให้มันอร่อยรี มีวิธีการเยอะเยาะไปท่านพลิกเพลงเป็นอยู่แล้ว ยอดมะยมแล้วก็จะไบบ้างที่เป็นอาหารฤทธิ์เย็นผักฤทธิ์เย็น เก็บมาเลยเป็นกระจาดเลยมันกินยากนะนี่ จะเคี้ยวยังงัยไหว ตั้งถาดนึง ไม่เป็นไรหันฝอย ๆ หั่นหีบ ๆ เอน้ำจิ้มมาราดประมาณสัก 30% ตามที่อาจารย์สอนนะคะ ไม่ต้องเยอะ วันเส้นสักหน่อย เอาไว้หน่อยให้มันกินง่าย ๆ หน่อย ให้มันเป็นยาคะยาผัก ผักทุกอย่างเอามาหมด สิบอย่างก็เอามา ว่านกาบหอย ฮว่านง็อกก็เอามา ยอดมะยมก็เอามา ทุกอย่างที่ท่านหาได้ในรอบบ้าน เอามาแล้วก็หั่นมาอย่า เอาใบเมี่ยงมาห่อปรุงให้แช่บแช่บตามประสา

ไม่ใช่แบบ 100% ให้พอดีกันได้แล้ว เอาใบเมี่ยงขาว ๆ ใบเป้งกะ เอามาห่อเท่า ๆ หน่อย ให้มันอยากกินหน่อย ถ้าจะให้กินเป็นขอดเป็นใบนี้ จ้างก็กินไม่ได้ กินไม่ลงแน่นอน เพราะฉะนั้นปรับปรุงดัดแปลงเลยละ อยากกินแกงรี ก็ทำเป็นแกงส้ม ทำทำให้มันเหมือนแบบต้มยำ ข่า ตะไคร้ ใบมะกรูดเอามาให้ครบเลย แต่มะขามเปียกก็ไม่ต้องใส่เป็นกำนะคะ ใส่สักประมาณครึ่งพอนี่ ออกรสเปรี้ยว อย่าให้เกินจากสูตรตรงนี้ พยายามเอาอันนี้เป็นมาตรฐาน ไปถึงก็พยายามต่อให้มันติดอย่าเพิ่งให้อะไรต่าง ๆ ลอยหน้าลอยตาเข้ามา เดี่ยววงดนตรีคณะเสบทรวงสาขาสองจะมาเยี่ยมท่าน เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งให้มันเข้ามาในชีวิต รีบทำช่วงชิงไว้เลย ความซึ้งจะเข้ามาก่อนรีบทำดีให้ต่อเนื่อง แล้วความสุขนั้นจะพาให้ท่านหายโรค ความสุขจากการได้กินอาหารแบบนี้ สุขทั้งกายทั้งใจ คือนั่นแหละจะคุ้มครองท่าน ศีลก็คือตั้งข้อห้ามสำหรับตัวเองก็ทำตามให้ได้ก็แล้วกัน เพราะฉะนั้นอยากจะขอฝากสุดท้ายว่า การฟังคนละ เป็นคำตอบเป็นอะไรก็ตาม ไม่ต้องหาหมอรอกหมอไม่สำคัญสำหรับฉันเสียแล้ว เพราะฉันเป็นหมอให้ตัวเองหมอที่เก่งที่สุดอยู่ที่นี่นี่บอกเลย นี่หมอไม่ต้องไปหาหมอที่ไหนเลย แก้ปัญหาเอง ถ้ายังไม่ปวดเขี้ยวก็ไม่ต้องกินมันละเขี้ยวนี้ หายใจเอาหายใจเอาก็ได้ ยกเว้นบางกรณี เพียงแค่บาง อย่างบางครั้งบางคนที่จะต้องอาศัยคุณหมอหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือหูกยา ถ้าสถานการณ์เหมาะสมควรที่ต้องใช้ต้องอาศัย

(รักษาอุ โศกตระกูล. สัมภาษณ์ 2555, กันยายน 15)

กรณีศึกษาที่

1.4 สุนันทา เพ็ญไพบูลย์

หญิงไทย อายุ 55 ปี

อาชีพ ค้าขาย จังหวัดสระแก้ว

โรค – ภูมิแพ้ผิวหนัง

อาการ - คันตรงขาบริเวณหน้าแข้งเป็นแผลเปื่อยตุ่มเม็ดขึ้นเต็มตัว และหน้าก็บวม

ปฏิบัติ - ตามหลักแพทย์วิถีธรรม เทคนิค 9 ข้อ เชื่อในวิบากกรรม

ดิฉันชื่อ นางสุนันทา เพ็ญไพบูลย์มีอาชีพค้าขายคะ ทำให้เวลาทานหรือเวลานอนไม่ค่อยตรงเวลา และยังมีผื่นแพ้เป็นหลักแทนข้าวเลยคะ ซึ่งในบางครั้งขายดีจนไม่ได้กินข้าวเข้ามาทานเป็นมือเที่ยงและมือเย็นทีเดียวคะ และการค้าขายมีเรื่องให้เครียดเป็นประจำ เครียดทั้งวันทั้งเดือนและทั้งปีจนกลายเป็นความเครียดสะสม พอเหนื่อยจากงานก็ดื่มกาแฟช่วย ปวดหัวเป็นไข้ก็ทานยาแก้ปวด ทำแบบนี้ตลอดเวลาที่ผ่านมาอยู่หลายปี ถึงได้รู้ว่าเรากินกาแฟกับยาแก้ปวดกดอาการไว้ตลอด

เพื่อไม่ให้ตัวเองป่วยเพราะมีงานเยอะ จนเริ่มป่วยค่ะ ซึ่งเริ่มจากมีอาการคันตรงขาบริเวณหน้าแข้ง เกาได้หน่อยเดียวมีเลือดออกชิบ ๆ แล้วก็ปิดพลาสติกไว้ นี่ก็กลัวว่าจะหาย พอดกเย็นแกะเปิดดูแผล แผลได้ขยายใหญ่ขึ้นเท่าแผ่นพลาสติก เป็นแผลเปื่อย ๆ ก็เลยไปพบคุณหมอ คุณหมอกคนที่ 1 ไม่หาย ก็ไปพบคุณหมอกคนที่ 2 พอไม่หาย ก็เปลี่ยน ครอบคลุมรักษาที่คุณหมอตตามคลินิกเป็นอยู่เวลา 3 เดือน จนพี่ที่รู้จักกันมาเห็นแผลเข้า ก็บอกว่าไม่ไหวแล้วน้องเอ๊ย ไม่น่าจะรักษาที่คุณหมอตตามคลินิกต่อ บอกให้เราไปรักษากับคุณหมอเขียวแทน คุณหมอเขียวต้องช่วยได้ ซึ่งตอนนั้นก็บอกพี่ ท่านนี้ไปว่าจะไปดีหรือ เสียขายเงินเพราะงานกำลังเยอะ พี่ท่านนี้ก็ถามขึ้นว่า เออ “น้องจะเอาเงิน หรือเอาชีวิต” เพราะพี่เขากลัวว่าแผลเราจะเน่าแล้วต้องตัดขาทิ้ง เลยตัดสินใจ ไปก็ไป

พอเข้าค่ายได้ฟังคุณหมอเขียวบรรยายก็ทำตามทุกอย่างทั้ง 9 เม็ดที่คุณหมอสอน พอถึงก่อนวันสุดท้ายของค่าย (วันที่ 6 ของการเข้าค่าย) ได้ทำกัวซา พอเช้าวันรุ่งขึ้นมีตุ่มเม็ดขึ้นเต็มตัว และหน้าก็บวม พี่แหงว (พี่จิตอาสา) ก็เลยพาไปพบคุณหมอเขียว คุณหมอเขียวเห็นแล้วก็ยิ้ม แล้วบอกกับพี่ว่า

“คุณ โชคดี”

“มันปะทุออกมาข้างนอกให้เราเห็นนี่ จะรักษาง่าย ไม่เป็นไรหรอก”

“คุณนะมีบุญนะถ้ามันไม่ปะทุออกมาให้เราเห็น หลบอยู่แต่ข้างใน มันจะเอาคุณตายเลย”

พอได้ยินคุณหมอบอกอย่างนี้ พี่หายกลัวเลยนะ ที่นี้พอกลับไปถึงบ้านตุ่มเม็ดก็ยิ่งขึ้น ขึ้นจนทุงทิมขุมขนทั้งตัวมีแต่ผื่นเต็มไปหมด ถึงจะตกใจนิด ๆ แต่พี่ก็ฟังคำที่คุณหมอเขียวบอกกับพี่ ก็เชื่อมั่นและศรัทธาด้วย ก็เลยบอกกับตัวเองว่า เราต้องไม่เป็นอะไร แต่น้อง ๆ ที่บ้านนี่ซิ ทนเห็นอาการพี่แบบนี้ไม่ได้ พยายามจะพาพี่ไปโรงพยาบาล จนต้องหาอุบายที่จะบอกกับน้อง ๆ เพื่อไม่ให้พวกเขาเสียใจ เพราะว่าเขาก็ห่วงเรา พี่บอกกับน้อง ๆ ว่า ขอเวลา 5 วัน ที่จะรักษาด้วยสูตรของคุณหมอเขียว ถ้าไม่ยุบหรือไม่เบาลง ก็จะไปหาคุณหมอที่โรงพยาบาล แล้วพี่ก็ทำยา 9 เม็ดเต็มทีเลย ทั้งแช่ตัว อบ เช็ด และใช้น้ำปัสสาวะทาตัวด้วย ที่หัวใช้ผ้าชุบน้ำย่านาง โปกไว้ พอแห้งก็ชุบน้ำมาโปกใหม่ จน 5 วัน ยุบจริง ๆ จนน้องชายบอกว่า “ไม่น่าเชื่อว่าไม่ได้กินยาสักเม็ดแล้วจะยุบได้” เพราะอาการของพี่เหมือนธาตุแตก เป็นเหมือนศพเดินได้เลยคะเขาจึงคิดไม่ออกว่าจะหายได้ยังไง หากไม่ไปรักษากับคุณหมอที่โรงพยาบาล ตัวพี่เองจิตวิญญาณก็หวั่นไหวบ้างเหมือนกันนะคะ เพียงแต่ได้ธรรมะ ซึ่งเป็นยาเม็ดที่ 8 ของคุณหมอเขียว จนต้องรวบรวมตั้งสติ รวมจิตวิญญาณทั้งหมด บอกกับตัวเองว่า เราต้องกล้า เราจะไม่กลัวตาย แล้วช่วงที่รักษาตัวที่จะอยู่คนเดียวนะ เพราะน้อง ๆ งานยุ่งกัน พอได้เวลาน้องถึงจะเอาอาหารมาให้ นอกนั้นก็พี่จะทำตามยา 9 เม็ด ช่วงไหนจะแช่เท้า ช่วงไหนจะแช่ทั้งตัว พี่แหงวเห็นพี่เป็นเยอะ เลยแนะนำให้พี่แช่ทั้งตัว ซึ่งพี่ก็ใช้ย่านาง ใบบัวบก ใบเตย หรืออะไรที่หาได้เอามาให้น้องช่วยปั่นผสมกับน้ำ แล้วใส่ในอ่างเพื่อแช่ แช่เย็นแบบนี้อยู่ 2 วัน อาการก็

ไม่ดีขึ้น ที่พี่ไม่ได้ดื่ม เพราะพี่กลัวว่าความร้อนของน้ำจะมากกระทบกับความร้อนในตัวพี่ แต่พอแช่เย็นแล้วไม่ดีขึ้น เลยลองเอาไปดื่มดู ซึ่งน้องอีกคนก็หาเปลือกแค เปลือกหว่า หรือเปลือกไม้ฤทธิ์เย็นที่มีสรรพคุณฝาดมาให้ มีใส่เอาใบย่านางลงไปดื่มด้วยค่ะ ส่วนใบก็เอาไปทำน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นที่พี่ดื่มเองให้น้ำพอรุ่น แคว้นแรกที่ได้แช่ รู้สึกได้เลยค่ะว่าดี น้ำอุ่นพกระทบถูกตัวเราก็เริ่มรู้สึกสบาย ร่างกายสบายขึ้น แผลก็เริ่มแห้งลง พี่เลยดื่มน้ำแช่ทุกวัน ดื่มเอง รักษาเอง แล้วก็พิจารณาคู่ตัวเองไป แค่ 5 วันเท่านั้นแผลยุบแห้ง เหมือนปาฏิหาริย์เลย พอแผลหายก็หยุดแช่แต่ยังดื่มน้ำสมุนไพรไว้อาบอยู่ อาบน้ำสมุนไพรมาจนถึงปัจจุบันนี้เลยคะ

พี่คิดว่าการที่พี่รอดตายมาได้ เพราะใจสั่งคะ ใจสั่งว่าเราตายไม่ได้ เพราะมีภาระเยอะ และก็เชื่อเรื่องบุญกรรมว่าบุญกรรมมีจริง นึกถึงตอนที่มืออาการเยอะ ๆ ว่า ถ้าหากเรากลัวเราคงไม่รอดแน่ ๆ ก็จะบอกกับตัวเองว่า ถ้าบุญกรรมมีจริง เราก็จะไม่ตาย หรือถ้าความตายมาอยู่ตรงหน้า เราก็จะไม่กลัว ถ้ามันถึงเวลาตายก็ให้ตายไปเลย พี่มีขอกับน้องชายไว้ด้วยว่า หากไม่หายพี่จะขอตายแบบนี้ดีกว่าไปตายกับคุณหมอที่โรงพยาบาล แล้วก่อนนอนพี่จะนึกถึงพ่อ นึกถึงพ่อท่าน นึกถึงคุณหมอเขียว ขอบารมีขอความดีที่ท่านมีช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ แล้วเราจะสร้างความดีเพิ่มขึ้น จะไม่ประมาท จะดูแลสุขภาพ แล้วก็เข้านอน พอตื่นเช้าขึ้นมา ไม่รู้พลังมาจากไหน ทำให้เราดีขึ้น ลูกเดินออกกกำลังกายเหมือนไม่ได้เป็นอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่ยังมีแผลเต็มตัวนะ เหมือนมีใครเอาพลังมาเพิ่มให้ จากเมื่อวานที่ยังป่วยหนัก มาวันนี้เราไม่เหมือนคนป่วยแบบเมื่อวานนี้เลย ก็ตอนที่พี่ฟังคุณหมอเขียวสอน พี่เข้าใจทุกอย่างเลย เข้าใจว่าบุญกับกรรมคืนี จะทำให้เรามีชีวิตรอดได้ 5 อาทิตย์นี้ ทำให้พี่เปลี่ยนไปเลย

สุดท้ายนี้ อยากจะฝากถึงทุก ๆ คนว่า คนทุกคนรักเงินแล้วก็หลงงาน แต่ต้องไม่ลืมดูแลสุขภาพตัวเอง สุขภาพสำคัญที่สุด สำคัญกว่าเงินนะคะ บุญกรรมก็มีจริง ขอให้ทุกคนอย่าประมาท ต้องทำบุญ ทำจิตใจให้ดีคะ”

(สุนันทา เพ็ชรไพบูลย์. สัมภาษณ์ 2555, มีนาคม 9)

2. โรคมะเร็ง

กรณีศึกษาที่

1.5 นางจรรยา

หญิงไทย อายุ 56 ปี จังหวัดนครราชสีมา

โรค – มะเร็งลำไส้ใหญ่ โรคไตรอยด์เป็นพิษ ความดัน ไตวาย

อาการ – อั้นปัสสาวะไม่อยู่ ปัสสาวะหยุดตลอด มีกลิ่นเหม็น

ดิฉันชื่อ นางจรรยา ปัจจุบันอายุ 56 ปีค่ะ ทำงานรับจ้างเป็นช่างภาพอิสระค่ะ ดิฉันมีชีวิตอยู่ในครอบครัวที่ก้าวร้าว พ่อกับแม่เลิกกันตั้งแต่อายุในท้องได้ 3 เดือน เลยมีภาวะเครียดตลอด พออายุได้ 33 ปี เริ่มมีอาการไทรอยด์เป็นพิษ รักษาตัวที่โรงพยาบาลค่ายนครราชสีมา อีกระยะต่อมาก็เป็นความดัน และไตวายด้วยค่ะ ก็รักษามาเรื่อย ๆ โรคนี้หนักก็เคยเป็น แล้วต่อมาก็เป็นมะเร็งที่ลำไส้ใหญ่ แต่ก่อนที่จะเป็นมะเร็ง มีอาการอื่นปัสสาวะไม่อยู่ ปัสสาวะจะหยุดตลอด มีกลิ่นเหม็นมาก ต้องใช้ผ้าอนามัยตลอดเวลา ก่อนที่จะเข้ารับการรักษา มีเพื่อนมาแนะนำให้ดูแลสุขภาพแบบคุณหมอเขียว พอรับฟังแล้วก็เชื่อเลย ก็ลองทำตามดู แต่ก็ยังงง ๆ อยู่นะ เพราะว่าเรายังไม่เคยไปเข้าค่ายสุขภาพ แต่ก็เปลี่ยนมาทานอาหารสูตรของคุณหมอเขียว ทั้ง ๆ ที่ปกติดิฉันเป็นคนทานอาหารรสจัด และดิฉันก็เป็นคนเชื่อเรื่องบุญเรื่องกรรม ดิฉันเคยสร้างกรรมกับงูและคางคก เลยต้องโดนฆ่าทิ้งเหมือนกับที่เราเคยไปฆ่าทิ้งคางคก ก็รู้เลยว่าต้องรับผลกระทบอันนี้ หลังจากฆ่าตัดแล้ว แผลที่ฆ่าจะปวดมาก ต้องให้ลูกช่วยซูดแก้วชาให้ตามแขน หลัง และตามตัว ซูดแล้วรู้สึกดีมาก แม้แต่คุณหมอที่โรงพยาบาลยังบอกว่าจะว่างกายเราดีมาก แม้แต่ช่วงที่ความดันขึ้นสูง ๆ ดิฉันก็จะนอนเฉย ๆ ให้ลูกช่วยซูดแก้วชาให้ ต่อมาดิฉันเป็นมะเร็ง ก็ยังไม่มีโอกาสได้มาเข้าค่ายสุขภาพนะค่ะ ได้แต่อ่านหนังสือที่เพื่อนซื้อจากในค่ายสุขภาพ ไปให้อ่านแล้วก็ทำตาม พอรู้สึกมีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเองก็จะใช้วิธีดีที่ออกซ์ แล้วก็ทานอาหารสูตรคุณหมอเขียว แต่เราหาพืชผักไม่ได้ในหนังสือ ก็ทำแค่ผักนึ่งคั่วกับน้ำมันนิด ๆ ใส่ข้าวโพดลงไปหน่อย เพราะข้าวโพดจะให้หลายรสค่ะ และทานกับข้าวต้มที่ต้มไม่สุกมาก แต่ที่ดิฉันยังขาดไม่ได้คือไข่ เวลาเบื่อก ๆ จะทอดไข่กินเป็นประจำ แต่ทานแล้วก็รู้สึกหนักตัว อีกอย่างที่ดื่มเป็นประจำคือน้ำปัสสาวะค่ะ หลังจากทีรู้ว่าเพื่อน ๆ บอกว่าเราต้องตายแน่นอน แต่ก็ยังอยู่มาได้ 2 ปีแล้วจนถึงตอนนี้ เดี่ยวนี้เพื่อน ๆ กลับถามว่า จริงหรือเปล่าที่คุณหมอบอกว่าเราเป็นมะเร็ง ทำไมยังทำงานได้ตามปกติ จากที่ว่าเพื่อน ๆ เตรียมหาตัวให้แล้ว

ทีนี้หลังจากฆ่าตัดรักษามะเร็งแล้ว ในช่วงแรกคุณหมอนัดตรวจเช็คทุก 3 เดือน ก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร ขยับมาเป็นนัดตรวจเช็คทุก 6 เดือน แล้วก็ขยับมาเป็นนัดตรวจทุก 8-9 เดือน ถึงจะไปตรวจ คุณหมอก็ถามค่ะว่าทำไมเราถึงรักษาเลือดได้ดี ดิฉันก็บอกเลยว่าดิฉันทำดีที่ออกซ์มา แล้วก็ทานอาหารสุขภาพตามสูตรของคุณหมอเขียว ซึ่งคุณหมอที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ก็รับฟังนะค่ะ ไม่ดูไม่ห้ามเหมือนเมื่อก่อน หากดิฉันปวดท้องจากอาหารพิษร้อนที่ทานเข้าไป ก็จะทำดีที่ออกซ์ แต่ก็กลัวว่าตัวเองจะหมดแรงเกินไป ก็ไปขอให้คุณหมอที่โรงพยาบาล ก็ได้แต่เกลือแรมาทาน เพราะคุณหมอบอกว่าร่างกายปกติดี ดิฉันจึงอยากเชิญชวนให้พี่น้องทุกท่านที่อยู่ ณ ที่นี้ว่า เรามาถึงครูบาอาจารย์แล้ว ให้พี่น้องทุกท่านเชื่อฟังและปฏิบัติตาม แล้วท่านจะได้ผลอย่างดิฉัน ดิฉันเองก็ไม่ได้ทำเต็มที่ ทำสะเปะสะปะด้วย เพราะตอนนั้นเรายังไม่ได้มาเข้าค่าย ยังไม่ได้มาเจอครูจริง ๆ แต่ก็ถือว่าได้ผลดีมาก

ดิฉันขออนอกประเด็นหน่อยนะคะ คือดิฉันจะเล่าว่าดิฉันเคยทำเลวมมาก แฟนดิฉันรับราชการ เป็นจ่า เราจะทะเลาะกันบ่อย ดิฉันเลยหาของมาใส่แฟน จนคนมีบุญคนหนึ่งมาทักดิฉันว่า ดิฉันมีกรรม คนที่ทำให้เขาสุขภาพไม่ดีกับกระดาศ กลิ่นที่สูบบุหรี่ก็เหม็นมากใช่หรือไม่ ดิฉัน ขนลุกเลยคะ ว่าทำไมคนที่มาทักถึงรู้ ดิฉันเลยถามว่าจะแก้ไขได้อย่างไร เขาบอกให้ดิฉันไปปฏิบัติ ธรรม เขายังบอกอีกว่าหากดิฉันไม่ไปปฏิบัติธรรม วิญญาณตรงนั้นจะเข้า เป็นผีปอบผีชะมกดิฉันก็ เชื่อคะ สิ่งที่ไม่เห็นแต่มีจริง ก็เลิกเลย เลิกคิดเรื่องพวกนี้อีกเลย แล้วไปปฏิบัติธรรม 3 วัน หากใครมีแฟนไม่ดี ไม่ต้องไปหาของมาใส่นะ ให้ไปกราบขอพรพระ ใส่บาตรเอ๋ยชื่อเขา แล้วแผ่ เมตตาขอให้เขามีความสุข เพียงเท่านี้เราก็จะได้รับความสุขมหาศาล ไม่ต้องตกนรกเหมือนอย่าง ดิฉัน ที่ว่าตกนรกคือ ดิฉันนอนไม่หลับเลย ตั้งแต่ไปหาหมอกคนที่ทำให้ เหมือนมีขุมเป็นแสน ๆ ตัว มาอยู่รอบ ๆ ต้องลุกขึ้นมาตบยุงทุกคืน พยายามนอน ก็นอนไม่หลับ มันเป็นเพราะอะไร อาจมี วิญญาณหรืออะไรบางอย่างมารบกวนทำให้เรานอนไม่หลับ หน้าที่จะคำมากเลย คำฟ้าด้วย แต่พอ เราไปปฏิบัติธรรมได้แก่กินถึงสองคืนเท่านั้น มันหายเกลี้ยงเลย ดิฉันเลยขอบคุณที่ดิฉัน ได้เคยทำชั่ว มาแล้ว ได้มาเจอครูบาอาจารย์ดี ๆ ที่ช่วยให้ดิฉันได้เห็น เห็นอะไรที่ดี ๆ อย่างที่คุณหมอเขียวจะพูด เสมอ ๆ คะว่า เราทุกคนมีกรรมเป็นของของตน เราจะได้กรรมดีหรือกรรมชั่วขึ้นอยู่กับตัวเรา กรรม จะให้ผลไม่ว่าในชาตินี้หรือชาติอื่น ๆ สืบไป ฉะนั้นจะทำอะไรก็ขึ้นอยู่กับตัวเราเท่านั้น ขอบพระคุณมากคะ

(จรรยา. สัมภาษณ์ 2557, ตุลาคม 20)

กรณีศึกษาที่

1.6 ยุวดี นโมชัยยากร

หญิงไทย อายุ 53 ปี

รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา

โรค - มะเร็งในต่อมน้ำเหลือง

อาการ - มีปัญหาทรมานมากในการกินเพราะ โคนผ่าตัดกระเพาะและม้ามทั้งหมด

ยิวดีคะ มาจาก เท็กซัส (Texas) ก่อนที่จะมาเจอหมอเจิวนี้ ความจริงป่วยอยู่แล้ว เพราะว่าเป็นมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง แล้วก็ต้องโดนผ่าตัดกระเพาะทั้งหมด ผ่าตัดม้ามทั้งหมด แล้วก็กลายเป็นคนที่มีปัญหาทรมานมากในการกิน เพราะว่าเวลากินทุกครั้งนี้จะปวดทรมานดินแบบ พลาด ๆ เลยคะ แล้วก็กินไม่ได้มา 30 ปี ก่อนหน้านี้จะพอมไปไหนนี้จะพอมตบนะคะ แล้วก็พอเริ่มเข้าค่ายวันแรกที่เราเริ่มกินข้าวต้ม เป็นครั้งแรกในชีวิตที่กินอาหารได้หมดชาม 30 กว่าปีทุก ๆ คน ลองจินตนาการ (Imagine) คุณคะ กินไม่ได้มา 30 ปี เพราะฉะนั้นตรงนั้นนี้ ทำให้เห็นว่าโอ้..เรามาถูกทาง แต่ก็ยังมีข้อกังขา เพราะว่าไปเจอเขายี่ไบย่านางด้วยมือนะคะ แล้วเราไม่มีม้าม แพ้ขนาดที่ว่าเราสามารถจามอยู่มโนนั้นนะคะ แต่คนนี่เข้าโรงพยาบาล เป็นขนาดนั้นนะคะ แล้วเวลากลับเมืองไทยนี้ ไปเจอส้วมซึมที่เราต้องอ้าขาปัสสาวะแค่นั้นนะคะ คือมันคิดเชื่อง่ายขนาดนั้นนะคะ เราเข้าห้องน้ำจืดเท่านั้นเอง นั่นก็เลยรู้ตัวมาตั้งแต่นั้นนะคะ ว่าคิดเชื่อง่ายมากเพราะไม่มีม้าม อะไรก็ต้องระวังมากมาย พอมาเห็นเขายี่ย่านาง ตอนแรกเรากลัวใจ แต่ว่าพอเป็นไงเป็นกัน ในเมื่อตัดสินใจบินมาแล้วเอาใจเอากัน หมออยู่ตรงนี้อย่างเก่งหมอเจิวจัดการ ก็ได้รับความศรัทธาจากสิ่งที่เราลองของเราเนะคะ มาเรื่อย ๆ

มดไปผ่าตัดหัวใจ เพราะว่าเป็นวาล์วลิ้นหัวใจรั่ว แต่มันรั่วเยอะมาก จนกระทั่งมันบีบทำให้หัวใจโต คราวนี้ก็ต้องไปผ่าตัดหัวใจเมื่อปี 2555 พอเสร็จเขาก็ให้กินยา ยังโชคดีคะเพราะตอนแรกนี่เขาจะให้รีเฟรช (Refresh) ด้วยแมชชีน (Machine) ด้วยเครื่อง เสร็จแล้วมดขอร้องคุณหมอว่าขอลองให้คุณหมอช่อมก่อนได้มั๊ย ถ้าช่อมได้ เขาก็ให้เราเลือกได้ว่าจะเอาลิ้นหมูหรือจะเอาอะไร งี้เราก็เลือกปรากฏว่าช่อมได้ แต่ก็ยังมีปัญหาว่าเราจะเป็น AF (Atrial fibrillation) ก็คือหัวใจจะเต้นไม่ปกติเขาจะให้ยาก็คือยา วอล์ฟาริน (Wafarin ยาละลายลิ่มเลือด) ยาพอมันมีปัญหาก็คือพอเวลาทานนี้ เราจะต้องไปเจาะเลือดตรวจตลอดเลยนะ คราวนี้โดนเจาะตลอดเลยนะคะ ตรวจก็เจาะไปเรื่อย ๆ ตามที่หมอแพทย์ปัจจุบันเขาแนะนำ พอดีโชคดีเป็นบุญนะบุญของมดจริง ๆ ก็มีค่ายหมอเจิวที่ USA แต่ค่ายแรกที่หมอเจิวมานี้ มดไม่ได้ร่วมเพราะว่าตอนนั้นเพิ่งผ่า

แต่พอคุณหมอเจิวกลับไปสักพักทาง ดัลลาส (Dallas) เขาก็ยังไฟแรงนะคะก็มีผู้นำทีมและอีกหลาย ๆ ท่านจัดค่ายขึ้นมามดก็เข้าค่ายด้วย พอดีเข้าห้องน้ำปัสสาวะ แล้วเลือดมันไหลออกมากะจี้ แต่มันไม่ได้ไหล สีฉี่นะมันสีเลือดแบบขั้นคลัก ๆ เลย เลือดข้นดำ แล้วก็มดไม่ค่อยเชื่อคนนะคะ มดเป็นนักทดลองคะ มดก็ฉี่แล้วก็กรอกใส่ขวดเอาไว้ มดเรียงขวดไว้เต็มเลย แล้วมดก็ถ่ายรูปไว้ แล้วมดก็จดไว้ว่าขวดแรกฉี่อันนี้เกิดจากอะไรเวลาไหนอะไรคะ คราวนี้มดก็ไม่ได้รู้ตัวหรอก ตอนแรกก็ตกใจนึกว่า เราผ่าตัดฮิสเทอริกโทมี (Hysterectomy ตัดมดลูก) ไปแล้วนี่ แล้วเราจะมามีเมน (Mens) อะไรตอนนี่ ลืมบอกผ่าตัดฮิสเทอริกโทมี ด้วยนะคะคือ มดลูก ปีกมดลูก ก็คือยกเครื่องไปหมดเลยคะ คราวนี้พอเลือดไหลอยู่ ๆ ก็ เอ๊ะ เรามามีเมนอะไรตอนนี่ มันไม่มีอะไรให้มึ ตอนแรก

นี่ว่ามีเมนแต่มันไม่หยุด มันไหลเรื่อย ๆ พอออกมาจากห้องน้ำสึคะ ตอนจะเดินนะคะ มันไม่มีแรง เพราะเลือดมันออกเยอะ ก็เกาะอยู่ สามีกี่พาไปแผนกฉุกเฉิน (Emergency) ที่โรงพยาบาลที่ผ่าตัดหัวใจ พอดีก็ไปเจอคุณหมอ หมอก็เห็นสีบัสสาวะ เราก็คิดว่าไปด้วยคะพอเขาเห็นสีขูดเลือดนางพยาบาลเตรียมเลยว่าจะต้องให้เลือด แล้วก็คุณหมอบอกหยุดไม่ให้กิน Wafarin จนกว่าเดี๋ยวคุณก่อน แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร ให้น้ำเกลือแล้วก็ตกลงก็ไม่ได้ให้เลือด แล้วก็ปล่อยกลับบ้าน พอปล่อยกลับบ้านเสร็จ ลองนึกภาพทุกครั้งที่มีเลือดมันยังออกเยอะมาก เอ๊ะแล้วจะทำยังไงมันธรรมดา รู้สึกอึดอัดมันขัดข้องใจมัน ๆ ไม่มีคำตอบนะคะสามิเลยบอกว่า อยู่นกลับบ้านมัย มดบอกเรื่องอะไรกลับกับพี่มดก็ตายสิเพราะว่ากลับกับเขา ๆ ผู้ชายนะคะ เราไม่มีข้าวกินแน่นอนกับค่ายอย่างน้อย ยังมีอาหารสุขภาพทาน เรานึกอย่างนั้น แล้วก็พรรคพวกทุกคนพี่ ๆ น้อง ๆ น่ารักมากก็คือว่าเรา ณ วันนั้นเรามีบุญพอที่จะเอาความป่วยของเรานี้ ยกให้เป็นเครื่องพลีที่จะมาศึกษา เราก็จัดการกันเลยนะคะทุกคน ก้าวหาทำอะไรก็ทำไปแต่ยังไม่หาย มันก็ยังฉี่ก็เลยได้คุยกับคุณหมอเขียวทาง Skype คะ คุณหมอเขียวบอกอันดับแรกเลยนะพี่มดทำยังไงก็ได้ให้เลือดมันหยุดก่อน แล้วจะทำยังไงล่ะคะ บอกแซ่ ๆ เพราะนั่นก็เอาสิ่งที่มาทำ ก็คือน้ำสมุนไพรเย็นสดที่เราทานนี่ มันจะมีกากไข่ม้อยคะ เอากากนี้คะใส่ในน้ำอุ่น ๆ แล้วก็เราก็กึ่งไปซื้อกะละมังใหญ่ ๆ มาพอที่จะให้ตัวมดทั้งตัวลงไปแช่นะคะ แล้วแต่ไม่ใช่เท่านั้นเพราะว่าร่างกายมันยังปรับสมดุลไม่ดี แล้วทำยังไงต่อ เอาที่เราคิดมอันนี้เข้าช่องแข็งเป็นสิบ ๆ ขวดเลยนะ ขณะที่แช่นี่ เราเองจะเป็นหมอมจริง ๆ คือพอเราแช่ปุ๊บเราจะรู้สึกว่ามันร้อนไปเย็นไป เราก็ก่อนน้ำขูดน้ำแข็งนี้คะ น้องเขาจะใส่ลง 10-20 ขวดเลย พอใส่ 20 ขวดปั๊บเราจะเป็นคนบอกว่า เอ่อ อันนี้มันกินไปล่ะ เราก็กะหิบบอก หิบบอกแล้วมันก็จะอยู่ที่ เอ่อ รู้สึกว่ากำลังสบาย พอสักพักก็หิบบอกกลับเข้าอย่างงี้ หิบบอกเข้าหิบบอก เราจะปรับที่ตัวเรานะคะ ด้วยกากสมุนไพรนี่นะคะ กากอย่าทิ้งนะคะมีประโยชน์เลย บ้านมดไม่เคยทิ้งเลย ทำได้ทุกอย่างอันนี้ก็ไปแช่มือแช่เท้าได้ด้วยคะ แล้วก็พอทำตรงนั้นเสร็จก็เริ่มรู้สึกดีขึ้น ๆ แต่ต้องหยุดกินอาหารฤทธิ์ร้อนเด็ดขาดเลยนะ เพราะว่ามดทดลองก็คือทดลองอยู่ 3 จังหวะ จังหวะหนึ่ง พอหยุดฤทธิ์ร้อนกินอาหารฤทธิ์เย็นแล้วก็มาแช่น้ำก็จะเปลี่ยนสีดีขึ้น แต่ด้วยความไม่เชื่อ เหมือนกับอะไร กับชาร้อน อะไรกันนักกันหนาแค่นี้เองพรรคพวกก็ไปกินข้าวเที่ยงกัน ก็มี Chicken broth ซุปไก่ เราก็กินว่าก็กินแต่น้ำซุป เราไม่กินไก่แค่บอส (น้ำซุป) คงไม่ใช่ชาอุ่นอะไรนักหนาหรอก กลับมาเลือดกลับมาขึ้นอีก เราก็กินไปได้ไง มันก็เป็นไปได้แล้วนะ มันก็เป็นไปแล้วหลักฐานมัน โห้วแล้ว ก็โอเคก็กลับมาเป็นคนดีนี้คะ น้ำสกัดฤทธิ์เย็นเขาบอกคนอื่นกินไม่ได้นะ เดี่ยวซื้อมดกินน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นสดไม่รู้สึคดี กินน้ำสกัดเย็นไอ้ดีขึ้นมาเลย มีเท่าไรวุ่นมามดกิน น้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นสดไม่รู้สึคดี กินน้ำสกัดเย็นไอ้ดี ลองใหม่อีกซื้อถั่วถั่วลิสงฤทธิ์ร้อน 2 เม็ด เสร็จแล้วเลือดที่มันเริ่มจางนะคะ กลับมาขึ้นอีก คือมดนี้เป็นคนดี๊ ใครจะมาบอกอย่างโน้นอย่างนี้มดไม่เชื่อ มดต้องพิสูจน์ด้วยตนเอง

แล้วมันจะศรัทธาด้วยความคลายสงสัย เรียกว่าศรัทธาครั้งนี้ สัมมาศรัทธาไม่ใช่มีจลาศรัทธา เพราะว่ามันผ่านการทดลองของตัวเอง ไม่ใช่แค่สักแต่ฟังแล้วหลงเชื่อ ยังมีหน้าที่ 3 นะคะ ผัดไทย มีคน เขาผัดไทยมาให้เพื่อนเรา ก็ผัดไทย ก็กินเพราะเขาบอกว่าเจอะ แต่ว่าเขาใส่ซีอิ๊วมา จะมีซีอิ๊วมีอะไร พวกนี้ เพราะฉะนั้นมดก็เลยเชื่อมั่นในตรงนี้ว่า เข้าใจละ ถ้าเราไม่เป็นอะไรมาก โอเคเราชีสบ้างได้ บ้างใส่อะไรได้ ตามโอเค แต่ถ้าเมื่อไหร่เราเป็น ต้องเด็ดเดี่ยวและเด็ดขาด ถ้าไม่เด็ดเดี่ยวเด็ดขาด เรานะ เราจะตายเพราะนี่ทดลอง 3 ครั้งเลยนะคะ ก็หวังว่าการทดลองของมดจะเป็นประโยชน์ กับพี่ ๆ น้อง ๆ ตรงนี้จริง ๆ ว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ค่ะ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

พอหลังจากนั้นหน้าที่ 3 ก็บอกว่า ไม่เอาแล้วววดนี้เชื่ออย่างเดียวนะ อุทิศเขียน ๆ อย่างเดียว เราคิดว่าเราจะทำได้ก็เปลี่ยนยาไปเรื่อยละ มดก็วันนี้เราจะสัมผัสถึงซึ่งในคำว่า เรามาเป็นหมอรักษา ตัวเองกันเถอะ เพราะว่าจะไม่มีการบอกเราได้เลยว่า ตอนนีความรู้สึกของเราเป็นยังไง เราจะรู้เลยว่า ตอนนีโป๊ะแล้วนี่ (เส้นเอ็นที่ข้อมือขวาอักเสบ) มดโป๊ะแล้วนี่ มดจะรู้สึกเย็น แต่บางวันนี้มดโป๊ะ แล้วมดไม่เย็น มดก็จะเอาน้ำมันเจียวนี้ช่วยนะคะ ก็คือเหยาะไป คือแกะออกแล้วก็เหยาะแล้วก็พัน ง่าย ๆ ลูกทุ่ง ๆ วิชานี้ลูกทุ่ง แต่หายโรคจริงนะ หายโรคจริงและหายโรคแล้วด้วย แล้วก็จบ “การ เป็นหมอของตนเอง” ตามที่หมอเขียวสอนจึงสำคัญที่สุด

(ยูวดี นโมชัยยากร. สัมภาษณ์ 2557, กันยายน 26)

บันทึกการสัมภาษณ์คุณยูวดี เมื่อปี 2553

จิตอาสา: ชื่ออะไรนะคะ
 คุณมด: ชื่อยูวดี นโมชัยยากรชื่อเล่นชื่อมดคะ
 จิตอาสา: ค่ะ อายุเท่าไรคะ
 คุณมด: ตอนนี 50 แล้วคะ
 จิตอาสา: อาชีพ
 คุณมด: อาชีพ เป็นแม่บ้านคะ
 จิตอาสา: มาคุยเรื่องร่างกายเรากันดีกว่าคะ
 คุณมด: ค่ะ
 จิตอาสา: ก่อนที่จะมาหาคุณหมอนี้ คุณมดสรุปได้ไหมคะ ว่ามีกี่โรค บอกเรื่องโรคว่ามีกี่โรค
 คุณมด: คือตั้งแต่หัวจรดเท้า ก็จะมีปัญหาหมดนะคะ แต่โรคที่จะรุนแรงที่สุดที่เวลาบอกใครแล้ว เขาจะบอกไม่น่าเชื่อว่าเป็นนี้ ก็คือจะเป็นมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง อันนี้เมื่อสัก 30 ปีที่แล้ว นะคะ แล้วหมอก็จะมาบอกว่ามีเวลาไม่เกิน 6 เดือน ก็เลยให้เห็นนะว่าเรา
 จิตอาสา: ก็ปีที่แล้วนะคะ

- คุณมด: 30 ปีค่ะ
- จิตอาสา: 30 ปี เขาบอกมีเวลาอยู่ไม่เกิน 6 เดือน
- คุณมด: ไม่เกิน 6 เดือน
- จิตอาสา: ในเมืองไทยหรือเมืองฝรั่งเศส
- คุณมด: อันนี้อยู่ที่อเมริกาค่ะ
- จิตอาสา: ค่ะ
- คุณมด: เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยปี 1 ได้เทอม 1
- จิตอาสา: แล้วอยู่มาได้ยังไงล่ะ แล้วมาพบหมอเขียวอย่างไร ทำไมถึงรักษาที่โน่นอยู่ได้ตั้งหลายปี หรือว่าเจอหมอเขียวหลายปีแล้วนี่
- คุณมด: คือคุณหมอเขียวนี่ มีตั้งแต่ปี 48 มีเพื่อนมาพันธมิตรนะคะ แล้วเขาก็กลับไป ก็เอาวิธีดีของหมอเขียวนี่ มาถือปฏิบัติแจกกัน แต่เนื่องจากเราอยู่ที่อเมริกา เราไม่รู้จักว่าใคร แล้วเราก็มีวิธีที่เราทำของเราอยู่แล้ว คือจิ้ง โทเก็ก ก็ว่าไป ก็ไม่ได้สนใจ ก็เลยเอาวิธีดีเก็บไว้ที่ใดที่หนึ่งนี่ละคะ ไม่ได้สนใจ จนกระทั่งเมื่อเดือนพฤษภาคมของปีที่แล้ว มีเพื่อนมาเข้าค่ายหมอเขียว ซึ่งเป็นโรคไต มีปัญหาเรื่องไตอย่างมาก เสียค่ารักษาหมดไปไม่รู้ตั้งเท่าไร แล้วตัดสินใจมาเข้าค่ายหมอเขียว พอเขากลับไปอเมริกานี้เราตกใจเลยเพราะว่าหน้าตาสดใส หุ่นดีมาก ก็เลยถามเขาว่าเป็นยังไง รักษายังไง เนื่องจากเราเป็นเพื่อนที่คบกันมานาน เขาจะรู้จักดี เขาก็จะรีบบอกเลยว่า อยากให้พี่มดไปนะ อยากให้พี่มดไป เพราะว่าเพื่อน ๆ จะกลัวว่ามดจะตายเร็ววะนะ เพราะฉะนั้นก็มีอะไรของดี ๆ ก็จะมาบอกกัน ก็บอกให้พี่มดมา แล้วน้องคนนั้นก็จัดการทุกอย่างหมด จะเป็นคนโทรประสานงานเพราะว่าเขาครั้งแรก เขาจะรู้จักคน แต่เราไม่รู้ เขาก็จะประสานงานหมดค่ะ
- จิตอาสา: แล้วที่นี้น้องมดได้มาที่เมืองไทย ก่อนจะมานี้ อากาศที่มันมาก ๆ อยู่ หรือว่าที่มันลำบากนักกับร่างกายเรานี้คืออะไร
- คุณมด: มะเร็งที่มดเป็นนี่นะคะ ต่อมน้ำเหลืองเมื่อ 30 ปีที่แล้วนี่ มันมีเหตุก็ต้องตัดกระเพาะ
- จิตอาสา: กระเพาะอาหาร
- คุณมด: กระเพาะอาหารทั้งหมดนะคะ
- จิตอาสา: ไม่เหลือแม้แต่นิดเดียว
- คุณมด: ไม่เหลือแม้แต่นิดเดียว บางคนเขาถามเขาไม่มั่นใจ เลยเอารูปไปให้หมอเลย หมอเขาเลยบอก แหม ถามหลายหนแล้ว เขาก็เลยชี้ให้ดูว่าตรงไหนถึงตรงไหน ก็ไม่เหลือเลย แล้วเนื่องจากเป็นคนรัก เพื่อนเวลาไปนี่ ไปขึ้นเตียงไม่ได้ก็ต้องมีคู่ไปด้วย ก็เลยม้ามก็ต้องไปเป็นเพื่อนกระเพาะนะคะ เพราะฉะนั้นตอนนี้เป็นคนที่ไม่ม้ามทั้งกระเพาะ แล้วก็ไม่มีม้าม

- จิตอาสา: แล้วต่อมา ต่อไปเป็นยังไงอีก
- คุณมด: ต่อมา เกี่ยวกับตรงนี้ ตรงมะเร็งนี่ก่อนนะคะ
- จิตอาสา: ใช่ ใช่คะ
- คุณมด: พอหลังจากมนุษย์เราปกติจะนะ มันต้องมีอวัยวะนะ พอมันขาดหลวมหมดแล้วล่ะ พอมันขาดไป 2 ส่วนนี้ร่างกายมันไม่ปกติล่ะ ก็เนื่องจากกระเพาะอาหารตามที่หมอบอกนี้ หนึ่งกระเพาะอาหารมันจะเป็นตัวผลิตวิตามิน บี 12 ในเมื่อมันไม่ผลิต เราก็ต้องฉีดเองเพราะฉะนั้น ก็จะต้องฉีดวิตามินเข้าตัว ครั้งแรกทุก ๆ วัน แต่ที่ทรมาณที่สุดก็ต้องฉีดเข้าไข่มสัน แล้วเราก็มองหา ไข่มสันในตัวเราว่าจะไปเอาพุ่งตรงไหนนี่นะคะ หาไข่มสันก็ไม่เจอ แต่ก็ฉีดตรงพุ่งนี้ล่ะ ฉีดครั้งแรกเรา ต้องฉีดทุกวันจนแบบพุ่งเขียวหมดเลย สามี่เวลาเดินมาดูเราฉีดจริง ๆ เขาจะไม่กล้ามอง เพราะว่ามัน เจียวทุกจุด
- จิตอาสา: ฉีดด้วยตัวเอง
- คุณมด: ต้องฉีดด้วยตัวเองล่ะ เพราะหมอบอกเขาจะสอนครั้งแรก แล้วก็ฉีดทุกวันจน ร่างกายดีขึ้น ก็จะเปลี่ยนเป็นอาทิตย์ละหน แล้วก็ตอนนี้ 2 อาทิตย์หน 3 อาทิตย์หน แต่พอฉีดร่างกาย มันกลับมาแย่ เขาก็เลยให้มาฉีดใหม่ทุก 2 อาทิตย์ล่ะแล้วหลังจากนั้นมันก็จะมีอาการสารพัด เป็นทุกอย่างที่ใครเป็น ในนี้มดจะยกมือได้เกือบหมดเลย ก็คือจะเป็นเลือดจาง จะเป็นไมเกรน จะเป็นอะไรที่เป็นหลาย ๆ นี้ล่ะ แล้วปี 2004 เขาก็เจอว่ามีเนื้องอกก้อนใหญ่อยู่ในมดลูก เนื่องจาก เขาบอกว่าประวัติเราไม่ค่อยดี เพราะฉะนั้นก็ขอয়ারอเลนนะ ตัดทิ้งเถอะนะ ก็บอกโอเค ถ้ายังงี้ก็ ทำตามที่เห็นควร เขาก็เลยบอกว่าไปทั้งยวงนะ ทั้งยวงก็โอเค ก็คือทั้งมดลูกทั้งรังไข่ แล้วก็ปีกมดลูก ก็เป็นคนรักเพื่อนล่ะ
- จิตอาสา: ยกไปหมดแล้ว
- คุณมด: ต้องไปเป็นทีมล่ะ
- จิตอาสา: อันที่ 1 กระเพาะอาหารบวกม้าม
- คุณมด: กระเพาะอาหาร บวกม้าม
- จิตอาสา: อันที่ 2 มดลูก บวก
- คุณมด: มดลูก ปีกมดลูก รังไข่ล่ะ
- จิตอาสา: มดลูก ปีกมดลูก รังไข่ไปหมดเลย
- คุณมด: ไปหมดเลยล่ะ
- จิตอาสา: แล้วที่นี้ ไม่มีผิดปกติอะไรเลยเหรอ ไปอย่างนี้แล้ว
- คุณมด: ก็มีตลอด เพราะว่ามดลูกพอออกไปแล้วนี่ ทำให้มดกลายเป็นคนกระตุกๆ แล้วก็ หมอฉีดยาตอนก่อนมานี่นะคะ เขามียาชนิดหนึ่งเรียกว่า ริคริส คือฉีดเข้าไปไข่อิวีแบบรีบับัน

ค่อย ๆ หยดนะค่ะ ต้องนอนให้หยดอยู่นาน แล้วมันร้อนมากเลย ยังบอกเขาว่าเหมือนกับมังกร พ่นไฟได้เลยนะ เพราะมันร้อนเหมือนกับตอนเราไปทำคีโมเหมือนกัน แล้วในนั้นนี่เราเพิ่งเห็นเขา บอกเลยว่า ก่อนจะมาให้ยานี้ควรจะกินน้ำให้มาก ๆ แต่เนื่องจากของเราไม่มีใครมาบอก เพิ่งมาขึ้น ไบให้ตอนที่เรากำลังจะฉีดค่ะ ก็ยังไม่ได้ทานน้ำมา ก็ไหน ๆ ก็ฉีดแล้ว เราก็นั่งชดน้ำหมดขวด เหมือนกันนะค่ะ แล้วเขาบอกว่าตัวรีคริสตัวนี้ไปฉีดหนหนึ่ง คุณสมบัติคือจะดึงแคลเซียมจาก เลือดออกมาปะที่กระดูก เพราะฉะนั้นต้องให้มั่นใจว่า คุณมีแคลเซียมเพียงพอ ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะ ดูออกมาแล้ว รีคริสตัวนี้จะมีไซด์เอฟเฟก (ผลข้างเคียง) มากมายเหลือเกิน แต่เขาบอกว่า อาจจะเป็นหรืออาจจะเป็นก็ได้ แต่ลิสต์ที่เขาลิสต์ออกมานี้ ประมาณสัก 20-30 อย่างนี้ มดเป็นไปสัก 25 อย่าง คือเป็นเกือบหมดเลยคะ วันแรกที่ป็นนี้ดีไฮเดรต (Dehydration) คือจะเกิดอาการแห้งทั้งตัว แล้วมันสแปชซึม (Spasm) คือมันเหมือนกับตะคริวใครที่เคยเป็นตะคริวที่ขาคะ แล้วเวลาเราว่ายน้ำ แล้วตะคริวนี้ เราจะไม่มีแรง นี่เป็นตะคริวทั้งตัว เดียวก็เป็นตะคริวที่หน้าอก เดิน ๆ อยู่ทำอะไร ไม่ได้เลย มันเป็นตะคริวก็จะหาที่นั่งหรืออะไรสักอย่างคะก็ค่อนข้างจะทรมาน แล้วที่สำคัญคือ ช่วงนี้จะมีอาการปวดหัว เป็นไมเกรนมาหลายปีแล้ว แล้วก็ปวดหัวจนหมอมองเขากลับเพราะว่า อาการมันเหมือนกับมะเร็งในเนื้อออกมา

จิตอาสา: ขณะนี้ใช้ไหมคะ

คุณมด: ค่ะ

จิตอาสา: ตอนที่ไปดอนตาลรอบที่แล้วนี้ มีอาการนี้มากไหมคะ อาการแบบนี้

คุณมด: มีอยู่หนึ่งคะ แต่ที่นี้ตั้งแต่มานี่เป็นทุกวัน สงสัยเขาอยากจะให้รักษาเขาจะ รีบมาแสดงให้เห็นเสียก่อน ก็จะได้จัดการเขาจะ

จิตอาสา: แล้วเป็นอาการที่ขนาดหนัก หรือขนาดกลาง ๆ หรือ พอได้เล่าให้

คุณมด: งานนี้ถือว่าไม่น้อยคะ กลาง กลางพอสมควรทีเดียว ก็คือช่วงเช้านี้ ตอน ที่กายบริหารของหมอนี้ บางครั้งมดทำไปได้ครึ่งหนึ่ง มดนอน แต่ว่าพี่สาวจะห่วง ก็เลยบอกพี่สาว ว่าว่าง เพราะมันถึงวังนะ

จิตอาสา: แล้วที่กลับไปดอนตาลนี้ คือตอนที่ไปที่นั่น รู้สึกอาการเป็นยังไงบ้างคะ ที่อยู่ ตรงนั้น 5 วัน 7 วัน นะค่ะ

คุณมด: เดี่ยวขอต้องเรียนนะค่ะว่า เนื่องจากม้ามนี้ไม่มี เพราะฉะนั้นจะกลายเป็นคนที่ คิดเชื่ออะไรนี้ง่ายมาก เพราะม้ามนี้มันเป็นอิมมูนซิสเต็ม (Immune system) ตัวหนึ่งใช้ไหมคะ จะคิดเชื่อง่ายมาก มีตัวเองนี้ เวลาจับโทรศัพท์หรือจับอะไรก็แล้วแต่เนี่ย ถ้าเกิดเอื้อมไปหยิบชิ้นของ แอปเปิ้ลใส่ปากนี้นะค่ะ 99.99% จะท้องเสียท้องร่วง หรือถ้าใครจามคุย ๆ กับเราแล้ว เขาจามนี้ เขาอาจจะแค่จาม แต่เราเข้าโรงพยาบาล 3 วัน หรือเคยมีครั้งหนึ่ง มีคนเอาอาหารของพระมาให้

บอกว่านี่อาหารของครูบาอาจารย์ เรากินไปเราก็ไปนอนโรงพยาบาล 3 วัน เพราะฉะนั้นจะเป็นคนที่ติดเชื้อง่ายมาก พอจะมาก่ายหมอเขียวครั้งแรก สิ่งที่ถูกใจที่สุด ปัญหาที่คิดหนักที่สุดเลย ก็คือว่าสมุนไพรรุทธีเย็นสด เขาไม่ได้ต้มเดือดก่อนนะคะ เขายี้สด ๆ แล้วให้กินเลย ก็เลยคิดว่า เขาก็คงขี้แบบล้างมือพาสเจอร์ไรซ์เรียบร้อยนะ แล้วก็ไปขี้ ปรากฏว่าเราเข้าไปช่วยในครัว เราก็เห็นเขายี้ ก็คนนั้นหยิบหม้อ วางหม้อเสร็จ ก็มาขี้ ขี้ไปที่คั้นนะ ก็เกา เกาเสร็จก็ขี้ เราก็เอาละหว่าเราจะกินดีไหมนี่หว่า คือ ตอนนั้นบอกจริง ๆ ว่ามันสู้กับตัวเองมากกว่าควรหรือไม่ควรเสี่ยงนะ เพราะส่วนใหญ่เราารู้ตัวว่าเราเข้าโรงพยาบาลแน่นอนไงคะ แต่นึกในใจว่า เอ้า ไหน ๆ ก็มาแล้ว

จิตอาสา: อุดสำหรับน้ำข้ามน้ำข้ามท่ามาแล้ว

คุณมด: ไม่ได้บินธรรมดาด้วยนะคะ คือบินตรงมาเลยนะ มาถึงเมืองไทยตีหนึ่ง รอเช้าแลกตั้งค์ 3 โมงไปหมอชิต นั่งรถหมอชิตมาลงมุกดาหาร ต่อรถมุกดาหารไปคอนตาล คือตรงไปเลยนะคะ

จิตอาสา: อย่างนั้นเลยบินตรงเลย

คุณมด: บินตรงไปเลย

จิตอาสา: ค่ะ

คุณมด: คราวนี้ก็เลยลำบากใจมาก ๆ ค่ะ ว่าควรหรือไม่ควรทาน แต่คิดว่า ไหน ๆ

จิตอาสา: ในที่สุดเป็นยังไงคะ

คุณมด: คือ ไหน ๆ เราก็มาแล้ว แล้วถ้าจะเป็นอะไรก็เป็นกัน หมอที่อยู่ตรงนี้ก็กลัวอะไรก็เลยเอาค่ะ ก็ดื่มใครเขาดื่ม ยังไงก็ทำตามเขา แต่เพื่อนจะชอบถามว่า คุณมาคุณเป็นอะไรหรือ เราก็ไม่รู้จะบรรยายยังไง ว่าเราเป็นอะไร ก็บอกว่า ก็เป็น เป็นนะคะ ก็จะตอบว่าเป็นนะคะ ไม่รู้จะเล่ายังไง เพราะว่ามันหลายอย่าง แต่ตอนกินน้ำเขียวไปนี้ วันที่ 2 ก่อนข้างจะประหลาดใจนะ

จิตอาสา: ประหลาดใจ เพราะอะไร

คุณมด: เพราะมันไม่มีอาการที่มันเคยเป็น มันไม่มีอาการของการท้องร่วง มันไม่มีอาการของท้องบิดที่เราเคยทานอาหาร ที่แม่กระทิงมือเรานี้ ถ้าลิ้มล้างก่อนนี่นะคะ หยิบอะไรใส่ปากนี่ ไม่เคยรอดสักที ถ้ามือคนอื่นนี่ ไม่ต้องพูดถึงเลยนะคะ บางคนใจดีนะ คุณมดเอาอันนี้มาให้

จิตอาสา: ไม่รับก็เกรงใจ รับก็อึดอัด

คุณมด: ค่ะ แล้วจะอธิบายคนยากค่ะ เพราะเขาไม่เป็นอย่างเรา เขาจะเข้าใจยาก บางทีก็ต้องขอบอกว่าได้ค่ะ อืมแล้วขอไว้ที่มีได้ไหม แล้วก็เอาเก็บไปล้าง แล้วค่อยกินหรือไม่ก็ต้องทิ้ง เพราะว่าไม่อย่างนั้นไม่คุ้มค่ะ ไม่คุ้มจริง ๆ แต่พอทานน้ำเขียวแล้วไม่มีอาการ แล้วนอกจากไม่มีอาการของการปวดท้องอย่างรุนแรงแล้ว ก็ท้องร่วงแล้ว นี่ธรรมดาของมด เนื่องจากไม่มีกระเพาะอาหาร

ผู้ฟัง: เอ๊ะ แล้วทานอาหารยังไง

คุณมด: ทานอาหารอย่างไรนะคะ พันยังคืออยู่ค่ะ ก็คืออาหารเข้าปากก็เคี้ยว แล้วน้ำลายเราก็เป็นตัวช่วยอย่างหนึ่ง พอกลืนเข้าไปจากท่อนอาหารก็จะไปเจอลำไส้ใหญ่ที่เขาล้าง ล้างอย่างดีแล้วก็เอาลำไส้ใหญ่ส่วนหนึ่งมาวางแทนที่กระเพาะคือนั่น 30 ปีมาแล้วนะคะ หมอเขาก็คิดเอาเองว่าคุณสมบัติพวกนี้ มันน่าจะยึดหยุ่นได้เพราะฉะนั้นพอกินไปเรื่อย ๆ มันคงจะทำให้ลำไส้ใหญ่ยึดหยุ่นเพียงพอที่จะเก็บอาหารได้บ้าง แต่ว่าเขาคำนึงผิด นอกจากว่ามันจะไม่ยึดหยุ่นแล้วนี่ เราเพิ่มแผลในร่างกายหลายจุด จุดหนึ่งตรงลำไส้ใหญ่ก็ต้องมีแผลเป็นที่หนึ่งแล้ว ตรงระหว่างข้อต่อแทนที่จะมีอันเดียว แต่เรามี 2 อัน ฉะนั้นแทนที่เรากินอาหารเข้าไปแล้วแทนที่จะไปพักที่กระเพาะไซ้หมอคะ แล้วกระเพาะจะทำหน้าที่ปั่นอาหารก่อนจะส่งไปลำไส้เล็กเพื่อดูดซึม ของเราจะลำบากเพราะว่ามันไม่ใช่ทิวเวียสตริตแล้ว มันจะเป็นแคว้นเวียคือถ้ากินอาหารเข้าไปเมื่อไร แล้วลมตีขึ้น 2 อย่างนี้ก็จะปะทะกันแล้วบิด พอเวลาบิดนี้ มดก็จะบิดตามเขาไปด้วยจังหวะเดียวกันนะคะ หัวใจเต้นจังหวะเดียวกันก็จะบิดตามเขาไปด้วย คือจะเป็นคนถ้าไม่สนิทจริง ๆ จะไม่ค่อยอยากไปกินข้าวด้วยเพราะเรารู้ว่าเราเป็นคนเรื่องมาก ก็จะปวดนะคะ ปวดมาก ถ้าอยู่บ้านนี้ก็คงนอนพื้นแล้ว ก็มันเวลามันปวดนี้ มันปวดร้าวไปถึงหลังทั้งแผ่นเลยนะคะ อธิบายให้คนไม่เป็นฟังยาก คิดถึงเวลาเราปวดพื้นแรง ๆ ค่ะ เป็นอย่างนั้นนะคะ

จิตอาสา: ทุกครั้งที่ทานเป็นเช่นนั้น

คุณมด: 95% จะเป็นแล้วก็เลย นั่นคือเรื่อง 2 เรื่องแล้วนะ เรื่องหนึ่งคือเรื่องที่เรากินอะไรแล้วจะแพ้ พอมาปฏิบัติที่ค่ายนี้ ที่เคยจะมีอาการแพ้หรือมีอาการท้องเสียท้องร่วงนี่นะคะ ก็ไม่เป็นอีกอาการหนึ่งก็คือปวดท้องมาก ๆ ทุกครั้งที่กิน ไปที่ค่ายนี้ก็แทบไม่เป็นเลย แล้วกินนี้ 2 คำ 3 คำ ได้เป็นอย่างมาก อยู่ที่ค่ายนี้ซัด 2 ชม ค่ะ คือแบบยังงตัวเองมากเลยนะ โอ้โฮ ไม่เคยเลยในชีวิต ตั้งแต่เป็นมะเร็งมา 30 ปีนี้ ไม่เคยทานข้าวได้เป็นชาม ๆ ได้ 2 ชาม ก็ขอบคุณมาก ไม่ว่าจะบุญของใครหรืออะไรมารวมกันทำให้สิ่งนี้เกิด ก็ขอบคุณ คุณหมอและทุก ๆ ท่านด้วยค่ะ

(ยุวดี นโมชัยยากร. สัมภาษณ์ 2553, มกราคม 5)

กรณีศึกษาที่

1.7 สามีนุชชิวดี นโมชัยยากร

รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา

อาการเจ็บรากฟัน

กรณีสามีนุชชิวดีมีปัญหา รากฟัน จะผ่าตัดก็ต้องเสียเงินมาก บอกเขาว่านี่ฝังถ่าน 12 คอลล์ ไปแปรงฟันสักเดือนหนึ่ง แล้วกลับมาใหม่ ก็ไม่ต้องจ่ายเงินเลย โอ้โหแจ๊วเลย แล้วก็ก็มีเทคนิคอีก

อันหนึ่ง แม่ชีที่เมืองไทยนะคะท่านมีกรณีที่พี่น้องท่านมีปัญหาเหมือนกัน แล้วลูกศิษย์ท่านมาเรียนวิชา ค่ายหมอเขียวเข้าค่ายพร้อมกับผด แม่ชีท่านบอกว่าเรียนอะไรมา ๆ บอกแม่บ้าง ปรากฏว่าพอดีท่านปวดฟัน แล้วก็มีปัญหาเป็นหนองในฟัน แล้วก็กัดกับคุณหมอฟัน แต่ว่าหมอยังไม่วางใจให้เจอกันอีก อาทิตย์ต่อไป ท่านก็บอกย่านางที่เราดื่ม ๆ กันนี้ ท่านก่อนจะดื่มท่านใช้ประโยชน์สูงสุดทีไรเลยนะ ท่านอม ท่านบอกแม่อม เพราะเหงือกมันร้อน ไซ้มีหนองมันถึงประทุออกมา ท่านอม ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้คะ พอจะถึงวันที่หมอนัด หมอบอกมาหาทำไม ไม่มีปัญหาของเหงือกฟันแล้ว ท่านก็เอามา เล่าบอก พวกเราบางทีก็ลืมไปเลย ๆ โดยไม่ได้ผ่านการอมนะ ผ่านการอมก่อนนะคะประโยชน์ อันสูงสุด

(ยูติ นโมชัชยากร. สัมภาษณ์ 2557, กันยายน 26)

กรณีศึกษาที่

1.8 คชาวุฒิ เอกตาแสง

ชายไทย อายุ 44ปี จังหวัดกาฬสินธุ์

โรค - มะเร็งลำไส้ระยะที่ 4 กระจายเข้าต่อมน้ำเหลือง

คชาวุฒิ เอกตาแสงรับมาจากอำเภอภูผินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ สาเหตุที่มา คือ มะเร็งลำไส้ระยะที่ 4 ระยะสุดท้าย ก่อนที่ผมจะเข้าผ่าตัดมะเร็งลำไส้ระยะที่ 4 นี้ ผมคิดในใจเสมอว่าคนที่เป็นมะเร็งนี้ ไม่ว่าจะ เป็นมะเร็งอะไรก็ตาม คือรอวันตายสถานเดียว พอผมเข้าผ่าตัด หมอวินิจฉัย ตอนแรกว่าผมเป็นไส้ติ่งอักเสบ แต่ผ่าเข้าไปแล้วไส้ติ่งไม่เป็นอะไรเลยปกติทุกอย่าง แต่บังเอิญคุณหมอไปพบลำไส้ผมนั้นแตกกระจายในท้องครับไส้แตกออกจาะเต็มท้อง คุณหมอเลยทำการตัดทิ้งแล้วส่งชิ้นเนื้อไปวินิจฉัยที่ศูนย์มะเร็งจังหวัดขอนแก่น พบว่าเป็นมะเร็งลำไส้ระยะที่ 4 กระจายเข้าต่อมน้ำเหลืองหมดแล้ว

มีพยาบาลท่านหนึ่งจากอำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดร้อยเอ็ด ที่รู้จักกันนำหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ ผมบอกว่าหนังสือเล่มนี้ เขาได้จากไปเข้าค่ายสุขภาพของคุณหมอเขียวมา แต่ตอนนั้นผมยังไม่รู้รับว่าหมอเขื่อนนี้เป็นใคร ทำอะไร และมีจุดประสงค์อะไร ผมก็เลยรับหนังสือเล่มนั้นมาศึกษาแล้วปฏิบัติตามหนังสือเล่มนั้น หนังสือเล่มนั้นก็คือ “มาเป็นหมอดูแลตัวเองกันเถอะ” หน้าปกหนังสือจะมีรูปหม้อต้มยา แล้วก็รูปลูกประคบอยู่ข้าง ๆ หนังสือเล่มนั้นเล่มละ 150 บาท แต่ผมไม่ได้ซื้อสักบาทเดียว เพราะว่าเขาเอามาให้ผมก็ทำตามในหนังสือหมดแทบจะทุกอย่าง ถ้าอันไหนที่ทำไม่ได้จริง ๆ เราพยายามทำให้ได้เสียก่อน ถึงบอกว่าทำไม่ได้ “ถ้าไม่พยายามอย่าบอกว่าทำไม่ได้

ต้องพยายามทำเสียก่อน ถ้าทำไม่ได้จริง ๆ คุณถึงบอกว่าคุณทำไม่ได้” หลังจากผ่าตัดเสร็จ คุณหมอก็ส่งผมไปเข้าคีโม ทั้งหมด 6 เดือน เดือนละ 5 วันรวมทั้งหมด 30 วัน 30 เข็ม แล้วก็มีคนแนะนำผมบอกว่าทำดีที่ออกซ์ด้วยนะ กัวซาด้วยนะ อะไรด้วยนะ ผมก็พยายามทำทุกข้อ ยาทั้ง 9 เม็ดของคุณหมอเขียว แต่ตอนนั้นผมยังไม่กล้าทำอยู่ก็คือดีที่ออกซ์ เพราะว่าผลการผ่าตัดนี้ยังไม่หายดีแล้วผมไม่มั่นใจว่ามันจะติดเชื้อหรือไม่ จนกระทั่งผ่านไป 6 เดือน ผมก็ยังไม่กล้าทำ ก็เลยบอกให้รออีกหน่อย ให้แผลมันหายอีกหน่อยให้มันมั่นใจกว่านี้ก่อน ถ้าเราทำไปด้วยเราทุกข้อไปด้วย เราเครียดไปด้วย มันยิ่งจะเป็นผลเสียต่อเรา ผมก็เลยรอมาจนครบ 1 ปี หมอาก็ได้ส่งผมไปเอ็กซเรย์แป้งที่โรงพยาบาลจุฬารัฐ ร้อยเอ็ดปรากฏว่าโซคริมิกในลำไส้ไม่มีแล้ว นี่คือมะเร็งระยะสุดท้ายนะครับ มะเร็งลำไส้ระยะที่ 4 ไม่มีแล้ว แต่ผมก็ไม่มั่นใจว่า ต่อมาน้ำเหลืองผมที่มันไปหมดแล้ว ผมจะทำยังไง อันนี้ผมคิดในใจ ผมก็ปฏิบัติตัวมาตลอดอาหารกับข้าวแบบนี้ บางคนบอกว่ามาวันแรกก็กินแทบไม่ลงเลย ผมบอกว่า “ผมสบายมากเพราะผมกินมาแล้ว 1 ปี กับ 4 เดือน กินตั้งแต่วันที่ผมออกจากโรงพยาบาล ที่ผมกินข้าวได้ กินอาหารถึงจะไม่ได้ถึงขนาดเหมือนในตอนนี้ 100% แต่ขอให้ใกล้เคียงให้มากที่สุดทำให้ดีที่สุด แล้วเราจะได้ผลดีที่สุดเข้าสู่ชีวิตเรา”

ตอนที่ผมออกจากห้องผ่าตัดมาสะลึมสะลือยาสลบยังไม่ฟื้นอะไรมา ผมมองหน้าไปเจอลูกชายผมคนเดียวนั่งอยู่ข้างเตียง คนอื่นยังไม่ถึง หมอให้เซ็นใบรับรองการผ่าตัด ผมจัดการเองหมด คุณหมอเดินมาตบว่าลูกชายผม บอกเธอเป็นลูกชายของเขาใช่ไหม ลูกชายผมบอกใช่ครับ หมอก็เลยบอกลูกชายผมว่า พ่อเธอไม่ได้เป็นไส้ติ่งอักเสบนะ พ่อเธอเป็นมะเร็งลำไส้ระยะสุดท้าย ลูกชายผมร้องไห้ทันที แต่ผมนึกในใจว่า “จะร้องให้ทำไม พ่อคุณยังไม่ตาย ก็แค่มะเร็งระยะสุดท้าย คุณจะไปกลัวทำไม กระจอก” ผมว่าอย่างนี้

ผมคิดตลอดเวลาก่อนที่จะผ่าตัดว่า มะเร็งนี้ต้องตายอย่างเดียว แต่ตอนนั้นผมนึกขึ้นมาได้ ยังไง ว่ามันกระจอกมาก สุดท้ายที่ผมนึกได้ก็คือว่าผมหายด้วยประการใด ทำไมผมถึงว่าผมหาย เพราะผลการตรวจเลือดออกมาค่าสัมพันธ์มะเร็งในลำไส้ใหญ่และกระเพาะเลือด วันที่โรงพยาบาลอำนาจเจริญมาตรวจให้แน่ ผลปรากฏว่าไม่มีเชื้อมะเร็งแล้วค่าสัมพันธ์มะเร็งในเลือดอยู่ในขั้นปกติทุกอย่างไม่มีอะไรผิดปกติ ผมถึงอยากจะบอกว่า “การที่เราปฏิบัติ การที่เราทำอะไรนี่ให้เราทำจริง พยายามทำเสียก่อนอย่าเพิ่งบอกว่า โอ๊ย อันนี้ฉันทำไม่ได้ โอ๊ย อันนี้ฉันไม่กล้าทำ คุณลงมือทำหรือยัง คุณถึงบอกว่าคุณทำไม่ได้” กับข้าวก็เหมือนกันครับอย่างนี้จะกินได้หรือ คุณลองกินดูหรือยังครับ คุณถึงจะบอกว่าคุณกินไม่ได้

ตอนที่ผมผ่าตัดออกมาแล้ว เพื่อน ๆ ญาติ ๆ พี่น้องหรือคนรู้จักไปเยี่ยมผมที่โรงพยาบาลที่บ้าน เขาบอกได้เลยว่าเตรียมตัวเขาได้เลย ไม่รอดสภาพร่างกายตอนนั้นแย่มาก ๆ จากน้ำหนักเกือบ 80 กิโลกรัม เป็นคนตัวใหญ่เหลือน้ำหนักแค่ 54 กิโลกรัม ลงมา 20 กว่ากิโลกรัม แล้วเขาไปดูคนตัว

ใหญ่ ๆ แต่พอม ๆ เหลือแค่ 54 มั่นเหมือนกับซาก เขาเลยบอกว่าเตรียมตัวเผาได้เลย อย่าวว่าแค่ 2 ปี เลยเขาบอก 2 เดือนให้มันผ่านเถอะ ไม่มีทาง ผมก็เลยนึกในใจ เดี่ยวจะทำให้ดู เขาเลยเอาหนังสือเล่มนั้น มาให้ผมอ่านเล่มที่ผมเคยกล่าวไปข้างต้น แล้วผมก็ศึกษามาเรื่อย ๆ ทุกอย่าง ๆ เขาบอกว่ามันดีนะ แต่ตอนนั้นก็ยังไม่รู้มาก ว่าอาหารฤทธิ์เย็นฤทธิ์ร้อนมันเป็นอย่างไร ก็ศึกษาตามหนังสือคุณหมอไป

น้ำสมุนไพรน้ำย่านางผมกินมาได้เป็นปีแล้ว ไม่ใช่ว่าเพิ่งมากินที่นี้แต่ดีที่ออกซ์เฟิงมาทำที่นี้เพราะว่าให้มันใจเสียก่อนว่า ผลผ่าตัดของเรานั้นหายดี ประสบการณ์ชีวิตผมก็ไม่มีอะไรมาก ก็ขอฝากให้ทุกท่านนะครับ “สิ่งสำคัญที่สุดคือรักษาสุขภาพของตัวเอง ตัวเราเองทำ ตัวเราเองได้รับตัวเราเองไม่ทำ ตัวเราเองไม่ได้รับ โรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างที่เกิดกับตัวเรา ตัวเราหาใส่ตัวเราทั้งนั้น ไม่มีใครมายัดเยียดให้เราได้” อย่างโรคมะเร็งที่ผมเป็นนี้ ไม่มีใครจาม แล้วโรคมะเร็งกระเด็นมาใส่ผมไม่ใช่ครับ ผมยัดเข้าปากผมเองทั้งนั้นเพราะฉะนั้น “เราทำอะไรเราได้อย่างนั้นอย่างที่คุณหมอเขียพุดนะครับ” ขอฝากสั้น ๆ นะครับ กับผู้รักษาสุขภาพทุกท่านครับ ทำจริงได้จริง ทำเล่นได้เล่นครับ สวัสดีครับ เจริญธรรมสำนึกดีครับผม

(กชาวุฒิ เอกตาแสง. สัมภาษณ์ 2555, กันยายน 19)

กรณีศึกษาที่

1.9 ชนพร นพภาลี

หญิงไทย อายุ 26 ปี จังหวัดนครราชสีมา

โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองระยะ 4

ชนพร นพภาลี อายุ 26 ปี อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จบการศึกษาปริญญาตรีวิศวกรรมเคมี จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปัจจุบันเป็นคิวเตอร์คณิตศาสตร์

เป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองระยะ 4 รับทราบเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2554 รักษามาประมาณหนึ่งปีแล้วค่ะ ก่อนได้ไปเข้าอบรมค่ายสุขภาพของคุณหมอเขียพุดครั้งแรกที่สีมอ โศก เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.2556 ตอนนั้นให้ยาเคมีบำบัดแล้วผมร่วงมีอาการ คือเหนื่อยง่าย ก่อนหน้าที่จะเจอว่าเป็นมะเร็ง ปกติจะวิ่งออกกำลังกายได้ ประมาณ 3-4 กิโลเมตร แต่มีช่วงหนึ่งเราก็เดิน เดินออกกำลังกาย แล้วก็วิ่งด้วยประมาณแค่ไม่กี่เมตร 100 -150 เมตร ก็เหนื่อย เราก็สงสัยว่า เอ๊ะ ทำไมเราเป็น แต่ตอนนั้นก็คิดว่า เอ๊ะ สงสัยเราอาจจะไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย อาจจะหยุดวิ่งไประยะช่วงเวลาหนึ่ง

ในช่วงที่เราเรียน แล้วก่อนหน้าที่จะตรวจพบโรค เราก็ไปงานสัมมนาที่อาจารย์เดินทางไกลไปภาคใต้ ไปอยู่ 7 วันพอกลับมา ก็เกิดอาการไอ ไอแห้ง ๆ ไอตลอดระหว่างทางก็ไปหาหมอไปตรวจหลายโรงพยาบาลมากเลยคะ ก็คิดว่าเราเป็นโรคหัวใจเพราะว่าพอเวลาหมอฟังเสียงนี้ มันจะได้ยินเสียงฟู ๆ คิดว่าเป็นโรคหัวใจรั่ว แต่ที่นี้ไปอีกโรงพยาบาลหนึ่งเขาจับเอ็กซเรย์ ก็ปรากฏว่าพบก้อนตอนแรก 8x13 เซ็นติเมตร ตอนหลังขยายมา ก่อนที่จะรักษาเป็น 9x14 เซ็นติเมตรคะ มันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ภายในประมาณ 3 เดือนคะ แล้วก็เริ่มก้อนใหญ่อยู่ในช่องอก ระหว่างหัวใจกับปอด แล้วก็กระจายไปที่ไต แล้วก็ปอดคะ ตอนต้นปี 2555 กระจายไปแล้ว หมอก็ให้รักษาโดยแผนปัจจุบันทำคีโม 8 ครั้งครบคะ

ตอนเจออาจารย์หมอเขียว คือ หมอจะส่งไปรักษารอบสองที่เป็นรอบใหญ่ คือ ฉายแสงอีก 24 ครั้ง อาการความรู้สึกที่ได้รับคีโม ก็มีอาเจียน ผม่วง เม็ดเลือดขาวต่ำ ประมาณนี้ ก็เหมือนทั่ว ๆ ไป ความทรมาณมี แต่เราก็ทนไหว ก็คือ ณ ก่อนหน้านี้ เราเป็นคนที่ศึกษาธรรมะมา ก่อนที่จะป่วยก็คือสรรหาแนว ๆ นี้ แล้วก็ศึกษามาหลายอัน แล้วก็ฟังอะไรอย่างนี้ เริ่มสนใจศึกษาธรรมะประมาณ ม. 6 นี้ ก็เริ่มสนใจ ความทุกข์เล็กน้อย เพราะว่าเราศึกษาธรรมะ

แต่ตอนนั้น เราก็คือตอนแรกเราทุกข์ใหม่ ถามว่า ทุกข์ เราก็ยังไม่รู้คือช่วงนั้นเราเหมือนจะครี้อป ๆ ด้านธรรมะเหมือนกันนะ เราระแวงกังวลอะไรอย่างนี้ เพราะว่าเราแบบเจอปู่เราก็เริ่มตกใจ ในช่วงก่อนหน้านั้นเราก็ เอ๊ะ สงสัยเราเป็นมะเร็งแน่ ๆ เลย ดูจากการประเมินแล้วก็อ่านในอินเตอร์เน็ตบ้างอะไรอย่างนี้ แต่หมอก็บอก เอ๊ะ ตอนนั้นยังมีวิบากเยอะมั้ง หมอก็ เอ๊ะ ไม่รู้จะเป็นอะไร ไข้มะเร็งหรือเปล่าหรือเป็นเนื้องอก เป็นอะไรอย่างนี้คะ ค่ะ คือบางครั้ง คือไปหลายโรงพยาบาลมาก ไปโรงพยาบาลหนึ่งคือเสียเวลาประมาณ 2-3 เดือน ก็ไม่ได้อะไร แล้วเสร็จแล้วก็หมอก็ตรวจ แต่หมอก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไรคือไม่รู้ว่าเป็นอะไร ไข้เป็นมะเร็งหรือเปล่าหรือเป็นเนื้องอกเฉย ๆ หมอแค่เจาะไปดู แต่ก็ไม่ทราบผล กังงมากก็ไม่ทราบแล้วก็จะขอเจาะอีก เจาะเนื้อไปตรวจ (จับตรงกลางหน้าอก) ตรงช่องอก ตอนนั้นก็ ก็ไม่รู้ผล แต่ที่นี้พอดีรู้จักกับหมออีกโรงพยาบาลหนึ่ง ซึ่งเป็นญาติกัน แล้วพอดีเป็นหมอพวกช่องอกหัวใจ ก้อนมันบวมขึ้นมากะ มันดันกระดุกขึ้นมา เพราะว่ามันไม่ได้อยู่ข้างนอกไข่มหะ มันอยู่ข้างใน มันก็ดันขึ้นมา แล้วมันก็โป่ง ๆ แล้วก็เราก็เหนื่อยง่ายมาก คือแบบเหนื่อยไม่ไหวแล้ว หมอก็เลยตัดสินใจผ่าผ่าแค่ชิ้นเนื้อเล็ก ๆ ไปดู เพราะว่าหมอบอกว่าไม่สามารถผ่าหมดได้ เพราะว่ามันความเสี่ยงสูงเพราะว่าแค่หมอผ่าเล็ก ๆ ไปดู หมอก็แบบตกใจคือหมออออกมาจากห้องผ่าตัด หมอก็นักศึกษาแพทย์มาเล่าให้ฟังว่านี่อยู่ในห้องผ่าตัดนะ หมอตกใจมากเลยเพราะว่าพอเวลาให้ยาสลบนี้ ก้อนนี้มันก็จะทับหลอดลม ทำให้คนไข้อาจจะเสียชีวิตได้ หมอก็จะออกมาเล่ากันหลายคน ให้เราฟังหมอ ก็เลยได้แค่ไปประมาณหนึ่ง ได้ไปตรวจรักษามา ตั้งแต่ตรวจมาเลย 4 โรงพยาบาล

หมดค่าใช้จ่ายไปประมาณเป็นล้านกว่าหมดเงินไปล้านกว่า เพราะว่าทั้งยาด้วย แล้วก็ค่าห้อง การได้มาเข้าค่ายที่สีมาอ โศก ก็แม่เป็นคนที่สนใจเรื่องอาหารสุขภาพ คุณแม่พิสมัยชอบแพทย์ทางเลือกมากกว่า อย่างอาหารอินโหนดบำรุงเรา กินแล้วมันดีไม่เป็นอันตราย ตอนนั้นแม่ก็ดูแลตลอด แม่ก็ชอบอ่านหนังสือแนวนี้ด้วย คุณแม่ก็ถูกแนะนำกันมาคะคือเวลาเราไปเข้ากลุ่มมะเร็งด้วยกัน จะไปฉายแสง ก็จะเจอกลุ่มกันหลาย ๆ คน เขาก็แนะนำ ยานี้ดี คนนี้ดี คนนั้นดี เขาก็แนะนำว่าหมอเขียวนี้ คนแนะนำเขาก็ไม่รู้ว่าเขาเคยไปหรือเปล่า เพราะว่าพวกคนกลุ่มที่เป็นมะเร็งที่รู้จักกันไม่ว่าจะเป็นรักษาโรคเดียวกันหรือว่าคนละโรค เขาก็ส่วนใหญ่ก็เสียชีวิตไปแล้ว แม่จะโทรถาม แม่เป็นคนอหังขาศักดิ์คุยกับคนนู้นคุยกับคนนี้ ถามไปเรื่อย แล้วก็อ้าว ป้าคนนี้เสียชีวิตไปแล้ว พี่คนนี้เสียชีวิตไปแล้ว ก็เหลือกันจริง ๆ ก็ไม่ก็คน แต่ถึงที่สุดแล้วหนูก็มาเมื่อเดือนมกราคม 2556 ที่สีมาอ โศก ตอนนั้นเข้าค่าย 5 วันคะ

ก่อนหน้านั้นก็ใช้ชีวิตแบบนักศึกษาทั่วไป คือ นอนดึก เพราะว่าทำงาน การบ้าน ก็นอนดึก แล้วก็กินกาแฟเยอะมาก เพราะเราต้องแบบเราต้องทำงานให้ได้ เนื้อสัตว์ก็คือเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบทานเนื้อสัตว์ กินก็จะแบบเขี่ย ๆ ทิ้งอะไรอย่างนี้ แต่ว่านอนดึก ตื่นกาแฟมาก เครียด เครียดแล้วอาจด้วยความก่อนหน้านั้นเราไปทำงานไปฝึกงาน แล้ววิเศษเคมีก็ต้องเจอสารเคมี แล้วมันไม่ใช่เหมือนกับวิทยาศาสตร์เคมีที่เป็นปริมาณน้อย ๆ แต่วิเศษคืออยู่กับปริมาณเยอะ ๆ หลายร้อยลิตรอย่าง แล้วเราก็อยู่กับมัน เราก็รู้จะพอเวลาทำแล็บ รู้ว่าสารตัวนี้ก่อมะเร็ง แต่เราก็ด้วยความที่แบบประมาท เราก็แบบชีว ๆ ก็แค่สารเคมีแล้วไง เราก็รู้ โอ้โห เต็มเลขอันนี้ แต่เราก็แบบไม่กลัวอะไรอย่างนี้ แต่ขนาดว่าตอนที่ฝึกงานนี้ที่ ๆ ในกลุ่มที่ทำงานเขาก็ยังคุยกันเล่น ๆ คือเวลาพักกินข้าว นี่นะเราฝึกงานที่นี้เสร็จนะเดี๋ยวเราไปรักษาต่อข้างหลัง คือข้างหลังที่ทำงานที่ไปฝึกงานเป็นศูนย์มะเร็งก็เรายังคุยเล่นกันอยู่ซ้ำ ๆ ก็ไม่มีใครกลัวอะไร

หลังจากที่ได้เข้าค่ายแล้ว ก็ได้ทำตามแนวทางของคุณหมอเขียวคือยา 9 เม็ดอย่างเคร่งครัดเลยประมาณ 4-5 เดือน แล้วก็ไปตรวจด้วยวิธีเพตสแกน คือเอาน้ำตาลแล้วผสมใส่กับสารกัมมันตภาพรังสี แล้วฉีดเข้าไปในกระแสเลือด แล้วก็ถ้าสมมติว่าเซลล์ไหนในร่างกายนี้มันกินน้ำตาล ก็จะเป็นมะเร็งคะ มันก็จะปรากฏสีที่แตกต่างกันคะ คือตอนนั้นเราก็ เอ๊ะจะเป็นอีกไหมหนอจริง ๆ แล้วที่ไปตรวจรอบนั้นคือจริง ๆ ตัวเองไม่อยากจะตรวจแบบร้องไห้เลยนะ ร้องไห้คือไม่ใช่เรากลัวเป็นอีกรอบ แต่เราไม่อยากจะรักษา คือบอกพ่อแม่ว่าขอรักษาทางแพทย์วิถีธรรมเถอะ เป็นก็เป็น ขอตายอย่างนี้ดีกว่า แบบไม่อยากจะรักษาด้วยคีโมมันทรมานมาก เราไม่อยากจะเอา ไม่อยากไปคีโมอีก มันก็ไม่ได้ทำอะไรกัน มันทรมานเฉย ๆ แต่ที่นี้พ่อแม่ก็ดู ก็ไปตรวจ แล้วก็ผลก็ออกมาที่โอเคไม่ได้เป็นซ้ำอีกรอบเพราะว่ารอบนั้นหมอส่งไปเพื่อจะไปรักษาอีกรอบหนึ่ง เพราะว่าหมอมิ

แนวโน้มน่า คือ ด้วยความที่ว่าผลเลือดนี้ โรคก็ยังไม่สงบ ยังมีเชื้ออยู่ หมอก็เลยจะส่งไปอีกโรงพยาบาลหนึ่งเพื่อจะไปรักษาอีกครั้งค่ะ

สุขภาพจิตก็ปกติ คือไม่มีความกังวลอะไรมาก แต่สมัยก่อน เป็นคนใจกังวล แล้วเป็นคนทีเครียด ทีนี้โรคนี้ที่เราป่วยมากกว่า เราก็จะได้ไม่ต้องไปทำในสิ่งทีอะไรก็ไม่ได้ ต้องหมกมุ่นกับงานทีทำ หมกมุ่นกับสิ่งทีเรียนอะไรอย่างนี้ แล้วก็ให้มีเวลาศึกษาธรรมะเต็มที่ การศึกษาธรรมะเต็มที่ทีเคยทำให้พอประทังชีวิตให้โอเค ก็คือไม่ได้ทุกข์ ไม่ได้เครียด ไม่ได้กังวลอะไรมากคือแบบว่าอย่างตอนแรก เราก็มีช่วงดริ๊อปไปช่วงหนึ่งไข้ไหมคะ ทีเล่าให้ฟังตอนแรกแล้วก็กลับมาฟื้นฟูใหม่คือตอนทีให้ยาเคมี เราทีชีวิตนี้ ก็คือ ไม่แบบว่าสงสัยตายแน่ ๆ ตั้งใจว่ายังงิเราก็ตาย ให้อสิ่งทีมันมีประโยชน์ทีสุดสำหรับชีวิตเรา ทีเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะว่าพระพุทธเจ้าทีตรัสว่า การได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นแสนยากเปรียบเหมือนเต่าตาบอดทีนอนอยู่ในมหาสมุทร แล้วก็ 100 ปีทีจะโผล่ขึ้นมาทีหนึ่งแล้วมันมีโอกาสมากน้อยเท่าไหนดูทีเต่าจะเอาหัวสอดเข้าไปในแอ่งไม้ไผ่ มันทียากมาก การเกิดเป็นมนุษย์นี้ทียาก การเจอพระพุทธเจ้าทียาก แล้วก็การทีได้รู้จักกับคำสอนของพระพุทธเจ้าทียาก มันก็ทีเป็นสิ่งที่อยากมาก ๆ เราทีดีใจนะ เออ เราทีได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วแล้วทีสิ่งที่เราต้องทำก็คือต้องศึกษาธรรมะ แล้วก็ทำตัวเองให้รอดพ้นได้ รอดพ้นก็คือแบบ อาจจะไม่รู้ว่าจะได้ไปอบายหรือเปล่านั้นอะไรอย่างนี้ทีถือศีล 5 ค่ะ เนื้อสัตว์ ฌ ปัจจุบันนี้ทีไม่ทานคะ ไม่ทานมานี้ ทีตั้งแต่เข้าคอร์สหมอเขียวทีเด็ดขาด เพราะว่าเราทีไม่ค่อยชอบอยู่แล้ว

ยามืด 9 ข้อ ว่าแต่ละข้อ ทีใช้ในชีวิตประจำวัน ถ้าเป็นช่วง 4 เดือนแรกไข้ไหมคะ ทีบอกว่เครื่องครัดนี้ เราทีคือทานผักผลไม้ น้ำสมุนไพรเย็นสด ดื่มน้ำตามลำดับ น้ำปั่นผักผลไม้คะ จะเน้นพวกนี้ไปรทีนงด งดเลย คือถั่วก็แทบไม่ทาน เห็ดก็แทบจะไม่ทาน คือในช่วงนั้นคะ ทานข้าวซ้อมมือ

อาการก็คือเรารู้สึกสบายตัวขึ้น ทีเคยแต่แบบว่าถ้าช่วงตอนนอนพิศค้อย ๆ คือเราบางครั้งเราตอนเราอาจจะส่วนใหญ่ทีจะใช้น้ำปัสสาวะด้วย ก็ทีเป็นหลักเหมือนกันคะ ดื่มน้ำทีเป็นบางช่วงทีจะดื่มน้ำ แล้วแต่วันคะ แล้วแต่ช่วง บางช่วงทีจะดื่มน้ำทีวัน บางช่วงทีจะแล้วแต่สะดวก คือแล้วแต่วันว่าวันไหนเราตั้งใจจะล้างพิษนะ แล้วก็อันนี้เราก็ทีจะดื่มน้ำทีวัน แต่ว่าโดยปกติทีขาดไม่ได้ก็คือเข้าเย็น อาจจะเป็นวันไหนพิเศษอาจทีจะดื่มน้ำทีวัน แต่ว่าเคยทำนาโน พอดีว่าทำนาโนแล้วมันรู้สึกมันแรงไป คือเรา เราทีนั่งทำ ทำ ๆ เสร็จปั๊บ แล้วก็เราแบบชอบของแรง ผสมกับน้ำปัสสาวะอีก แล้วก็ดื่มน้ำทีเดียวไม่หมดคะ คือแบ่งมาตามทีอาจารย์บอกว่ใส่ทีน้ำนี้ แล้วก็กับน้ำปัสสาวะของเรา ทีเราดื่มน้ำทีปกติอยู่แล้ว แล้วทำดื่มน้ำทีแบบ มิน ๆ ร้อนวูบวาบ ๆ มันไม่ไหวแล้ว ทีเลยไม่ได้ทำ เลยไม่กล้า เพราะว่าถ้าเกิดว่เรา จูนเคยได้ยินว่ถ้าเราตอนหรือระบายพิษไม่ทันนี้ มันจะทรมาณ เราค้อย ๆ ทำไป อย่างทีฉายแสงเราทีเอามาพอกคะ ทีเอามาพอกบริเวณทีฉายแสงถ่าน ดินสอพอง ทีพอกคะ แล้ว

ก็สมุนไพรรุทธีเย็น แล้วก็พอกด้านหลัง ด้านหลังก็จะเป็ กัวชาด้วยคะ ก็ประมาณ ถ้าตอนนั้นก็ อาทิตย์ละครั้ง หรือ 2 อาทิตย์ครั้ง ก็แล้วแต่มันไม่ม่วงคะ ตอนนั้นมันไม่มีแล้วเพราะเราฉายแสง คือ ว่าจริง ๆ แล้วคนที่ฉายแสงคือเจอหลาย ๆ คน เขาก็จะมีเอฟเฟกกันเยอะมาก บางคนแบบเป็นปี แล้ว เขายังรู้สึกทรมานมากเลย เพราะว่าก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าโชคที่ที่เราแบบยัง ได้ถอนพิษตลอดเราก็ ไม่ค่อยได้อะไรมาก เราก็สดชื่นมีพลังกลับมาด้วยความรวดเร็ว

ดีที่ออกซ์ ก็แล้วแต่ ก็บางวันที่น้ำสมุนไพรรุทธีเย็นสด น้ำค้าง น้ำปัสสาวะ บางวันที่ผสม กันคะ ทำทุกวันคะมีช่วงแรกอาจจะทำเข้าเย็น ช่วงหลังเรารู้สึกเริ่มสบายขึ้น ก็เลยทำแค่ตอนเช้าทุก วัน

ออกกำลังกายก็ใช้อาศัยเดินเร็ว แบบที่คุณหมอแนะนำนะ เดินเร็ว กคจุด โยคะ ลมปราณ แล้วคือทำอยู่บ่อย ๆ ก็ทำ ก็ถือว่าร่างกายก็แข็งแรงขึ้นคะ สามารถอยู่ได้โดยไม่ทรมานอะไร ปกติ

ได้แง่คิดอะไรจากเหตุการณ์ที่ผ่านมบ้าง ก็ทำให้เราไม่ประมาทในชีวิตคะ ตอนนี่ก็เป็นว่า เราก็คือพยายามไม่อยู่ใกล้กับสารเคมี ก็คือเราจะไม่ไปหาในสิ่งที่เป็ สารเคมีด้วยคะ เราก็ระวังทุก อย่าง แต่จริง ๆ ถามว่าในชีวิตประจำวันเรามีไหม ก็มี แต่ว่าเราไม่ต้องเข้าไปแบบเหมือนเวลาเรา ทำเล็บอย่างนี้ เราต้องวิ่งไปหาสารนี้อะไอย่างนี้ คือตอนนี่เราไม่ เราก็ไม่เลือกทางนั้นแล้วคะ ตอน รู้ครั้งแรกนี้มีความกังวลมากมากนะคะ วางความกังวล คือตอนนั้นเราก็พยายามศึกษาธรรมชาติ ตอน แรกมีดรีอไปไปแล้ว ที่นี้คือก็ได้แนวคิดที่ว่าคือเราคาดหวังที่จะหายได้ แต่เราก็คาดหวังที่จะหาย แต่ เราอย่าไปยึดมั่นในสิ่งที่คาดหวังว่ามันจะต้องหายนะ คือจะหายก็ได้ไม่หายก็ได้ เหมือนกับว่าเรามุ่ง ทำตามเหตุ คืออันนี้เหตุทำให้เกิดผลนี้ ถ้าเราไม่ทำตามเหตุ ถ้าเราทำตามเหตุแล้วมันก็จะได้ผลอย่าง นั้น แต่ว่าเราก็อย่าไปคาดหวังผลว่าจะได้หรือไม่ได้ เพราะว่ามันก็แล้วแต่วิบากของแต่ละคนคือ วิบากก็เป็นเรื่องสำคัญคะ ก็คือเข้าใจในเรื่องของวิบากกรรม

ช่วงนั้นที่อ่านศึกษาคำพระพุทเจ้า ก็คิดว่าเรื่องกรรมนี้ ถ้าเราเข้าใจระบบของกรรมนี้ มันก็ทำให้ใจเราสบายขึ้นมากคะ แล้วมันก็คิดว่าเรื่องกรรมนี้ถ้าสมมติว่าใครเข้าใจแล้ว เราจะ ไม่กังวลเลย เราจะไม่ไปโทษใครเลยว่ เอ๊ะ ทำไมเราต้องเป็น เอ๊ะ ทำไมเราเป็นอย่างนี้ ทำไมอะไร อย่างนี้เพราะใครอะไอย่างนี้ เพราะจริง ๆ แล้วมันเป็นวิบากของเราที่เราเคยทำ เพราะว่า พระพุทเจ้าท่านตรัสว่าวิบากของกรรมนี้ ก็อาจจะได้ผลในปัจจุบัน หรือเวลาถัดมา

(ชนพร นพภาลี, สัมภาษณ์ 2557, มิถุนายน 8)

กรณีศึกษาที่

1.10 มาฆะรส สุขจำลอง

หญิงไทย

มะเร็งปากมดลูก ระยะที่ 3 ไทรอยด์ กรดไหลย้อน ภูมิแพ้เส้นเลือดดำในมดลูกอักเสบ

ฉันเป็นมะเร็งปากมดลูก ระยะที่ 3 ไทรอยด์ กรดไหลย้อน ภูมิแพ้ เส้นเลือดดำในมดลูกอักเสบ ทำให้เลือดไหลตลอดเวลา เริ่มรักษาตามแนวแพทย์วิถีธรรมตั้งแต่เข้าค่ายคุณหมอเขียวเมื่อสิงหาคม 2554 โดยนำความรู้เรื่องสมุนไพรฤทธิ์ร้อนเย็นปรับสมดุลเพื่อสุขภาพ มีภาวะร้อนเกินจึงเลือกสมุนไพรเย็นมาใช้ในการดื่มขับพิษจากภายใน ใช้สวนล้างพิษออกจากลำไส้ใหญ่ พอกทาแช่มือแช่เท้า ดื่มน้ำชาสมุนไพรเย็นสด อีกครึ่งชั่วโมงทานกล้วยน้ำว้า 2 ผล กินอาหารตามแนวทางแพทย์วิถีธรรม ปฏิบัติอย่างนี้ประมาณ 4 เดือน อาการต่าง ๆ ทุกเลาเลง สังเกตจากเลือดไหลน้อยลง อาการปวดลดลง เป็นต้น พอ 8 เดือนเศษ เลือดหยุดสนิท ผลตรวจสุขภาพ ผลเลือดดี เชื้อมะเร็งเหลือประมาณ 3% เมื่อเมษายน 2556 ไปตรวจกับแพทย์แผนปัจจุบัน ผลมะเร็งเป็นลบ ผลเลือดดีมาก

(มาฆะรส สุขจำลอง. สัมภาษณ์ 2556, พฤศจิกายน 29)

กรณีศึกษาที่

1.11 เตือนใจ ศรีรัตนากร

หญิงไทย อายุ 69 ปี

รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา

โรคมะเร็ง โรคไตวาย เอสแอลอี (SLE) เจ็บหลัง

เมื่อครั้งที่ไปเที่ยวหาชาย สามีซึ่งเป็นแพทย์แผนปัจจุบันมีอาการขาบวมจะเดินไม่ได้ เพราะอาหารที่รับประทานเข้าไปมีรสชาติเค็มและรสจัด พอลงถึงบ้านลูกสะใภ้ทำน้ำสมุนไพรปรับสมดุลฤทธิ์เย็นให้ดื่ม รุ่งเช้าขาที่บวมหายเลยล่ะ ส่วนตัวดิฉันเองเป็นพยาบาล ก่อนที่จะมา รับประทานอาหารตามสูตรคุณหมอเขียว ดิฉันทานยาเป็นกำ ๆ ค่ะ ใครแนะนำว่าอะไรดีทานหมด ทั้งแคลเซียม สารพัดวิตามิน วิตามินซี วิตามินอี ทานหมดเลย ทานเป็นสิบ ๆ ปี จนถึงจุดหนึ่งเริ่มไม่อยากทาน เพราะรู้สึกเป็นภาระมาก จนได้ไปเข้าค่ายของคุณหมอเขียว บอกตัวเองทันทีว่า ตั้งแต่วันนี้ไป เราจะไม่ทานอะไรที่เป็นยาอีกแล้ว และก็ได้ทานอีกเลยนับตั้งแต่นั้นมา แม้กระทั่ง

ขาดคอเลสเทอรอลถึงคคือไม่ได้ทาน ตั้งใจเลยว่าจะกินอาหารเป็นยา แล้วถ้าจะต้องตายเพราะโรค ก็พร้อมตายค่ะ ถือว่ามีกรรมเก่า

หลังจากเข้าค่ายของคุณหมอเขียว ดิฉันจะดื่มน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นปรับสมดุลและทำโยคะ 1 ชั่วโมง ตอนเช้าเกือบทุกเช้า นอกจากจะมีธุระต้องไปไหนถึงจะไม่ได้ทำโยคะค่ะ ทำโยคะจนหากวันไหนไม่ได้ทำเหมือนรู้สึกขาดอะไรไปสักอย่างค่ะ ขณะนี้ร่างกายแข็งแรงมาก เมื่อก่อนลุกขึ้นไม่ค่อยได้จะเจ็บ เจ็บหลังด้วย แต่เดี๋ยวนี้อาการเหล่านี้หายหมด โยคะช่วยได้มากเลยค่ะ กล้ามเนื้อและเส้นเอ็นยืดหยุ่นดีขึ้น รู้สึกคล่องแคล่ว สามารถถอนวัชพืชที่ขึ้นรอบ ๆ บ้านได้โดยไม่ต้องมีอาการเจ็บอะไรเลย ส่วนสามีก็เห็นผลค่ะ น้ำหนักลดไป 30 ปอนด์เลยค่ะ ซึ่งนอกจากน้ำหนักจะลดแล้ว ยังแข็งแรงกว่าเดิมอีกค่ะ สามีอายุ 73 ปีแล้วค่ะ ในตอนแรกไม่ได้ปฏิบัติตามนะคะ ซึ่งดิฉันก็ไม่ชักชวนหรือโน้มน้าวด้วยค่ะ แต่ปฏิบัติให้เห็น จะสอนใครจะต้องทำให้เขาดูค่ะ หากเขาเห็นผลดีที่เราปฏิบัติเขาจะทำตามเอง

จากที่เห็นผล ทีนี้เลยบอกใครต่อใครเลยค่ะ เจอใครบอกหมด แม้กระทั่งคุณหมอที่เกษียณอายุแล้ว ดิฉันก็เชิญชวนโน้มน้าวให้ลองดื่มน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นปรับสมดุล พอเขาดื่มแล้วเห็นผล เขาถึงกับบอกเลยว่ามันมหัศจรรย์จริง ๆ คนที่เป็นเบาหวาน พอดื่มแล้ว ก็พบว่าปริมาณน้ำตาลในเลือดลดลง ส่วนคนที่มีปัญหาตามัว หลังจากดื่มแล้วรู้สึกตาสว่างขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ ดิฉันเองยังรู้สึกมหัศจรรย์ไปด้วยเลย ถึงขนาดช่วยซื้อใบย่างนาง ใบบัวบก หรืออะไรก็ได้ที่สามารถหาซื้อได้ให้เขาด้วยค่ะ หากเขาไม่มีเวลาไปซื้อ เพราะต้องการให้เขาได้ลองดื่มดู สมุนไพรที่หาซื้อได้ไม่ใช่แบบสดนะคะ เป็นแบบแช่แข็ง (Frozen) ก็ยังใช้ได้ผลดีค่ะ

ส่วนของอาหาร ที่บ้านจะทานอาหารรสจืด และไม่ค่อยทานเนื้อสัตว์อยู่แล้วค่ะ เดี่ยวนี้ไม่รู้สึกอยากออกไปทานอาหารข้างนอกแล้วค่ะ เพราะพอทานกลับมาแล้วจะมีอาการบวมตรงนั้น เจ็บตรงนี้ ก็เลยทำทานเองที่บ้านแบบง่าย ๆ จืด ๆ ค่ะ ทานแล้วก็สบายดีค่ะ

เรื่องโรคมะเร็ง ดิฉันเป็นตั้งแต่ปี 2534 ค่ะ ก็ประมาณ 20 กว่าปีแล้วค่ะ แต่เริ่มไปเข้าค่ายคุณหมอเขียวเมื่อ 21-27 มกราคม 2554 ค่ะ ก็ปฏิบัติตามแนวทางของคุณหมอเขียวมาตลอด ทำให้รู้สึกแข็งแรงขึ้น มีพลัง สุขภาพดีขึ้น น้ำหนักลดลง เดินได้คล่องแคล่ว จะลุกนั่งไม่มีเจ็บ ถอนวัชพืชรอบ ๆ บ้านได้อย่างสบาย โดยที่ไม่เพื่อยด้วยค่ะ รวมทั้งมีคนบอกว่าดิฉันดูอ่อนเยาว์ขึ้นค่ะ ซึ่งปัจจุบันดิฉันอายุ 69 ปีแล้วนะคะ

ขณะนี้รู้สึกดีใจมากค่ะ ที่อเมริกากำลังดำเนินการเตรียมเปิดค่ายสุขภาพขึ้นค่ะ ซึ่งก็มีเพื่อนที่รู้จักที่จะเป็นผู้ประสานงานการจัดค่ายไปเข้าค่ายสุขภาพที่คอนตาลมา จึงสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันได้ค่ะ และดิฉันก็ยินดีพร้อมให้ความช่วยเหลือเต็มความสามารถค่ะ ดิฉันคิดว่าเราควรจะสานต่อ เพื่อช่วยให้คนพ้นทุกข์จากการเจ็บไข้ได้ป่วยค่ะ เป็นการทำบุญด้วยค่ะ

(เดือนใจ ศรีรัตนกร. สัมภาษณ์ 2556, มกราคม 29)

กรณีศึกษาที่

1.12 อุทิศ บุญฟอง

ชายไทย อายุ 68 ปี

จังหวัดแม่ฮ่องสอน

มะเร็งที่ไต ไวร้สที่ตับบี โรคหัวใจ ความดันสูง แผลในกระเพาะ
อาหาร อาการโรคหยุดหายใจเวลานอนหลับ

ผมชื่อ นายอุทิศ บุญฟอง อายุ 68 ปี บ้านอยู่แม่ฮ่องสอน เป็นข้าราชการบำนาญครูปัจจุบัน ทำธุรกิจส่วนตัวเกี่ยวกับที่พักโรงแรมและบ้านเช่า ขณะนี้ยังพบอีกว่าผมเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างรายใหญ่ รับเหมาก่อสร้างโรคครับ เพราะนับโรคได้ประมาณ 8 โรค เริ่มต้นจาก ความดันสูง พอระบบหนึ่งเสียจะพาลเสียไปทั้งหมดเลยจากความดันสูง มาเป็นกระเพาะอาหาร เป็นหนักจนมีแผลในกระเพาะ ตามด้วยริดสีดวง ภูมิแพ้ หอบหืด โรคทั้งหมดนี้เป็นพร้อม ๆ กันเลยนะครับ รวมทั้งโรคที่ผมทราบมา มาก ๆ คือ โรคหยุดหายใจเวลานอนหลับ ซึ่งผมสันนิษฐานว่าคนที่ที่เป็นโรคไหลตาย อาจจะมาจากรโรคหยุดหายใจเวลานอนหลับนี้ แล้วโรคนี้คนก็เป็นกันเยอะมาก เท่าที่ผมได้พบเจอที่โรงพยาบาลที่ผมไปรักษา นอกจากนี้แล้ว ผมยังเป็นมะเร็งที่ไต ไวร้สที่ตับ คือเป็นไวรัสบีด้วย และยังมีโรคหัวใจ ไอรกรนฟ่วงตามมามาก พอมารักษาตัว ถึงได้รู้ว่าผมป่วยกระเสาะกระแสะมานานแล้ว ตั้งแต่เป็นหนุ่ม ๆ แต่ไม่รู้ตัว จนมาเป็นโรคหยุดหายใจเวลานอนหลับ ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Sleep apnea โรคที่เหลือจึงได้พร้อมใจกันตามมาเช่น ความดัน เบาหวาน หัวใจ เกาต์ ไตวาย รุมตอยด์พาร์กินสัน อัลไซเมอร์ โดยมีสาเหตุมาจากเป็นโรคนี้โรคเดียว เพราะฉะนั้นโรคหยุดหายใจเวลานอนหลับนี้ อันตรายมากครับ คนที่เป็นโรคนี้ไม่มีโอกาสรู้ได้เลย เรายังไม่รู้ที่เรากรนเวลาหลับ หรือแม้แต่คนข้างเคียงก็อาจนึกว่าเป็นการกรนธรรมดา ๆ ใด ๆ ก็กรน ซึ่งการกรนนี้มี 2 แบบ คือกรนดังสม่ำเสมอ อันนี้ไม่อันตราย กับกรนแล้วหยุดหายใจ แบบนี้อันตรายถึงตายได้ครับ เป็นการตายอย่างไม่รู้ตัวด้วย

ผมมารู้ว่าตัวเองเป็นโรคนี้ตอนที่ไปเที่ยวลงแพสำราญที่เขื่อนภูมิพล งานเลี้ยงฉลองครบเกษียณกับเพื่อน ๆ ประมาณช่วงเดือนตุลาคม เพราะอากาศเริ่มหนาวเย็น ผมจะถูกอากาศเย็นไม่ได้ จะครั่นเนื้อครั่นตัวเป็นไข้ทันที ผมก็ขอตัวเข้านอน ซึ่งก็นอนรวม ๆ กันในแพ ตื่นเข้ามาเจอเพื่อน ๆ เป็นสิบบอกว่าคุณนอนกรนเสียงดังนะ เหมือนพวกโรงสีมาจากแม่ฮ่องสอนด้วย ซึ่งตอนนั้นผม

ยังไม่รู้สึกตัวว่ามันอันตราย จากนั้นมาอีกเป็นปี ความที่โดนเพื่อน ๆ ต่อว่า ผมจึงจำได้ แล้วมีอยู่วันหนึ่งดูรายการทีวีพูดเกี่ยวกับการหยุดหายใจ กรนดัง มีสิทธิ์ตายได้ง่าย ๆ ผมจึงตั้งใจฟังเพราะตรงกับโรคที่ผมเป็นอยู่ ในรายการบอกว่าเราจะรู้ได้ก็ต่อเมื่อไปเข้าเครื่องสลีปเทสต์ (Sleep test) ซึ่งต้องไปทดสอบที่โรงพยาบาลที่เชียงใหม่ ผมก็ไป ซึ่งการทดสอบนี้ต้องนอนทั้งคืน มีสายระโยงระยาง จำได้ว่ามี 13 จุด เอามาคล้องตามบริเวณศีรษะ ตรงซีกจร ตรงเส้นเลือดใหญ่ จะใส่เครื่องวัดลมหายใจที่จมูก รัศสายที่หน้าท้อง หน้าอก เพื่อดูการกระเพื่อมของการหายใจ และที่นิ้วมือก็มีเครื่องวัดปริมาณออกซิเจน พอรุ่งเช้าจะรายงานผลออกมาเป็นกราฟ กราฟจะออกมาเป็นสี ๆ บอกหมดเลยว่าในคืนหนึ่งเราหยุดหายใจไปกี่ครั้ง ครั้งละนานเท่าไร ปรากฏว่าผมหยุดหายใจเกือบ 30 ครั้งต่อ 1 ชั่วโมง เหมือนกับหลับไป 1 นาทีแล้วก็ตื่น 1 นาที ส่งผลให้นอนไม่อึด แสบตาเวลาตื่นนอนมาตอนเช้า หนักท้ายทอย ไม่สดชื่นเหมือนโลกนี้ไม่น่าอยู่แล้วซึ่งเราอาจเชื่อกันเองในเบื้องต้นว่าเข้าข่ายเป็นโรคนี้ได้จากการเหล่านี้ ซึ่งคุณหมอที่โรงพยาบาลอธิบายสาเหตุของโรคว่าเป็นเช่นนี้ เพราะว่าเวลาเรานอนหลับลิ้นจะตกไปปิดทางเดินของลมหายใจ กดทับหลอดลม ซึ่งวิธีแก้ไขคือ ให้ใช้เครื่องช่วยหายใจเป่าลมเข้าไปในลำคอเพื่อยกลิ้นขึ้นมา เรียกเครื่องนี้ว่าเครื่องซีแพพ (CPAP) จะครอบเวลานอน ครอบแล้วกดสวิทช์ เครื่องก็จะทำงาน โดยอัตโนมัติ ราคาเครื่องก็มีตั้งแต่หลักหมื่นถึงหลักแสน เครื่องที่ผมซื้อมาประมาณ 3 หมื่นกว่าบาท ใช้แล้วทรมาณมาก คอแห้งหมด และอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ไม่ได้ใช้เพราะว่า ที่แม่ฮ่องสอนเป็นเมืองท่องเที่ยว เวลาคนไปเที่ยวกันเยอะ ๆ จะใช้ไฟกันมาก ทำให้ไฟติด ๆ ดับ ๆ อยู่ตลอดเวลา พอใช้เครื่องนี้ไม่ได้ จึงได้รับการแนะนำให้ไปจีลัน เขาว่าผมเป็นคนลิ้นหนา จีไป 2 ครั้ง เจ็บมากเลยครับ แล้วก็จีเพดานอ่อน 2 ครั้ง จีจมูก 3 ครั้ง ผมรักษาโรคนี้ต่อเนื่องมาประมาณ 5 ปี นอกจากเสียเงิน เจ็บตัวเปล่าแล้วอาการยังไม่ดีขึ้นด้วย จำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง วางยาสลบด้วยนะครับ แล้วก็เอาเครื่องมือไปจี้อยู่ในลำคอ ฟันขึ้นมามีหายใจแทบไม่ทัน เหมือนเอาปลาไปโยนบนบก หายใจเฮือก ๆ เลย พยาบาลก็ช่วยสูบลม เป่าลม ซึ่งทรมาณมาก ๆ ตลอด 4-5 ปีที่ผมตระเวนรักษาตามโรงพยาบาล ที่เชียงใหม่ที่นี่ที่ไหนดังไปมาหมดแล้ว ปรากฏว่าไม่ได้ผล ก็เข้ามารักษาที่กรุงเทพฯ ที่โรงพยาบาลศิริราช เกษมราษฎร์ บำรุงราษฎร์ ที่แพงที่สุดที่หัวใจกรุงเทพฯ ยันฮีนไป 2 ครั้ง และมาจบที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ ทั้งหมด 6 โรงพยาบาล ปรากฏว่าเจ็บตัวฟรี ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย เสียทั้งเงินและเสียเวลาด้วยครับ

จนมาวันหนึ่งผมได้ดูทีวีรายการคนค้นคน ที่มีผู้หญิง 2 คน คนหนึ่งเป็นโรค SLE ซึ่งคุณหมอที่โรงพยาบาลบอกว่ายังไม่รอด แล้วมีคนชวนให้มารักษาตามแนวทางของคุณหมอเขียว อีกคนเป็นโรคความดันโลหิตสูง สูงถึง 200 กว่า ถึงขนาดกินไม่ได้นอนไม่หลับแล้ว พอมาเข้าค่ายรู้วิธีรักษาแล้ว ก็ปฏิบัติต่อเนื่อง ปรากฏว่าทั้ง 2 คนนี้หาย พอผมได้ยินอย่างนี้ ก็ติดต่อขอสมัครเข้าค่ายทันทีเลยครับ หลังจากเข้าค่ายผมก็ปฏิบัติต่อเนื่อง ปรากฏว่าอาการของโรคทั้งหลายเบาบางลง ที่ผม

ปฏิบัติ ก็มีคิมน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นปรับสมดุล กัวซา แซ่มือแซ่เท้า แต่พอทานนี้ไม่ค่อยได้ทำ ผมมีที่ปรึกษาเป็นจิตอาสา เป็นพยาบาลอยู่ที่อุบลซึ่งพี่เสาวนีย์ ซึ่งพี่เสาวนีย์จะคอยให้กำลังใจ พร้อมกับแนะนำว่าให้หมั่นคอยตรวจสอบว่าเราทำยา 9 เม็ดครบถ้วนหรือไม่ พยายามทำยาให้ขาดเม็ดใดเม็ดหนึ่ง พอผมตรวจเช็คดูปรากฏว่า ผมทำได้เกือบครบ ที่ขาดคือยาเม็ดที่ 6 การออกกำลังกาย เพราะผมทำรีสอร์ท มีลูกน้องช่วยทำงาน วัน ๆ หนึ่งผมจึงไม่ได้ทำอะไรเลย ที่ผมมักจะทำเป็นประจำคือกินแล้วก็นอน นอนดูข่าว พอได้ออกกำลังกาย ปรากฏว่าอาการที่เคยเป็นหายดีวันดีคืนนอนหลับได้ดีขึ้น ตะคริวที่เคยเป็นเวลาที่เป็นอย่างมาก ๆ แล้วเจออากาศเย็นจัด ๆ ก็หาย ริมฝีปากที่แห้งแตกเป็นขุย เพราะมีความร้อนอยู่ในร่างกายมากเกินไป ก็ค่อย ๆ ดีขึ้นทุกอย่าง ปกติแล้วผมเป็นคนรักสุขภาพมาก ไม่ดื่มเหล้า ไม่ดื่มเบียร์ กาแฟก็ไม่ดื่มครับเพราะไปบีบหัวใจ แต่ที่ผมเป็นอย่างนี้ เพราะว่า ผมชอบของหวาน ชอบคิมนม ชอบน้ำตาล ชอบคิมโอดินไมโล ที่เป็นเยอะเพราะกินน้ำตาลเยอะเกินไป แล้วน้ำตาลให้ความร้อนแก่ร่างกาย ข้างก็แปรเปลี่ยนเป็นน้ำตาล ให้ความร้อนสูงเหมือนกัน พอมาเข้าค่าย ได้ความรู้เรื่องร้อนเย็น บวกกับได้ออกกำลังกาย จึงทำให้โรคต่าง ๆ ดีขึ้น

ตอนนี้ผลตรวจออกมาแล้วว่ามะเร็งที่ไตฝอลง เดิมขนาดของมะเร็งที่ไตจะวัดเป็นปริมาตร ครัวบ วัดได้กว้าง 6 เซ็นติเมตร ยาว 6.8 เซ็นติเมตร และหนา 5.3 เซ็นติเมตร ผมเทียบดูได้เท่ากับหนูรีหนา 2 ซอง ขนาดประมาณครึ่งฝ่ามือ งอกติดอยู่ที่ไตด้านขวา ส่วนตอนนี้บวกลบคุณหารแล้วลดลงไป 3.72 เซ็นติเมตร เพราะฉะนั้น ใครที่เป็นโรคนั้นะครับ ผมแนะนำให้มารักษาด้วยวิธีการของคุณหมอเขียวครับ ผมได้อ่านหนังสือโดยพิจารณาอ่านอย่างถ่องแท้แล้วว่า โรคต่าง ๆ เหล่านี้มีภาวะจากร้อนทั้งนั้น พอมาปรับได้สมดุลนะ ความดันของผมนี้หายได้เป็นปกติเลยครับ ส่วนยาของทางโรงพยาบาลผมก็ไม่ได้ทานยาอะไรอีกแล้ว ผมว่าเป็นบุญของผมนะ ที่ได้ทั้งยา คือผมไปรับยาครั้งสุดท้าย หยอดค่ายาไปประมาณ 10,600 บาทแพงไปอย่างดี เพราะว่าคนที่ป่วยโรคหุดหายใจนี้ มักขี้ลืม แต่พอวันเดินทางจริง ลืมหยิบใส่กระเป๋าเดินทาง คืนแรกกระวนกระวายที่หายาไม่เจอ ผมเลยมาคิดได้ว่าผมอยู่ในค่ายคงไม่เป็นอะไร

นอกจากนี้ ผมคิมน้ำปัสสาวะทุกวัน และใช้ล้างจุมกเวลาเป็นหวัดคัดจมูก เวลานอนหงาย จะหายใจไม่ออกเลยทั้ง 2 รูจมูก ต้องนอนตะแคง ก็จะหายใจได้เฉพาะรูจมูกบน รูจมุกล่าง หายใจไม่ออก มันทรมานมากครับ ผมเคยไปล้างที่โรงพยาบาล ใช้น้ำเกลือล้างครับ ปรากฏว่าไม่ดี มันจะแสบร้อน ทำให้จุมกแห้ง นาน ๆ ไปจะอักเสบหรือยังก็ไม่รู้ จะมีน้ำมูกเกรอะเลย ต้องเคาะออก เจ็บ พอมาเข้าค่ายถึงรู้ว่าใช้น้ำปัสสาวะล้างจุมกได้ ผมจะใช้ไซริงค์ขนาด 10 ซีซี ดูดน้ำปัสสาวะอย่างเดียวไม่ผสมอะไรเข้าไปล้างจุมก เพราะหากเราปฏิบัติตัวอย่างนี้ได้ น้ำปัสสาวะจะใส ไม่มีฟองไม่มีกลิ่น วิธีการล้างก็ใส่น้ำเข้าไปในจุมกทีละข้าง คลึง ๆ แล้วก็สั่งออกมาแรง ๆ บางทีมีออกทางหูด้วยผมขอเพิ่มเติมอีกนิดนะครับ โรคที่สำคัญอย่างโรคไวรัสบีก็ยังไม่หายไประ่างกายเลย

นะ ทั้ง ๆ ที่ผมเป็น จนเป็นพาหะของโรคนี้ มันน่าอัศจรรย์มากครับ โรคหายไปจากร่างกายแล้วยังสร้างภูมิต้านทานมหาศาล เกินกว่าที่เขากำหนดไว้ คือค่าปกติจะอยู่ในช่วงระหว่าง 0-9.99 แต่ของผมได้ 63.33 ผมก็ตกใจเพราะมันมากเกินไป ก็ไปสอบถามจากลูกศิษย์ที่เป็นพยาบาลที่แม่สอนเขาบอกกับผมว่าอิจฉาอาจารย์เหลือเกิน พวกหนูต้องฉีดกระตุ้นทุกปีเพราะต้องคลุกคลีกับคนไข้ แต่บางทีฉีดแล้วก็กระตุ้นไม่ขึ้น ผมก็ยังไม่ค่อยมั่นใจ เลยเดินทางเข้าเชียงใหม่ไปหาผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้โดยตรง เขาก็ยืนยันกับผมว่าตัวเลขที่ได้ถูกต้อง หากเปรียบเป็นเศรษฐกิจนี่นะไม่ใช่เศรษฐกิจธรรมดา เป็นมหาเศรษฐกิจเลย ยังมีมากเท่าไรยิ่งดี และเขาก็สรุปง่าย ๆ ว่า ตลอดชีวิตนี้ผมจะไม่ใช่โรคนี้ อีกต่อไป

ช่วงนี้ร่างกายผมแข็งแรงดีมาก เดิน ได้คล่องเลย นอนหลับได้ดีขึ้น แต่ก็ยังต้องปฏิบัติตัวตามแนวทางของคุณหมอเขียวต่อไป อย่าไปเร่งผล อย่ากังวล อย่ากลัวโรค อย่ากลัวตาย มะเร็งนี้ผมไม่ให้ค่าความสำคัญอะไรกับมันเลยแม้แต่นิดเดียว ผมคิดว่าผมต้องพิชิตมันได้ ไม่หายตอนเป็นก็หายตอนตายก็แล้วกัน

(อุทิศ บุญฟอง. สัมภาษณ์ 2555, สิงหาคม 20)

กรณีศึกษาที่

1.13 พิชญ์ สมพอง

ชายไทย อายุ 68 ปี

จังหวัดขอนแก่น

โรคมะเร็งปอด

ผมขอแนะนำตัว ผมชื่อ พิชญ์ สมพอง ครับ อายุ 68 ปีตำแหน่งก่อนที่จะมาถึงปัจจุบันนี้นะครับ เคยเป็นรองศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตำแหน่งรองอธิการบดี ตำแหน่งคณบดีคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่รามคำแหงมา 35 ปี แล้วก็ปัจจุบันนี้ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ประจำวิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่นนะครับ เหตุของการมาค่ายสุขภาพก็คือว่า ผมเล่าประวัติการเจ็บป่วยของผมเสียก่อนในชีวิตผมตั้งแต่เล็กจนกระทั่งอายุ 65 หรือกระทั่ง 68 นี้ไม่เคยเจ็บป่วยถึงขั้นเข้าโรงพยาบาล อย่างมากก็เป็นไข้หวัดนะครับหรือท้องเสียนะครับเหตุ ก็เพราะผมออกกำลังกาย ในสมัยเป็นเด็กก็เป็นนักกีฬาของโรงเรียนนะครับ ออกกำลังกายมาตลอดแล้วก็เมื่อไปรับราชการทำงานก็ออกกำลังกายเป็นประจำของฟิตเนสเซ็นเตอร์นะครับ แล้วก็ออกกำลังกายเรียกว่าสุขภาพสมบูรณ์ในชีวิตราชการ

ผมไม่เคยใช้สิทธิ์เบิกค่ารักษาพยาบาลเลยเพราะมันไม่เจ็บป่วย นั่นก็คือข้อดีของราชการที่ได้กำไรจากผมนะครับ

แต่มาปีนี้ไม่ใช่ปีนี้หรือปลายปี 2554 นะครับความจริงในอดีตนี้ผมก็ไม่รู้ล่ะผมสะสมพิษ เมื่อมาเข้าค่ายหมอเขียวผมถึงรู้ว่าเออ ผมสะสมสิ่งที่เป็นพิษเข้าไปในร่างกายมาตลอดนะครับทำบาปหลายสิ่งเหมือนกัน โดยเฉพาะเรื่องปาณาติบาตนะ ศีลข้อ 1 นะครับ สมัยเป็นเด็กผมก็ประเภทนักล่ากิ้งก่า นกทั้งหลายเหมือนกัน เหมือนกับหมอเขียว ท่านอาจารย์หมอเขียวที่เล่านะครับเอามาเป็นอาหารนะครับ ไม่ได้เอามาเป็นอย่างอื่นนะ แล้วทีนี้ก็ในยุคที่ทำงานนี้ะครับ ผมสอนหนังสือนะครับ ไปที่ไหนลูกศิษย์เพื่อนพาไปนี่อาหารผมกินทุกอย่างครับ ไปทางเหนือชกเล็กก็กินนะครับ มาอีสานลาบก็อ ยกินมันหมดทุกอย่างเขาว่าอะไรอร่อยกินได้หมด ไม่มีปฎิเสธเรานี้ประเภทเหล่าชาวเหล่าอะไรที่ว่ามันดีกรีสูง ๆ นี่ผมกินได้หมด ขึ้นไปบนดอยเขาเขาบอกล่าเขามันแรง ผมก็ซัดกับเขานะ ถ้าหมอบอกว่าผมเป็นเกี่ยวกับมะเร็งทางตับ ผมจะไม่แปลกใจเลย แต่ปรากฏว่าในปลายปี 54 ผมไอนะครับ ไอมาก แล้วก็น้ำหนักก็ลดลงนะครับ กินข้าวไม่ได้ หรือเบื่ออาหาร ตอนนั้นน้ำท่วมกรุงเทพ ผมก็หลบจากกรุงเทพไปพักที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งผมทำงานอยู่ที่ถือโอกาสไปตรวจที่ขอนแก่นเขาบอกว่า ไปตอนแรกไปคลินิกก่อนหมอคือไอนี้ก็ไปคลินิกโรคหืดหอบไข้ไหมครับ ระบบอะไรทั้งหลาย เขาบอกว่าไม่ได้ต้องไปเช็คที่เอกซเรย์ก่อนคลินิกนี้ไม่ได้พอไปเอ็กซเรย์นะครับปรากฏว่าเขาเจอว่าในปอดผมนี้ น้ำมันเยอะนะครับ น้ำมันเยอะเขาบอก พอไปตรวจหมอก็นัด พอไปตรวจตอนเช้าหลังจากเอกซเรย์เสร็จหมอดูฟิล์มบอกว่าน้ำในปอดเยอะสงสัยว่าการไอนี้จะมาจากน้ำในปอดนะ ทีนี้ น้ำในปอดนี้มีเชื้ออะไรบ้างต้องเจาะดูผมก็ตกใจว่าเอ๊ะเจาะปอดนี้ทำยังไงนะครับ เขาก็บอกว่าเฮ้ย ไปเจาะ ให้เซ็นอันนั้นไว้ ยินยอมพอมอ่านผมก็ตกใจผมตอนแรกผมลังเลจะไม่เจาะ ทีนี้หมอก็บอกว่าไม่เจาะไม่เป็นไรนะ สะดวกที่ไหนก็ไปเจาะ ยังไงก็ต้องเจาะนะครับในที่สุดผมก็เจาะ เจาะเข็มแรกเขาเอาเข้าตรงนี้นะ(จับที่สะบักด้านขวา)เอาออกมาไม่ได้ เอาน้ำออกมาไม่ได้ เอาไหมหน้อยนะลุง เอาอีกเข็มหนึ่งนะ เจ็บนิดเดียว ผมเจ็บแทบน้ำตาเล็ดเขาบอกเจ็บนิดเดียววะ ปรากฏว่าเขาออกมาไม่ได้อีก เขาบอกว่าถ้าอย่างนั้นเขายอมแล้วต้องให้อัลตราซาวด์นะครับ เขาก็นัดวันที่ 1 ธันวาคม 2554 ผมก็ไปตามหมอนัดปรากฏว่าหมอดิดเคสผ่าตัดด่วนมาไม่ได้ ผมก็ถามเจ้าหน้าที่รังสีว่าอัลตราซาวด์นี้มันคืออะไร ผมรู้แต่ที่ใช้ระบบเสียงระบบอะไรเข้าไปเจ้าหน้าที่เขาก็บอกว่า อัลตราซาวด์นี้หมอผู้นัดต้องมาด้วย แล้วก็ต้องเจาะตรงนั้นเพื่อดูว่า เขาจะชี้ว่าเจาะตรงไหนจุดที่มันจะเอาน้ำออกมาได้ ผมก็เลยว่าตายแล้วหลบมาว่าไม่เจาะ 2 ครั้งแล้ว ยังมาเจอเจาะอีกหรือ ถ้าอย่างนั้นผมไม่เอาแล้ว ผมก็ปล่อยทิ้งไว้ แต่น้ำหนักมันก็ลดลงเรื่อย ๆ กินข้าวไม่ได้ จนกระทั่งว่ามาถึงเดือนพฤษภาคมปี 2555 คือปีนี้ มันน้ำหนักลดลงมากนะครับผมอ่อนเพลีย พุคก็น้ำเสียงก็เปลี่ยนไปนะครับ แล้วก็เดินก็ไม่ไหวมันอ่อนล้าเพลียนะครับ

เรียกว่าที่นี้มันก็พอดีมีเพื่อนอาจารย์บอกว่าไปโรงพยาบาลใหม่ ลูกเขยเขาเป็นอาจารย์หมออยู่ที่นี้เขาจะดูแลให้ในที่สุดก็ไปนะครับ ไปเขาก็ให้ทำขั้นตอนเดียวกันกับที่ขอนแก่นแหละครับ เริ่มเจาะปรากฏว่าเขาก็ทำขั้นตอนเดียวกับที่ขอนแก่น เริ่มตั้งแต่เอกซเรย์แล้วก็เจาะปอดเจาะที่นั่น จะเอาน้ำออกมานี้ครั้งนี้ไม่ใช่ 2 ครั้ง เจาะ 3 ครั้ง ก็เอาออกมาไม่ได้ขนาดอัลตราซาวด์แล้วนะ ออกมาไม่ได้ที่สุด เขาบอกว่าต้องไปสแกนอีกทีหนึ่ง ไซ้กล้องแล้วก็เจาะเข้าข้างหน้าผมนี่ (เอามือจับอกข้างซ้าย) 11 เข็มครับ ถึงเอาออกมาได้เอาออกมาแล้วเขาเอาไปพิสูจน์ แม้กระทั่งส่งกล้องเอาสายยางลงไป ในรูจมูก ทางเดินหายใจ แล้วเขาก็เจอบอกว่าในปอดนั้นมันมีสิ่งนี้ออกออกมาขออนุญาตตัดสิ่งนี้ออกมาพิสูจน์ด้วยนะครับ ก็โอเคนะครับ ตัดออกมา เขาก็ในที่สุด นัดไปฟังผลนะครับ เดือนมิถุนายนไปฟังผลเขาบอกว่ามันไม่ชัดเจน TB (Tuberculosis วัณโรค) ก็ไม่ใช่ อันอื่นก็ไม่ปรากฏแต่ว่าแต่เขาสงสัยสงสัยว่าจะป็นเนื้อร้ายนะแต่ 50% เขาไม่ฟันธง เพราะฉะนั้นขอไปสแกนอีกทีหนึ่ง เข้าเครื่องใหญ่เบือเริ่มเลย ที่นี้สแกนออกมานะ เขาจะนัดไปฟังผลแต่เขาก็บอกว่าเขายังสงสัยอยู่ว่าจะเป็นเนื้อร้ายนะครับ ก็ของที่นั่นก็พิสูจน์ยังไม่ได้เขาต้องมีทิมวิเคราะห์ชั้นสูตรพร้อมกันทั้งมหิดล ทั้งธรรมศาสตร์ทั้งอะไรต่าง ๆ นะครับ ก็ยังไม่ได้คำตอบ แต่ผมก็ไม่รอแล้วเพราะหมอเขาเข้มออกมาบอกว่า ถ้าเป็นเนื้อร้ายนะ ขั้นตอนผ่าตัดมันเลยมาแล้ว ต้องรังสีอย่างเดี๋ยวนะครับ ต้องเคมีพอผมได้ยินอย่างนั้น ผมเดินทางกลับบ้านนะ บอกลูกบอกเมียว่าถ้ารังสีหรือเคมีนี่พอไม่ทำนะ พอยอมตายดีกว่ามันจะเป็นยังไงก็ขอให้ไม่เข้าไม่ใช่รังสี แล้วพอขอใช้แพทย์ทางเลือกลองดูสิว่ามีแพทย์ทางเลือกอะไรอีกบ้างนะครับ

พอกลับมาถึงบ้านผมก็ให้ภรรยาเสิร์ชจากข้อมูลในอินเทอร์เน็ตนะครับ ก็เจอหมอเขียวนะครับ เจอหมอเขียวที่ดอนตาลนะครับ มุกดาหารที่นี้พอดีมีเพื่อนผมซึ่งเคยรับราชการที่มุกดาหารที่อะไรต่าง ๆ เขาก็บอกว่าหมอเขียวนี้นะดี มีคุณภาพ เขาก็รับรองมาบอกว่าแต่ต้องเข้มนะ ต้องถือปฏิบัติตามนั้นนะ ผมก็บอกไม่กลัวนะเรื่องเข้มนะเรื่องอะไรกฎของระเบียบค่ายนี้ผมก็บอกลูกและภรรยาบอกว่ามีสมัครไปเลยโรงพยาบาลอำนาจเจริญนะครับ สมัครมาก็ผมเดินทางมาค่ายครั้งแรกวันที่ 15 กรกฎาคม แต่ค่ายเปิดวันที่ 16 ครับมาถึงที่นี้พอวันที่ 16 ผมมานี้หิวปีกมานะครับพี่น้อง มันเดินไม่ได้มันเพลียมาหิวปีกมานะครับ ก็มาเปิดวันแรกหมอเขียวก็พูดเรื่องจิตใจเรื่องจิต เรื่องวิญญาณ เรื่องอะไรต่าง ๆ ทำให้ผมมีกำลังใจขึ้นเขอะนะ ต้องปลง ต้องอะไรต่าง ๆ หลักพุทธธรรมของหมอเขียวซึ่งเมื่อก่อนผมฟังพระเทศน์ฟังอะไรก็ได้ใส่ใจมาก แต่พอเรามีสุขภาพอย่างนี้มาฟังหมอเขียวบอกเราต้องทำใจ เราต้องปลงนะครับนะ วิธีเอาชนะโรคซึ่งผมยึดหลักหมอเขียว ก็คือข้อที่ 1 อาจารย์หมอเขียวบอกว่า 1. อย่ากลัวตาย บอกทุกคนเกิดมาตายแน่ ๆ แต่ตายช้าตายไวนะครับ อย่ากลัวตาย ต้องทำใจ อันที่ 2. อย่ากลัวโรคนะครับ ถ้ากลัวโรคนี้นะโรคนั้นยังจะทำจิตใจเราอ่อนแอ เรายังจะแพ้มันนะ ผมชอบใจอาจารย์หมอเขียวบอกว่า เราไม่มีทางแพ้โรค อย่างมะเร็งนี้

อย่างดีที่สุดเราก็เสมอกับโรค การแพ้ก็คือทั้งโรคและตัวเราตายไปพร้อมกับมันนะ ถ้าเราหายจากโรคแสดงว่าเราชนะโรค ถ้าเราไม่หายนะครับหรือเราตายไปหมายความว่าเชื่อโรคมันก็ตายไปพร้อมกับเรา เพราะฉะนั้นอย่ากลัวโรคนะครับ ผมก็เลยบอกว่า มะเร็งเฮงชวยญูไม่กลัวมึงแล้ว นะครับ ต้องสู้ นะครับ เป็นอะไรก็สู้ ผมก็มีกำลังใจหลักข้อที่ 3 เขาบอกว่า อย่างเร่งผล เพราะฉะนั้น ทั้งภรรยาและก็ผู้ดูแลภรรยาผมเขาก็คืออย่างหนึ่ง แต่ก่อนคิดว่าเขาไม่รักเราหรอก แต่พอเราเจ็บป่วยเราถึงรู้ว่ารัก เขาหาผู้ช่วยมาคนหนึ่งมาช่วยหิวปีกนะครับ มาดูแลวันนี้เขาไม่อยู่ครับ เขาไปสอบเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ก็นั่นแหละก็เลยมาครั้งที่ 1 นะครับ เชื้อใหม่หมอมือเขียวพูดทุกท่านมีคู่มือแล้วนะครับยา 9 เม็ดนี้ทุกท่านมีแล้วก็รู้แล้วนะ ไม่ต้องรอไปถามซื้อ อยู่ในนี้ในหนังสือหน้า 9 ในคู่มือนะครับนะ ผมก็ทำตามนี้ นะครับ ทั้งอาหารจากข้างนอกอะไรทั้งหลายนี้ ทั้งผู้ช่วยทั้งอะไรต่าง ๆ ก็ซื้อมาเสริมเขากลับผมกินไม่ได้ ผมบอกผมไม่กิน จะกินตามระเบียบของค่าย เขามีอะไรจะกินดูสิ วันนั้นกินส้มตำมือเที่ยง 16 กรกฐานะ อร่อยที่สุดนะครับ มันต้องกิน กินไม่ได้มันก็ต้องฝืนกินเพราะเราอยากหายจากโรคนี้ครับ นะครับกินอาหารตามนั้นเป๊ะนะครับ จัดอาหารให้ 3 มื้อ เราทำตามนั้นเป๊ะ ระบบปรับสมดุลด้วยพืชสมุนไพรสีเขียวสมุนไพรฤทธิ์เย็นสด ก็กินตั้งแต่วันแรกนะครับ กัวชานะ ระบบขูดพิษทำตั้งแต่วันแรกนะครับ ที่นี้การล้างสารพิษดีที่ออกซ์ล่าใส วันแรกยังไม่กล้านะ แต่ว่าเคยทำมาก่อนแล้วนะ แต่ไม่ได้ทำที่นี้ยังไม่กล้า แต่พอวันที่ 2 นี้เออ ไปลองทำดูนะครับ ลองทำดูนะครับ แต่ยาอีกเม็ดหนึ่งที่ทางทีมค่ายจิตอาสาแนะนำ คือ โออิฉี่คือเขียวนะครับนะ ที่ของเรานี้นะครับหมอมือเขียว อาจารย์หมอมือเขียวท่านก็พูด บอกว่ามันไม่มีพิษหรือของเราเองกินเข้าไปมันเป็นยานะครับ ผมยังไม่กล้า นะครับ ยังไม่กล้า วันที่ 1 ฟังแล้วก็มันดูยังกลัวอยู่ยังสะอิดสะเอียนอยู่ วันที่ 2 โอ โอแล้วมันมีเสลดด้วยนะครับ เสลดออกมาที่โออิฉี่ด้วยนะครับ ที่นี้โออิฉี่ก็ไม่หยุด แต่ว่าอย่างอื่นน้ำมันพอเริ่มมองเห็นอาการดีขึ้นแล้ว พอวันที่ 3 นี้ผมบอกว่า ฮ้าว ลองสิโออิฉี่นี่ว่าเป็นยังไง นะครับ ก็ผู้ช่วยผู้ดูแลเขาก็ไปบอก เอ้า อาจารย์ฉี่ใสอันนี้นะ เสร็จแล้วอาจารย์ลองกินดูสิออกมาประมาณครึ่งแก้วนะครับ ผมก็อม ๆ อมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็กลืนลงไปนะครับพอเขาผลอหน่อย อันที่ 2 ผมไปบ้าน แอบไปบ้านที่ตรงโน้นนะครับ ปรากฏว่า เออ พออยู่ที่ค่ายก็คิดว่าอยู่ที่ค่ายก็กินเฉพาะอยู่ที่ค่ายนะ กลับไปที่พัก ก็ไม่กิน ทั้งอะไรทั้งหลาย ผู้ดูแลทั้งอะไรก็บอกว่าอาจารย์ต้องกินนะ ภรรยาบอกที่ต้องกิน เราก็ไม่กล้า แต่พอมาที่นี้บ๊อบ กิน นะครับกิน แต่กลับไปบ้านไม่กินไม่กิน โอมันก็ไม่หายสักทีนะ ท่านรู้ไหมว่าพอวันที่ 5 วันที่ 6 นี้ ผมเริ่มกินได้ ถึงวันหนึ่งนี่ 3 ครั้งผมกินทั้ง 3 ครั้งเลยนะครับ หลังอาหารก็ว่าได้ นะครับ ปรากฏว่าอาการโออิฉี่มันหายไปนะครับไม่มีเสลดนะครับ เพราะฉะนั้นพ่อแม่พี่น้องผู้ใดที่มีอาการคล้ายผมนี้ ให้ลองดูนะครับ ตอนผมไปห้องน้ำมาค่ายครั้งที่ 2 นี้ มีเด็กหนุ่ม 2 คน มาขมมือไหว้ผมแล้วบอกผม ต้องขอบคุณลุงนะที่แนะนำบอกว่าผมมีใจกล้าหาญที่ดื่มปัสสาวะของตัวเองได้ เพราะแรงบันดาลใจจากลุงว่าอย่างนั้น ผมก็ว่าเออขอบคุณผล

บุญจงเป็นส่วนดีไปด้วยนะครับ เพราะฉะนั้นท่านใดวันนี้วันที่ 3 แล้วนะครับ ท่านยังไม่ได้ดื่มไออุ่นนี้ จงทดลองเสีย ถ้าท่านไม่ทดลองท่านจะไม่เชื่อว่ามันดีจริงหรือไม่ครับ

ส่วนยาเม็ดที่ 4 เรียกว่าแซมมือแซมเท้า ผมก็เบื่อมันต้องควิไซ้ใหม่ครับ คิว ทั้งภรรยาทั้งอะไรก็บ่นว่ามาแล้ว คือมันตอนนั้นอากาศมันก็หนาวด้วย ตอนนั้นฝนก็ตก แต่ว่าตอนหลังมานี้การแซมมือแซมเท้านี้มันระบายพิษออกนะครับ คือหลังจากฟังแล้วก็อ่านด้วยว่าทั้ง 9 เม็ดนี้ะครับ ล้วนแต่เป็นการระบายพิษออกจากร่างกายทั้งสิ้น ที่เราเจ็บป่วยทุกวันนี้ะตามหลักแพทย์วิถีธรรมที่อาจารย์หมอเขียวท่านพูดแล้วก็ใคร ๆ มาที่นี้ก็รู้ว่าท่านชี้ทางให้เราเท่านั้นถ้าเราไม่เดินเราไม่มีทางหายไประยะครับ ผมใช้ยูเม็ดที่ 7 ที่ 8 ที่ 9 แล้วนะครับ แล้วก็ติดตามมาครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 ที่มาครั้งที่ 2 ก็บางที่มาครั้งแรกเราสุขภาพมันก็อ่อนล้าไซ้ใหม่ ผมก็กลับไปข้างอะไรข้างบางที่อาจารย์หมอเขียวพูดหรือว่าวิทายากรพูดเราก็ฟังไม่ทันบ้างหรือกลับไปข้าง พอมาครั้งที่ 2 เราก็เก็บส่วนที่เราขาดตกบกพร่องไปนะครับ ครั้งนี้ครั้งที่ 3 นี้ะครับ แต่ก่อนนี้ภรรยาบอกให้หยอด หยอดตา หยอดหู หยอดจมูก มาหยอดทำไม มันไม่ใช่ นั่นนี้ เราไม่ได้ตาเจ็บมันอยู่ที่ปอดนะ แต่มาฟังเมื่อวานนี้ ท่านรู้ไหมบอกว่ายอดจมูกนี้มันจะเข้าไปในทำให้หลอดทำให้อะไรอยู่ในลำคอของเรานี้ออกมาด้วย ผมก็ถึงบางอ้อ เห็นไหมกว่าจะรู้ว่าอะไรต่าง ๆ มันต้องอาศัยเวลาเหมือนกัน ต้องทำนะครับ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านไม่ทำแล้ว ท่านจะไม่มีทางที่สุขภาพจะดีขึ้นนะครับ เพราะอาจารย์หมอเขียวนี้พร้อมกับทีมงานสวนป่าบุญนี้ บอกว่าสอนให้พวกท่านพึ่งตนเอง หมอที่ดีที่สุดในโลกคือตัวท่านเอง ถ้าท่านฟังเฉย ๆ แล้วท่านไม่ทำนะ กลับไปก็ปีศาจก็ไม่มีทางหายจากโรค อย่าคิดว่าที่นี้เป็นสถานที่รักษานะครับไม่ใช่ เป็นสถานชี้ทางให้เราพึ่งตนเองเท่านั้นครับ ถ้าผมเชื่อฟังหมอแผนปัจจุบัน แล้วก็ไปตามคำชี้แนะของญาติพี่น้อง ญาติพี่น้องทุกคนก็หวังคืนะครับ บอกไปโรคทุกอย่างปัจจุบันนี้หมอเขาเก่งรักษาหายได้ ผมบอกว่าผมไม่เอาฉายแสงกับเคมีนี้ไม่เอานะ เรื่องอะไรยังมา มา 3 ครั้งนะครับครั้งนี้ยิ่งชัด ว่าการฉายรังสีเข้าไปการเอาเคมีเข้าไปนี้ มะเร็งมันไม่ได้หายนะครับมันตาย แต่ว่าเม็ดโลหิตขาวมันสร้างอันนั้นขึ้นมาปกป้องไม่ได้แล้ว มันก่อให้เกิดมะเร็งตัวใหม่ ยิ่งร้ายเหมือนยิ่งกว่าปรมาณูรังสีนี้ะครับ ผมก็เห็นชัด ผมก็สังเกตทุกครั้งนะเวลาไปเอ็กซ์เรย์นี้ ไม่มีหมอกคนไหนที่ยืนอยู่กับคนไข้เลยเพราะรังสี X นี้มันเป็นอันตรายนะพี่น้อง ฉายเข้าไปในเรานี้นะล้วนแต่เอาปรมาณูเข้าไปทั้งสิ้นนะครับ เพราะฉะนั้นจะมีเจ้าหน้าที่ระดับเด็ก ๆ ที่อยู่แล้วเขาก็ใส่หน้ากากสวมอะไรต่าง ๆ แต่หมอไม่มีหรือครับที่ยืนอยู่บริเวณนั้น แล้วข้างนอกก็ยังเขียนไว้ นะครับ บริเวณรังสีอันตรายห้ามเข้าใกล้ แล้วก็สตรีมีครรภ์อะไรทั้งหลาย เขาจะเขียนบอกไว้หมดเลยครับ นั่นคืออันตรายนะครับพี่น้องเห็นไหม เพราะฉะนั้นการฉายรังสีครับ มันไม่ได้ใช้การรักษาโรควิถีธรรมธรรมชาตินะครับ ตัวท่านเองนี่แหละคือทำให้มะเร็งหายครับ ขอขอบคุณครับ

(พิชญ์ สมพอง. สัมภาษณ์ 2555, สิงหาคม 20)

กรณีศึกษาที่

1.14 อรรถวราชน หงอสุวรรณ

หญิงไทย อายุ 53 ปี

รัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา

อาการ – เนื้องอกที่มดลูก ที่ดับ ซีสต์ที่เต้านม

อยู่ที่นิวยอร์กค่ะ ป่วยมากเลยนะค่ะ ตั้งแต่ก่อนท้องนะค่ะ จนกระทั่งไปตรวจว่าท้องหมอก็แนะนำให้ทำแท้งเพราะว่ามีทิวเมอร์ (Tumor) อยู่ในมดลูกใหญ่มาก ประมาณ 16.5 เซ็นติเมตร แล้วก็อื่นที่เจ็บปวดมามาก ๆ ก็จะมีที่กระดูก เต้านม เต้านมจะมีซีสต์ 22-23 เม็ด แล้วก็ที่รักแร้กับขาหนีบนี้ก็จะบวมเท่าลูกมะนาวค่ะ มะนาวบางทีก็มะนาวเขียวบางทีก็มะนาวเหลือง และมีเนื้องอกที่ดับ แต่หมอนี้ด้วยกรรมมังคะ ทำให้หมอนี้วินิจฉัยเพราะห้โรคนี้อยู่หลายปีก็ตีไม่ออกว่ามันโรคอะไร ทานยาจนป่วยจะตายอยู่แล้ว แล้วก็ไปรักษา ไม่มีเครื่องมือแพทย์ชนิดไหนที่ไม่เคยไปตรวจในนิวยอร์กนะค่ะ เยอะมากตรวจทุกชนิดเลยจนกระทั่งเขาก็ให้หมोजิตวิตยามาคูกับเราทำนองว่าเราต้องทำใจนะ ต้องอะไรนะ เขาก็บอกว่าทำเรื่องอะไรเราเป็นมะเร็งใช่ไหม ไม่เห็นจะยากเลยง่าย ๆ เองแค่มะเร็งเองเขาก็บอกว่าเราเป็นโรคประสาทไปแล้ว ก็ให้หมอโรคทาง Nerve มาคุยกับเราอีก หมोजิตวิตยาไปแล้วก็หมอประสาทมาอีก เหมือนกับว่าเราปวดเราเป็นจนเราประสาทไปแล้วอะไรอย่างนี้ เสร็จแล้วก็ให้รักษาทางนี้ ก็คือให้ไปเอาชิ้นเนื้อออกมา ถ้าไม่มันก็คือผ่าตัดตรงนู้นตรงนี้ อย่างนี้ก็บอกว่าไม่เอาไม่ทำไม่ทำสักอย่างเลย ก็มานอนอยู่บ้าน ก็นอนป่วยลุกขึ้นมาแล้วก็ป่วยลุกขึ้นมาอย่างนั้นเป็นปี ๆ ค่ะ

เราไม่เชื่อว่าคิโมทำให้คนหาย เพราะถ้าหายคนคงไม่ตายมากขนาดนี้ แล้วเราก็ไม่ยอมรับเพราะเราเห็นคนที่เป็นมะเร็ง แล้วรักษาทางนี้ทรมานมากเลยแค่เขาเอากล้องส่องไปที่ก้นที่ปากเรานี้ เขาก็ทรมาน ทรมานมาก ซึ่งเขาก็ช่วยเราเต็มที่เขาเบลอ ๆ มาให้เราดม แต่เรารู้สึกอยู่ว่ามันทรมานเราก็บอกไม่เอาไม่เอาที่มานอนอยู่บ้าน เสร็จแล้วปรากฏว่าป่วยมากจนไม่รู้จะทำยังไง จนต้องอดข้าว อดข้าวแล้วก็อดข้าว 2-3 วันก็ลุกขึ้นมาได้ เขาก็สงสัยมันคืออะไรกันแน่ แต่เราต้องมีวิธีแต่ใจลึก ๆ นี้รู้เลยว่าในโลกใบนี้จะต้องมีหมอคนหนึ่งเก่งที่สุด แล้วพาเราไปรักษาทางที่มันถูกต้องคือทางธรรมชาติ แล้วจะต้องมีแต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร นึกอยู่อย่างนั้นมาหลายปีแล้วเสร็จจนกระทั่งคลอดลูกออกมา หมอดีใจมากเลย เพราะว่าสงสัยเขากินทิวเมอร์ซะเรียบฉลาดแล้วก็สมบูรณ์หมดเลย

หลังจากนั้น มีพระหลวงลุงโทรมาบอกว่า ได้ยินข่าวว่ามีหมอกคนหนึ่งชื่อหมอเขียว อยู่ที่มุกดาหาร รักษาโดยธรรมชาติก็มาบอกสามีให้พาไป พอไปปั๊บ ก็ห้ามกินไปนะค่ะ ที่นี้ท้องมันก็

บวม ตอนลงเครื่องบินต้องหิวลงเพราะว่ามันบวมมาก ลงไปก็ไปนอนพักนอนพักแล้วก็รีบขึ้นเครื่องไปลงอุดรธานี เพื่อนก็เอารถมารับ ไปถึงก็สะโหรสะเหรามาไปเลยคะ ห้ามไปแล้วก็ไปนอนอยู่ที่เห็นคนเต็มเลย ไปนั่งนั่งคู้ก็ไม่ว่างนอน นอนคุณนอนคุณเสร็จแล้วก็ฟังฟังไปเรื่อย ๆ ฟังธรรมชาติเหมือนนี่คะ ฟังไปแล้วก็พิจารณาตามไปเรื่อย ๆ จนเข้าใจเลยจนเข้าใจ แล้วก็เริ่มทำเพื่อน ๆ ที่ไปเขาก็ช่วยกั๊วซ่า ลงมือพอกท้อง ทำอะไรกันใหญ่เลยทั้ง 9 อย่างนี้ ทำกันทั้งวันเลย ทำจนเราสบายไปเลย เดียวก็หลับ หลับไปเสร็จเขาก็ทำอยู่นั่นนะ พอเราตื่นมาเขาก็ยังทำอีกทำอยู่อย่างนั้นนะ 2 วันพอวันที่ 3 เช้ามาเนี่ย เราเริ่มเดินบนหญ้าได้ เราก็ไปเดินบนหญ้าไปพักที่รีสอร์ททใกล้ ๆ คะ เดินที่รีสอร์ท เขาจะมีสนามหญ้า ก็ไปเดินตั้งแต่ตี 5 เดินเสร็จก็มาทำการสวนล้างลำไส้ใหญ่ (ดีท็อกซ์) ด้วยปัสสาวะกับน้ำยาล้าง 2 ครั้ง วันหนึ่งจะดีท็อกซ์ ประมาณ 3 ครั้ง 6 ขวดเช้า กลางวัน เย็น ครั้งละ 2 ขวด เสร็จแล้วก็ไปเดิน เดินเสร็จมีความรู้สึกว้าว โอ้โฮ มันสดชื่นมากเลย

เสร็จแล้วก็ไปกดจุดคะไปกดจุด ในขณะที่กดเนี่ย กดไปด้วย แล้วก็ฟังไปด้วยในขณะที่กด แล้วก็ฟังไปด้วย มันเหมือนกับว่าตัวเรา มีอะไรบางอย่าง พลังอะไรไม่รู้มหาศาลเลย มหาศาลมากเลย แบบเป็นคลื่นสว่างไสวใส ๆ สว่าง ๆ วิ่งเข้ามาที่ตัวเรานี้ แล้วเหงื่อก็ออก เหงื่อเม็ดเท่านี้วโป๊งนี่ ออกเต็มตัวเราจนเปียกไปหมดเลยสักพัก สัก 2 ชั่วโมง พอกดจุดเสร็จ หายเลย หายเหมือนเราไม่เคยเป็นอะไรมาก่อนอย่างนั้นนะคะ มันโล่งไปทั้งตัวเลยอย่างนั้นนะ เข้าใจหมดทุกอย่างที่หมอเขียวพูดมาสองสามวันนี้คะ เข้าใจหมดเลย แล้วก็มีความรู้สึกว้าว ถ้าหากว่าใจเราได้เข้าใจธรรมชาติอย่างถ่องแท้ นะคะ หมายถึงเข้าใจร่างกายของเราอย่างถ่องแท้ เราก็จะสามารถที่จะทำตาม 9 เม็ด โดยที่ไม่มีอะไรติดขัดเลยทำไปเรื่อย ๆ เลยอย่างนั้นนะ ทั้งการพอก การอะไรนี้ คุณพิษคุณอะไรมันคุณจริง ๆ พอพอกไปนี่มันก็คุณพิษ คุณออกจริง ๆ ความรู้สึกมันสัมผัสได้เลยว่ามันคุณดูบ ๆ ดูบ ๆ ออกอย่างนี้ คุณ ๆ ๆ ออกเลย แล้วก็การกดจุดก็เหมือนกัน มันออกมาตามปลายนิ้ว ตามอะไรคะ มันออกจริง ๆ กดจุดก็กดเข้าไปในต่อมน้ำเหลืองนี้ก็ยุบไปเลยคะ

วิธีที่ตัวเองได้รู้ว่ายาก 9 เม็ดนี้จะทำให้เราหาย แล้วเราก็หายจริง ๆ เชื่อมั่นอย่างนั้นจริง ๆ เราที่ตั้งใจว่าถ้ามีโอกาสจะบอกกับใครก็ได้ ที่เป็นโรค กลับมาถึงนิวยอร์กก็บอกคนเลยคะ

(อรรถวราชน หงอสุวรรณ. สัมภาษณ์ 2557, กันยายน 25)

กรณีศึกษาที่

1.15 เตือนใจ จันทะ

หญิงไทยและครอบครัว อายุ 43 ปี

จังหวัดมหาสารคาม

โรคไตวาย เอสแอลอี (SLE)

สัมภาษณ์: ชุมพล ยอดสะเทิน (พ่อบ้าน) เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2556

ผมอยู่อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ส่วนตัวผมแข็งแรงมาก แต่ภรรยาผมก็ป่วยกระเสาะกระแสะตั้งแต่ต้นปีครับ เป็นโรค SLE หรือโรคพุ่มพวงนะครับ ประมาณต้นปี 2554 ก็เที่ยวรักษามาเรื่อย แต่ว่าผมก็มารู้สัจจะจริง ๆ เมื่อเดือนสองเดือนที่แล้วครับ ว่าการรักษาโรคถึงแม้เราจะปฏิบัติยาทั้ง 9 เม็ด ตามหลักการแพทย์วิถีธรรม ทำได้ดีแค่ไหน แต่ถ้าเขายังมีวิบากกรรมที่หนักมาก ก็เอาไม่อยู่ครับ เขาจะต้องใช้วิบากกรรมก่อน มันจะมีเรื่องวิบากกรรมเข้ามาเกี่ยวกับจริง ๆ แล้วเขาก็ยังพักเพียรไม่เท่าไร กรรมมันดลมันบังคับให้เขาไม่สามารถที่จะทำได้ จนเขามาเจ็บหนักเมื่อค่ายครั้งที่แล้ว

ตอนนั้นไปรักษาอยู่มหาสารคาม ก็พอดีมีค่ายผมพามา นั่งรถแท็กซี่จากมหาสารคามตอนสี่ทุ่ม มาถึงนี่ตีสอง แต่ว่าตอนมาเขาอาการมันหนักมากแล้วครับ หนักมากจริง ๆ เขาจะบวม ท้องโตเหมือนคนท้อง 9 เดือนเลย จิตอาสาที่ช่วยกันอยู่ครับหลายคน อาจารย์ก็มาบีบ กดจุดให้ ก็ดีขึ้นมาระยะหนึ่ง สุดท้ายไม่ไหว เขาใจจะขาด เขาหายใจไม่ออก เราที่ต้องได้กลับไปใช้เทคนิคการแพทย์สมัยใหม่ช่วย เพราะว่าแพทย์วิถีธรรมก็ไม่มีออกซิเจนไม่มีอะไร ก็เลยพาไปประมาณสองทุ่มกว่า ก็ไปเข้าไอซียู (ICU) ในมุกดาหาร 3 วันแรกนี่ ผมคิดว่ายังไม่รอดแน่เพราะว่าหนัก หนักมากจริง ๆ ไปถึงทางทีมโรงพยาบาลก็ใช้เครื่องช่วยหายใจครับ แทะเข้าไปในปากทะลุลงไป ดูแล้วมันน่าสงสาร สงสารจริง ๆ ผมก็คิดอุทานในใจว่าทำไมเราต้องมาเจอทุกข์เจอวิบากอะไรแบบนี้ สองปีผมนี่ผมตะลอน ๆ รักษาภรรยา นี่ไม่เป็นอันทำมาหากิน แล้วก็อยู่ในห้อง ไอซียู (ICU) 2 เดือนเต็ม ๆ ครับ เดี่ยวสักพักพยาบาลก็มาแทง โน่นแทงนี่ วันหนึ่งแทงเป็นสิบยี่สิบครั้ง คนป่วยเป็นโรคนี่ เส้นเขามันจะพังหมดเลย มันหาเส้นแทงไม่ได้ เวลาจะให้น้ำเกลือให้อะไร แทะพรุนไปหมด

SLE นี้ ตัวเม็ดเลือดขาวมันทำลายเราเอง แล้วที่นี้พอนานไป ๆ เราก็กินยาพวกกลุ่มยาสเตียรอยด์ พวกนี้มันจะมีผลไปทำให้ตับไตใส่พุงอวัยวะต่าง ๆ ของเรามันพังไปด้วย สุดท้ายไตวาย คุณหมอใหญ่ในโรงพยาบาลมุกดาหาร ก็บอกว่าหนักอยู่มาก แสดงสีหน้ายังงี้ก็ไม่รอดนะ ทั้งปอดคิดเชื้อรุนแรง ทั้งไตวายระยะสุดท้าย ไตวายขนาดนี้ มันไม่กลับไปเหมือนเดิมแล้วนะ มันจะเสียหายที่การทำงาน

ตอนที่หมอบอกว่า ไตวายระยะสุดท้ายแล้วนะ คุณมีเงินถึงล้านไหม ผมก็ว่าผมไม่มีหรอกครับ ถ้าไม่ขายที่นา ขายที่นาที่อาจจะได้อยู่ ถึงจะมีถึงล้านหนึ่งคุณก็ยังไม่พอนะ พยาบาลอยู่นั้นก็บอกว่าเห็นใจจริง ๆ ก็ไม่รู้จะว่ายังไงคือว่าค่ารักษามันสิ้นเปลืองมาก ฟอกครั้งหนึ่งก็ทีละ 2,000 บาท 2 วันฟอก ช่วงนั้น 2 วันฟอก 2 วันฟอก แล้วค่าอยู่ค่ากินเรา ค่ารถเดินทางมาอีก แล้วมันจะได้ทำอะไรกัน

แล้วก็มัน้องจิตอาสาแนะนำว่าเขาที่อยู่ในห้องไอซียูมาได้ตั้ง 50 วัน เขาไม่ตายหรือแสดงว่าเขารอดฟื้นตัว พี่พลทำอะไรอยู่ เห็นไปหมอกุศลนะ มันคลให้ผมคิดไม่ถึงว่าเราก็เรียนรู้เรื่องนี้มา น้ำย่านางทำไมไม่ให้เขากินนะ ผมก็ให้ ให้เป็นน้ำสกัดฤทธิ์เย็น ได้มาจากจิตอาสาซึ่งเขาทำมาจากรากหญ้าคา ก็ช่วยบำรุงไต อันนั้นก็ช่วยได้ส่วนหนึ่ง แต่มันไม่มีพลังชีวิตเหมือนน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นสดสด แล้วก็ได้รับความเมตตาจากแม่ครั้งช่วยเหลือเก็บผัก ผมก็มาจดดู มีใบอ่อนแช่ขมิ้น ใบมะยม ใบเตย หญ้ามั่ว มีอะไรเยอะแยะ 16 ชนิด และคั้นน้ำเสร็จ ผมก็รีบเอาไปให้เขากิน 1 แก้วหลังจากกินไปไม่นาน ถ้ายออกมา 3 ครั้งรวดเลย ถ้ายออกมาใส่ผ้าแพมเพิร์สนะเต็มเลย คล้าย ๆ กับว่ามันขับของเสียออกมาครับ แล้วที่นี้ปีศาจจะออกมาเป็นกิโหลเลยครับ ฤทธิ์ของสมุนไพรฤทธิ์เย็น

ตอนนี้ ณ วันที่สัมภาษณ์ ภรรยาพาพักฟื้นอยู่ข้างหลังนี้ครับ ผอม ๆ มองไปเห็นอยู่ตอนนี้ไม่ได้ใช้ออกซิเจนแล้วครับ หายใจได้เอง แล้วก็กำลังกินข้าวเยอะ กินข้าวเป็นหม้อเลย ร่างกายเขากำลังจะฟื้นตัว มีแต่กิน มีแต่อยากกินอย่างเดียวเลย แล้วอาการของโรคไต ที่ว่าไตวาย ที่ว่าเป็นระยะสุดท้ายแล้ว คุณหมอแผนปัจจุบันบอกว่าเขาหายจากไตวายแล้ว ก็คือให้ทำแบบที่ภรรยาผมทำนี้แหละ มันสามารถหายได้ครับทุกโรคหายได้จริง ๆ

ตอนนี้ไม่ต้องฟอกไตแล้วครับ ตอนนี้ท้องหายบวมแล้ว ยุบลงหมดเลยตอนนี้เป็นปกติสามารถขับถ่ายได้ปกติด้วย เริ่มดีที่ออกซได้ 2-3 วันแล้วครับ นอนโรงพยาบาลมาทั้งหมดเกือบ 4 เดือน ขนาดใช้บัตร 30 บาทไม่ได้เสียเงิน ไม่ได้มีค่ายาอะไรนะ แต่ว่าค่าใช้จ่ายเป็นแสนสองแสนอยู่ครับ มันเป็นค่าน้ำมันในการเดินทาง

ภรรยาของผมที่หายได้ ก็วิธีนี้แหละครับ ของคุณหมอเขียวนี้แหละครับ ก็การรักษาสมดุลร้อนเย็น ปรับร้อนปรับเย็นนี้แหละครับ

(ชุมพล ยอดสะเทิน. สัมภาษณ์ 2556, กรกฎาคม 5)

สัมภาษณ์: เตือนใจ จันทะ และชุมพล ยอดสะเทิน เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2557

คุณพล: กราบท่านอาจารย์หมอเจิว ที่เคารพยิ่ง เจริญธรรมสำนักศึกษาน้องจิตอาสาผู้เสีย
เสียสละทุกท่านเจริญธรรมคุณพี่น้องชาวค่ายทุกท่านครับ ผมนาย ชุมพล ยอดกระเท็น อยู่อำเภอ
พยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

คุณเดือน: กราบอาจารย์หมอเจิวและแม่ครั้งค่ะ ไม่รู้เป็นอะไรถ้าได้ขึ้นเวที จะนำตาร่วงทุก
ครั้ง เพราะว่าอยู่นี่มันซาบซึ่งคือ ที่นี้ทำให้ชีวิตของหนูเกิดใหม่เป็นชีวิตใหม่และมีครอบครัวที่
อบอุ่นด้วยธรรมะค่ะ ตลอดเวลาที่เป็น เอสแอลอี กับไตวาย ก็ได้มาทำยา 9 เม็ดกับอาจารย์กับแม่ครั้ง
แม่ครั้งคือผู้ให้ชีวิตใหม่ของหนู และสิ่งที่ภูมิใจคือตอนนี้คือ ได้ปฏิบัติธรรมะ นี่คือชีวิตใหม่ที่เราได้
ทำความดีได้ทำกุศลอยู่ที่นี้ ตอนที่หนูป่วยเขาก็ได้เกิดมาช่วยหนู เป็นเอสแอลอี ระยะเวลาทำยาเป็นไต
วายด้วย ตอนที่เป็นี้มีก้อนอยู่ในท้องด้วย ตัวเองเป็นอะไร ไม่รู้ไม่กล้าบอกสามีค่ะ เมื่อรู้ว่าท้อง ได้ไป
ตรวจกับนายแพทย์ที่อำเภอพยัคฆ์ เขาก็บอกว่า คุณท้องได้ 3 เดือน คุณนายแพทย์คนนั้นก็บอกว่า
ทำไมคุณท้อง ปกติคนเป็นเอสแอลอี เขาไม่ให้ท้อง และบอกว่า ให้คุณไปทำแท้งให้เอาเด็กออก หนู
ก็กลับมาบ้านก็มานอนร้อง ให้ไม่กล้าปรึกษาสามีว่าจะทำอะไร ก็เลยลงมาจากห้องก็เลยบอกพ่อว่า
พ่อท้องได้ 3 เดือน

คุณพล: ต่างคนก็กังวลมากเพราะว่าไหนจะดูแลภรรยาและเด็กจะเกิดมา และเขาจะมีปัญหา
เรื่องอะไรตามมาอีก ก็เลยมาปรึกษา ก็กลับมาค่ายโทรมหาอาจารย์ ๆ ก็แนะนำ

คุณเดือน: เราไปโรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งเขาจะดูแลเราเป็นพิเศษ ให้ยาเรากิน ยาสเตอรอยด์
ยาอะไร เราไม่กินเพราะว่ามันจะทำร้ายเด็ก และก็แอบไปเพื่อจะไปฝากครรภ์เพื่อที่เขาดูแลทางการแพทย์
แพทย์ แต่เรากลับมาใช้ยา 9 เม็ดค่ะ ยาทุกอย่างเกี่ยวกับ เอสแอลอี ไม่ยอมกินเพื่อลูก แต่ก็อยู่ได้ค่ะ
คือจะทานยา 9 เม็ดและที่ดื่มน้ำพุทธเจ้า เขียวก็ครั้งหนูก็จะกิน เขียว 10 ครั้งก็จะกิน คือว่าสิ่งที่ที่เรา
ฝันคือลูก เราจะทำให้เขาออกมาให้แบบสมบูรณ์ให้ได้ ซึ่งอาจารย์บอกมาว่า ยาอะไรที่มันจะทำร้าย
ลูก หนูก็ไม่ยอมกิน คือหนูจะกินแต่ผักและผลไม้ นมก็กินบ้างก็เพื่อว่า พวกป้าญาติเขาจะดูเรา
ไม่แข็งแรง แล้วลูกออกมาจะไม่ปกตินะ เราต้องกินเราก็แอบกินบ้างไม่กินบ้างค่ะ น้ำที่สุขยอดก็คือ
น้ำย่านางและน้ำพระพุทธเจ้าคือจะกินไม่ยอมทิ้งเลยค่ะ เขียวที่ไรจะกินให้หมดเลย คือยาทุกอย่างเรา
ทิ้งหมด แต่หมอนัดเราไปเราไปตามนัด นัดทุกครั้งนัดเวลาไหนเราไปหมดไปตามโบนัดหมดค่ะ
แล้วท้องได้ 7 เดือน 7 เดือนนี้หนูรู้สึกว่ครรภ์มันดัน ท้องน้องดันแรงมากเจ็บก็เลยไปหาหมอที่
โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง หมอก็พยายามฉีดยาเพื่อจะไม่ให้เด็กออกก่อนกำหนด ที่โรงพยาบาลศรี

นกรินทร์ พยายามฉีด 4 ชั่วโมง มาฉีด ๆ ฉีด ๆ ตลอดเจ็บที่นี้เจ็บครรภ์ แสบร้อนไปหมดเลยคะ
 ทรมาณมากเป็นคนเดียวในโรงพยาบาลที่ทนยาคุณหมอได้คะ คุณหมอก็ถามคุณแม่ว่า จะเอาเด็ก
 หรือจะเอาแม่ คุณแม่ก็ตอบว่า “โอ้ยจะให้ยายเลือกเด็กแล้วแม่ละ แล้วให้ยายเลือกแม่แล้วเด็กละ
 โอ้ยคุณหมอย่าเพิ่งถามขายนะ พอดีวันนั้นแฟนกลับบ้านมาธุระที่พัยค์ “โอ้ย ยายตัดสินใจ
 ไม่ได้หรอกคะ คุณหมอ” “เอาให้ยังงั้นก็ให้เซ็นชื่อไปก่อนนะ” พยาบาลบอก ยายก็ไม่วู้อะไร
 ไม่มีใครอยู่ด้วยไม่มีว่าจะปรึกษาใครคะ ยายก็เซ็นก็เซ็น เขาไม่ให้ญาติไปเยี่ยม แม่ก็โผล่หน้าดู เป็น
 ะไรลูก เจ็บไหม บอกแม่ว่า “เจ็บแม่ เจ็บ ๆ ๆ ทรมาณเหลือเกิน ท้องคนแรกไม่เห็นทรมาณอย่างนี้
 เลยแม่ ยามันแรงมาก แม่ก็ว่า อดทนนะลูก อดทน ๆ อดไม่ไหวแล้วคะ คุณหมอยาอดไม่ไหวแล้ว
 เหมือนเด็กจะออก อ้าวคุณหมอเลขมาตรวจดู อ้าวจริงด้วยเห็นหัวเด็ก อ้าวจะออกได้ไง
 เด็กกำลัง 7 เดือนเออ วันนั้นเหลือคนสุดท้ายในห้องคลอดคะ ก็เลยเซ็นเข้าห้องคลอดคะ
 ยังไม่เตรียมเครื่องมืออะไรเลยคะคุณหมอ ยังไม่ทำอะไรสักอย่าง คุณหมอบอกว่าอย่าเพิ่งเบ่ง
 หนูไม่ได้เบ่งคะ มันจะออกเอง อ้าว ทำยังไงหละ ทั้งแพทย์ทั้งพยาบาลวิ่งกันมั่วเลยคะ เกือบตัวเด็กนี้
 เกือบตกใส่ถุงดำ เกือบตก ขาดออกซิเจนไป 20 วินาทีคะ แม่กับลูกก็อยู่คนละทาง หมอพยาบาลก็
 ดูแลลูก แม่ก็ไปอีกทางไม่ได้ดูแลกันเลยคะ พอดีบังเอิญนึกถึงอาจารย์นี่ถึงคุณงามความดี นึกถึงพ่อครู
 นึกถึงคุณแม่ครั้ง และจิตอาสาทุกคนที่ดูแลเรา ก็เลยมีวันนี้ก็เป็นบุญของลูก บุญธรรมาคะ เกิดวันที่ 5
 ธันวา โทรมหาอาจารย์หมอ อาจารย์หมอ ก็ตั้งชื่อให้บุญธรรมาคะ เกิดวันที่ 5 เลขเป็นชื่อทางธรรมคะ
 บุญธรรมา น่องน้ำหนาวคะ ก็เป็นบุญของเขาคะ ก็เป็นบุญของเขา พอมาพักฟื้นอยู่ที่บ้านก็ไม่มีเวลา
 ตัวเองแลตัวเองกลับมาก็เลี้ยงลูก ลูกตัวเล็กมากคะ ออกมาได้ 1,200 กรัม คะตัวเล็กมาก ญาติคุณน้อง
 ไปดู เขาไม่กล้าดูเลยคะ เด็ก 1,200 กรัม เลี้ยงในตู้ได้ 2 เดือนคะ คุณหมอก็ให้ออกมาเลี้ยงที่บ้าน
 ตัวเล็กมากใครเห็นก็ว่า โอ้ย เด็กมันจะโตหรือ เลี้ยงมาได้ไง เอามาได้ไง เอาจากหมอได้ไง ทำไม
 ไม่ให้หมอเลี้ยงเอา

จิตอาสา: เด็ก 1,200 กรัม จริง ๆ เลี้ยงรอดยากเหมือนกันนะคะ เพราะปกติแล้ว กระจหวง
 สาธารณสุข จะบอกว่าเด็กจะต้องน้ำหนัก 3,000 กรัม ขึ้นไป จะเป็นเด็กที่สมบูรณ์คะ นี่เขาไม่ถึง
 ครึ่งหนึ่งของ 3,000 กรัมเลยนะคะ

คุณพล: 1,230 กรัม

จิตอาสา: 1,230 กรัม คุณพ่อเขาจำได้

คุณเดือน: ก็กลับมาบ้านก็เป็นการดูแลอย่างถนอมมากคะ ท้องก็ผูก อาหารไม่ย่อย แล้วก็
 ไม่วู้อะไร ก็เลยโทรปรึกษาอาจารย์หมอ อาจารย์หมอก็บอกว่า ดีที่ออกซ์ เลย ญาติเขาก็บอกว่า
 อัยจะทำหรือดีที่ออกซ์ให้เด็ก เด็กตัวเท่านี้ เด็กเท่าแขนนี้ จะดีที่ออกซ์ เป็นไขแล้วจะไปดีที่ออกซ์

ตัดสินใจ แม่ก็หายนะ แม่ก็ดูแลสุขภาพในด้านนี้ด้วย อ้าว เอาเลยขวดดีที่ออกซ์ ใส่น้ำปัสสาวะด้วย ปัสสาวะของพ่อ

จิตอาสา: ตอนนั้นอายุเท่าไรคะ

คุณเดือน: 3 เดือน

จิตอาสา: อ้อ 3 เดือน

คุณเดือน: ใช่ค่ะ

จิตอาสา: แล้วใช้น้ำเท่าไรคะ ใช้น้ำเท่าไรแต่ละครั้ง

คุณเดือน: ใช้น้ำนิดเดียวค่ะ ใส่น้ำเท่า ๆ ที่เขารับได้ คือเราจะไม่รู้ว่าเขารับได้แค่ไหน คือสอดเข่า รุทวารเขา ก็ให้เขาเอาออกมาเลยคะ

จิตอาสา: คือเท่าที่รู้ คือนิดเดียว ๆ นะคะ

คุณเดือน: นิดเดียว พอดีที่ออกซ์เสร็จน่องเขาก็รู้สึกสบายเลยคะ ตอนนั้นก็ยังทำอยู่

จิตอาสา: อ้อ นี่น่าจะเป็นอายุน้อยที่สุด ที่เคยดีที่ออกซ์

คุณเดือน: ค่ะ ดีที่ออกซ์ไปแล้ว

จิตอาสา: 2 เดือน

คุณเดือน: และก็ได้คั้นน้ำพระพุทธรเจ้าด้วย (น้ำปัสสาวะ)

จิตอาสา: หรือคะ

คุณเดือน: รู้สึกว่าเป็นหวัดเป็นอะไร พ่อแม่และน้ำพระพุทธรเจ้า น้ำยานางด้วยคะ

คุณพล: แล้วเขาก็กินติดด้วยนะ เขาแย่ง ๆ น้ำผมเวลาผมเขี้ยวออกมา เขา ๆ ไม่อะไรเลย เขากินเป็นธรรมชาติเลย

จิตอาสา: เขาจะคั้นมาก เพราะตอนที่แม่ไม่สบาย ก็คือตอนที่เขาอยู่ในท้องแม่ก็ได้คั้น ๆ เป็นประจำ

คุณเดือน: ค่ะ อยู่ในท้องแม่ก็ได้คั้น มาเท่าไรแม่ก็พาคั้นเท่านั้นแหละ

จิตอาสา: จริง ๆ แล้วน้ำปัสสาวะนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องน้ำปัสสาวะ เด็กที่อยู่ในครรภ์มารดาจะได้คั้นน้ำปัสสาวะอยู่ตลอดคนละคะ เพราะว่าพอเขาปัสสาวะออกมา อยู่ในท้องแม่ เขาก็จะอยู่ในน้ำนั้น แล้วเขาก็จะกลืนน้ำนั้นเข้าไป แล้วเขาก็จะขับถ่ายออกมา มีในหนังสือของต่างประเทศพูดถึงเรื่องความคุ้นชินกับการคั้นน้ำปัสสาวะของคนเราว่า เราคั้นน้ำปัสสาวะตั้งแต่อยู่ในครรภ์อยู่แล้ว บุญธรรมาเขาคุ่นนะคะ และเขาก็อาจเป็นเด็กที่คั้นน้ำปัสสาวะอายุน้อยที่สุดหลังจากคลอดออกมาจะคะ

คุณพล: พอดีเขาท้องเสียไม่สบายและก็เป็นไข้ตัวร้อน ครับ

จิตอาสา: คือพ่อแม่ ก็ใช้วิธีของยา 9 เม็ด รักษาลูกตั้งแต่ยังเล็ก ๆ เลยนะคะ

คุณพล: ผมไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะพูดได้ดีขนาดนี้ สำหรับคนที่ว่าป่วยหนักชนิดที่ว่าไม่น่าจะรอดเลย ถึงแม้จะรอดมา ผมก็ยังอยู่คิดเสมอว่า สติสัมปชัญญะนี้ยังไงคงจะไม่เหมือนเดิม หรือเราจะได้เลี้ยงลูกพิการทั้งแม่บ้านพิการ ปรากฏว่าที่ผ่านมา ๆ นี้ คุณลักษณะเขาก็เรียบร้อยด้วยคำชัดเจน ในสติปัญญาเขา ๆ ก็ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด เขาพูดได้ดีมากนะ เพราะทุกครั้งก่อนที่ขึ้นพูด เขาก็ไม่มีโอกาสได้ขึ้นพูด อย่างในรูปนี้เงาะออกมา

คุณเดือน: ยังไม่มีเสียง

จิตอาสา: นี่ ๆ ปีกว่า 2556

คุณพล: ปี 2556 ครับ

จิตอาสา: มีอาการบวมอยู่นะคะ

คุณพล: ยังหน้าบวมอยู่นะ ตอนนี้อยู่ประมาณ 49 กิโลกรัม แต่ว่าตอนที่บวมมาก ๆ นั้นน่าจะสัก 70 กว่ากิโล ที่บวมจนท้องโตเลย เพราะว่ามันพองปอด ไต ๆ มันวายแน่ ไตทำหน้าที่ขับของเสีย ไซ้ใหม่ล่ะครับ

จิตอาสา: ปีไหนคะที่อาการเข้า ไอ ซี ยู นั้นปีไหนคะ อาการหนักมาก

คุณพล: ต้นปี 56

จิตอาสา: ต้นปี 56 ช่วงตอนนี้อยู่ไซ้ใหม่คะ

คุณพล: ลูกสาวเขาที่เรียนอยู่บ้านราช อุบลราชธานี ไปเฝ้า ไซ้ ๆ เดือนเมษายน เขาเล่นสงกรานต์ปี 2556

จิตอาสา: เมษายน ปี 2556 นะคะ ที่มีเป็นช่วงที่เป็นวิกฤติ ต้องเข้า ไอซียู แล้วดูแลกันยังไงคะ เข้าไอซียูแล้วหมอมว่ายังไง

คุณพล: ก็เป็นหน้าที่ของคุณหมอเลยผมก็ไปนอนเฝ้า

คุณเดือน: ตอนที่ป่วยหนัก ตอนอยู่ที่มหาสารคาม เป็นไต บวมมากเลยคะ ที่นี้ แฟนเขานั่งฟัง ซีดีอาจารย์ ก็นึกถึงอาจารย์ ได้ยินเขาบอกว่า ภรรยาบ่นคิดถึงอาจารย์ว่าอยากไปหาอาจารย์ ที่นี้ตอนนั้นเดินไม่ได้ นะคะ ตอนนั้นบวมมากเลยคะ เขาทำเสาบ้านนี้เดินไม่ได้ เขาก็มาพูดว่า “คุณ จะพาไปหาอาจารย์หมอเขียวไปไหม อาจารย์กำลังจะจัดค่าย” ดิฉันก็ตอบว่าไป ทั้ง ๆ ที่ลูกไม่ได้ นะคะ พอได้ยินชื่อของอาจารย์คะ ลูกขึ้นเปลี่ยนเสื้อชุดของโรงพยาบาลออกมาเลย เดินออกมาได้ เป็นปฏิหาริย์มากเลยคะ เดินทางมาประมาณ 3 ทุ่ม 3 – 4 ทุ่มนี้ มานอนรออาจารย์ ยังไงก็ไม่ไปปลุกแม่ครั้งคะ เรามาเห็นสถานที่เราก็เป็นบุญแล้ว ก็นอนรออยู่ รอจนสว่าง แม่ครั้งเดินมาเก็บอะไร เก็บผัก ๆ คะ “พล มาอะไรลูก” “มาหาแม่ครับแม่” “เดือนเป็นอะไรทำไมมาตัวเหลือง” “เขาป่วยเป็นไต” โอ๊ย เดี่ยว ๆ อาจารย์หมอมอยู่ ๆ ก็เลยเออมานอนพัก ก็ดูแลด้วยยา 9 เม็ด แต่อาการมันก็โคม่ามากแล้ว อาจารย์ก็มาดูแล ก็มานอนพักที่กระท่อมหลังสวนนี้แหละคะ บวมมากชนิดว่านอนไม่ได้เลยคะ

จะนอนลงว่างนอนก็นอนไม่ได้ คือหายใจเข้ามันจะหยุดเลย มันจะหยุดช็อคเลย เราต้องนั่ง ที่นี้
ไม่ไหวแล้วอาจารย์ ๆ ก็มาดู อาจารย์ว่าไม่ไหวแล้ว เราก็ไปหาทางแพทย์ก็เลยพากันไปมุกดาหาร
โรงพยาบาลมุกดาหาร ไปเกือบไม่ถึงทางค่ะ รถคันมาดับเครื่อง

จิตอาสา: เครื่องดับระหว่างทาง

คุณเดือน: ค่ะ เครื่องดับ ไม่มีบ้านไม่มีรถใครวิ่งผ่านสักคันเลยค่ะ ที่นี้เมื่อกี้จะช็อคตาย โอ้ยจะ
ทำยังไง ยกมือไหว้เลย บุญบารมีอะไรที่ทำก็ส่งผลมาให้สตาร์ตติดเลยค่ะ จริงนะค่ะ เป็นปาฏิหาริย์
มากเลยค่ะ นึกถึงคุณงามความดีของอาจารย์ และพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ กับจิตอาสาที่ ๆ ให้กำลังใจ
เราค่ะ รถติดขึ้นมาวิ่งไปเลยโรงพยาบาลมุกดาหาร ตอนนั้นสติก็ไม่ค่อยมีหรอก แฟนเขาพูดให้ฟังค่ะ
ที่นี้ไป ๆ นอนห้องไอซียู 2 เดือน ตอนบวมมาก ๆ ได้ไม่ถึงอาทิตย์ แฟนกับแม่ก็เลยมาหาแม่ครั้ง ๆ
ก็เลยทำสมุนไพรร 15 ตัวหรือพ่อ

คุณพล: 16 ตัว

คุณเดือน: 16 ตัวตามรั้วเรานี้ละค่ะ เอาไปให้ทานญาติก็ทำไป หมอก็แอบมองเราก็แอบเอาเข้า

จิตอาสา: หมอไม่ให้ดื่มใช้ไหมคะ

คุณเดือน: ใช่ค่ะ หมอไม่ให้กินสมุนไพรรอะไรค่ะ แฟนก็แอบ แม่ก็เอาแอบเข้าไป ๆ กรอกใส่
ปากและน้ำพระพุทธเจ้าด้วย อาทิตย์เดียวค่ะบวมยุบลงเลย จนนายแพทย์ที่โรงพยาบาลรักษาเขาบอก
ว่า คุณไปทำบุญอะไรมากรรยาคุณถึงหาย เพราะโรคไตต้องฟอกตลอดชีวิต คุณจะมีเงินสักกี่ล้าน คุณมี
ปัญญาไหม คุณจะมีเงินไหม หรือว่าจะเอาอย่างไร ญาติอยู่ทางบ้านได้ยินว่าอาการ โคม่าก็เตรียมรถ
เตรียมเสื้อเตรียมหมอนมาให้เรา อ้าว จะเอากลับไปบ้านจะให้ไปตายที่บ้านเขาพูดกันอย่างนี้ ที่นี้
แฟน ๆ ก็ว่าไม่เอา เพราะผมดูแล ๆ เขาดีที่สุดแล้ว ขอให้เขาอยู่กับหมออยู่กับแพทย์อยู่กับสิ่งที่เขารัก
คือ ถ้าเป็นอะไรไปเราจะกลับมา ๆ ที่สวนป่านาบุญค่ะ ก็คือว่าเราจะไม่ไปตายรื้อน เราจะกลับมา
ตายเย็นที่นี้ค่ะ แล้วก็ป็นบุญที่แม่ครั้งทำน้ำสมุนไพรรไปให้กิน ๆ ตลอดเลยค่ะ ขโมยกิน เออพยาบาล
ไปทำงานหลบไป ๆ เข้าไปก็ไปหยอด ๆ กัน แล้วดิฉันก็เขี้ยวออก ๆ เป็นปาฏิหาริย์จริง ๆ นะคะ
จากบวมไตวายระยะสุดท้ายหาย ค่าของไตเหมือนคนปกติเลยค่ะ คือหายขาดจากโรคไตแล้วค่ะ

คุณพล: คือว่า กลับไปตรวจที่ศรีนครินทร์ขอนแก่นตามที่หมอนัด ก็หมอเขาก็จะมี
เครื่องมือตรวจ เป็นค่าน้ำปัสสาวะ ค่าเกลือคเคืออะไรที่เขาตรวจครับ

จิตอาสา: ปิยูเอ็น ครีเอทีนีนพวกนี้

คุณพล: ครับ เขาก็แจ้งว่า ค่าไตของคุณตอนนี้มันเท่ากับคนปกติ อือ เขาก็งงจจนที่ว่า โอ้
ทำไมหมอมุกดาหารเก่งจัง หมอในศรีนครินทร์ขอนแก่นถามเพราะที่นี้เขาเป็นเลิศ ในด้านเรื่องไต
อยู่แล้ว หมอในศรีนครินทร์เขาก็ยังไม่เข้าใจ

จิตอาสา: แล้วเล่าให้เขาฟังไหมคะ ว่าใช้วิธีการของเรา

คุณพล: ผมไม่เล่าครับ เพราะมันจืดกันมาก ถ้าเราจะเล่าไป เพราะเขาจะบอกตลอดว่าน้ำสมุนไพรที่เย็นสดอย่าไปกินนะ น้ำขวดละ 2-3 พัน นะ ที่อาจารย์หมอเขียวพูดตอนเย็นนะ เขาก็บอกว่าอย่าไปกินนะ เออคือว่า ถ้าเราไปบอกว่าเราทำวิธีของเราเนี่ย ถ้าเขาเชื่อมั่นก็ขัดกับหลักที่เขาว่าเรียนมา

จิตอาสา: ประมาณแล้วบอก น่าจะไม่ดี

คุณพล: ครับ บอกไม่ดี จะไม่เป็นผลดีต่อแม่บ้านผม ๆ ก็เลยไม่บอก เพราะเขายังไม่รู้ใจว่าบอกตลอดว่าผักสีเขียวมีโปแตสเซียม ซึ่งคนเป็นไตวายมันจะกินไม่ได้ แต่เขาไม่รู้ว่ามีผักโปแตสเซียมนั้นมีทั้งร้อนและเย็น น้ำสมุนไพรที่เย็นสดเราที่ทำมาจากน้ำย่านาง นี่มันเป็นฤทธิ์เย็น

จิตอาสา: สรุปว่าแพทย์แผนปัจจุบันก็ยังไม่ได้รู้ความลับนี้เพราะคนไข้ไม่กล้าบอก แล้วการบอกก็อย่างที่ประเมินบางท่านก็อาจจะรับได้ บางท่านก็อาจรับไม่ได้ แต่เราก็ประเมินตาม ๆ ที่เราคิดว่าจะเป็ผลดีกับคนไข้มากกว่านะคะ ในเรื่องการทำงานของไตที่ผิดปกตินี้ เราจะพอ ๆ มีใครพูดถึงว่ามีโรคนี้เกิดขึ้น จะคิดถึงระยะยาวเลยว่าจะฟอกไตไปตลอดชีวิต แล้วพอเหตุการณ์พลิกไปแบบนี้ที่ไม่ต้องมาใช้วิธีการนี้แล้ว ฟอบ้านมีความรู้สึกอย่างไรคะ

คุณพล: มันก็เหมือนเขาได้ชีวิตใหม่ครับ เพราะว่า ผมเชื่อว่า คนที่เป็นโรคไต โอกาสที่จะกลับมา ถ้าไปรักษาตามวิธีที่ว่า ที่เขาเชื่อถือกันอยู่ในสมัยนี้ ในปัจจุบันที่ว่าดีที่สุดนี้ ก็คือจะต้องฟอกไปเรื่อย ๆ แล้วหมอนะบอกเองในห้องฟอกอยู่มุกดาหาร ฟอกแบบนี้ใช้ว่าฟอกแล้วจะหาย ฟอกเพื่อรอวันตาย

จิตอาสา: หมอบอกเองด้วย หมอให้ข้อมูลชัดเจน

คุณพล: เจ้าหน้าที่ในนั้นเขาบอกเอง เขาสงสาร ๆ คนนี้เนี่ย เขาว่าวิบากกรรมเขาหนัก เขาหนักกว่าเพื่อนก็คนที่ไปฟอกเป็น 40-50 คนในห้องฟอกไตที่ในมุกดาหารนี้เออเขาก็ไปดี ๆ นะ เดินนั่งรถสองแถว นั่งรถเครื่อง เขาไปแล้วก็เขาเดินไปกินขนม กินนอนฟอก แต่ของเรานี้มันทุกข์ทรมานเหลือเกินเพราะว่าห้องไอซียู มันอีกห้องหนึ่ง ฟอกไตมันอยู่อีกห้องหนึ่ง เวลาจะไปฟอกแต่ละทีนี่ขอโทษนะ ไอ้เครื่องที่ไปเจาะคอนี้ เวลาใช้สายอากาศออกซิเจนสอดเข้าไปในปากนี้ มันได้เดือนกว่าเขาบอกว่ามันจะติดเชื้อ มันจะต้องเจาะคอ เออ พอเจาะแล้วต้องใช้เครื่องอากาศออกซิเจนใส่เข้าไป เวลาจะไปฟอก คน 6-7 คน ห้องมันคับแคบต้องลาก ๆ ไปห้องฟอกไต ระหว่างที่ลากก็ต้องถอดเครื่องออกซิเจนออก แล้วก็ใช้ปั๊มลมที่บีบนั้น เด็กที่มาฝึกหัดก็เป็นเด็กพยาบาลเขาก็เป็นเด็กเขาก็ไม่ชำนาญ คนป่วยก็กลัว บีบก็บีบ เขาก็หายใจไม่ทัน เขาก็กลัว เออ คุณภาพมันน่าทุเรศทุรัง

จิตอาสา: ตัวที่บีบนี้เป็นแอร์บูลเบ็ค ที่ว่าจะช่วยแทนการหายใจของคนไข้ ให้ออกซิเจนระหว่างทางที่เราไม่ได้มีเครื่องช่วย ก็คือจะมีคนช่วยหายใจ คือโดยการบีบแอร์บูลเบ็ค

คุณพล: และตัวเขาเองเป็นคนเส้นเลือดน้อย หมายความว่ามันเจาะ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้มันก็ยังเจาะยาก คือว่าเจาะหาเส้นเลือดเวลาจะให้ยาทางเส้นเลือด ให้น้ำเกลือ มันเจาะยากครับ แล้วที่นี้มันให้ทางดำคอ มันลำบากกว่าคนอื่นเขาไปหมด บางทีมันใส่เข้าไปแล้ว มัน ๆ ฟอกไม่ได้ เลือดมันดันกลับคืนมาท่วมคอ โอ๊ย คุไม่จืดเลย มัน ๆ ทำไม่ทุกข์ทรมานอย่างนี้ชีวิตนี้ อือ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ว่าเขาฟอกไม่ทัน อือที่แท้มันเป็นอาการอย่างนี้คือของเสียพอมันขับออกไม่ทัน ไปฟอกไม่ทันคนที่ เป็นโรคไตวายระยะสุดท้ายนี้เขาจะฟื้นเพื่อน จิตเขาจะจำอะไรไม่ได้ เขาจะจำอะไรไม่ได้ ผมเข้าไปเยี่ยมกับลูกสาวกับแม่ยาย เขาก็พูดไม่ได้นะ เขาก็เขียนใส่กระดาษ เขียนใส่กระดาษ คุณเป็นใคร สามีเข้าไปเยี่ยม

จิตอาสา: เขาจำไม่ได้

คุณพล: คุณเป็นใครหรือ คุณมาอะไร คุณสภาพผมตอนนั้นหรือ เจ็บปวดอย่างนั้น แต่ว่า ความเจ็บปวดมันก็มีแนวคิดขึ้นมาแว็บหนึ่งว่า เออ เขาเป็นบ้าไปเลยก็ได้นะ เพราะว่าอะไร เพราะว่า คนบ้านี้เขาจะไม่ทุกข์นะ แต่ถ้าเขายังมีสติสัปชัญญะอยู่ที่นี่เขาจะทุกข์มาก จะทุกข์มาก ประสาทไปเลยก็ได้นะ ผมนี่ออกมาจากห้องออกมา กอดลูกสาวคนโตร้องไห้ อือ ก็ภาวนาว่าคิดไปคิดมาว่าเราก็ จะตายก็บ้าไปเลย เออให้เขาเป็นบ้าเขาจะได้ไม่ทุกข์ไปเลยไม่รู้รู้อะไรเลย เป็นเจ้าหญิงนิทราไปเลย

จิตอาสา: แล้วคิดเรื่องของการจะดูแลเขา คิดว่าเป็นเรื่องยากลำบากของเราไหม มีความยินดี เต็มใจมากแค่ไหนในการที่จะดูแลแม่บ้านที่ตอนนี้อยู่หนัก

คุณพล: เป็นคำถามที่ดีมากเลย ผมเห็นนะแถวบ้านผม พ่อบ้านป่วย ไม่ต้องว่า 3-4 ปีเหมือนผมหรอก ครึ่งเดือน เดือนเดียวทิ้งเลย แม่บ้านทิ้งเลย หรือว่าแม่บ้านป่วย สามีทิ้งเลย เออ ผมก็ได้ คำนิเขาทำไม จิตใจคนนี่เวลามีความสุขด้วยกัน ผมก็คิดถึงผมเป็นคนชอบป่า พาไปเที่ยว เขาใหญ่ ภูกระดึง น้ำหนาว อะไรผมไปหมด เออเราก็พอมีรายได้นะ เปิดร้านตัดผมอยู่ในอำเภอรายได้ก็พอ ฐานะก็ปานกลาง แล้วทีเวลาเจ็บป่วยมาทำไมทั้งกันง่ายจัง ทำไมไม่สงสารกันบ้าง ก็คงเป็นกุศลส่วนนี้ทำให้ผมได้มาเจอธรรมะที่สูงขึ้น ให้มาเจออาจารย์หมอเขียว ผมก็เออคงจะไปทำอย่างนั้นไม่ได้ ยิ่งไงก็ต้องรักษาให้มันตายคาถิ่น ในแว็บหนึ่งที่ว่า มันเกิดสภาวะธรรม ตอนหนึ่งว่าในช่วงที่หมอ (โรงพยาบาล) บอกว่าคุณมีเงินถึงล้านไหมนี้ ในการรักษาตอนนั้นผมคิดว่าบ้านเราอยู่ในตลาดราคา 5-6 ล้าน เราก็จะขาย ที่นาเราก็จะขาย ถ้ามันได้เปลี่ยนใจจริง ๆ ถ้ามันจะไม่หายยังไงเราก็จะขาย ในแว็บหนึ่งที่ว่าเราจะสละเพื่อเขา จิตวิญญาณมันรู้มันเบาโล่งยังไงไม่รู้

(เดือนใจ จันทะและชุมพล ยอดสะเทิน. สัมภาษณ์ 2557, ธันวาคม 21)

3. โรคอื่นๆ

กรณีศึกษาที่

1.16 กาญจน์กรรัฐ รุ่งสวัสดิ์

หญิงไทย อายุ 76 ปี

จังหวัด ชลบุรี

โรคข้อกระดูกและกล้ามเนื้อ

ป้า อายุ 76 ปี ป่วยด้วย 9 โรคผ่าตัด 11 ครั้ง วางยาสลบ 4 ครั้งเฉียดตายจากยาสลบ 2 ครั้ง ผ่าตัดด้วยยาชาสด 11 ครั้ง

ตรงที่มีอาการเจ็บป่วยเริ่มจาก พ.ศ. 2510 เริ่มมีอาการปวดหลังเนื่องจากว่าคลอดลูกคนแรก อุ้มท้อง 10 เดือน 20 วันผลปรากฏว่าจากจุดที่อุ้มท้องนานเกินควรกระดูกสันหลังรับน้ำหนักนานเกินควร เพราะธรรมชาติให้แค่ 9 เดือนป้าเกินไป 1 เดือน กระดูกสันหลังก็เลยแอ่น ก็มีอาการปวดหลัง หลังจากทีคลอดลูกแล้ว เริ่มทำการผ่าตัดจากแพทย์ปี พ.ศ. 2517 ผ่าตัดแก้หัวทะลุ 2519 ผ่าตัดมดลูกเย็บมดลูกงอกนอกโพรงมดลูก มดลูก โตพ.ศ. 2530 ผ่าตัดไชนัสไชนัสนี่เขาเป็นกันบริเวณใบหน้าแต่ของป้าไชนัสอักเสบที่ฐานสมองหนองตั้งอยู่ที่ฐานสมอง ทำการผ่าตัดเดี๋ยวนี้เลยหนองออกมาที่ขามรูปกรวยไตของหมอที่เขาใช้ใหญ่ ๆ เคยเห็นไหมคะ ที่เขาใส่แผลใส่อะไรนั่นนะเต็มเลยคะ แล้วเขาเก็บเอาไว้ให้ดูด้วยบอกนี่พอทำอะไรต่ออะไรเสร็จเขาเอาออกมาให้ดูตกใจเลย นี่ถ้ามาซ้ำอีก 2 ชั่วโมง ก็ลงโลงแล้วนี่คือการเฉียดตายครั้งที่ 2 เพราะเชื้อจากหนองมันกำลังเดินทางเข้าสู่ฐานสมองแล้วแล้วมันก็จะขึ้นไปที่ก้านสมองแล้วพ.ศ. 2535 ผ่าตัดกระดูกสันหลัง หมอนรองกระดูกเคลื่อนทับเส้นประสาทผ่าไปแล้วดีแต่อาการเจ็บก็ยังเหลืออยู่ อาการปวด แล้วหลังจากที่กินยาโรคกระดูกพร้อมทั้งที่กินมาเรื่อย ๆ จาก พ.ศ. 2510 เพราะว่ากินยาแก้ปวดหลังมาเรื่อยมาตลอด ก็ได้โรคกระเพาะแถมอีกโรคหนึ่งกระเพาะมีเลือดออกในกระเพาะกระเพาะเกือบจะทะลุ ก็รักษา พ.ศ. 2540 ผ่าตัดหลังได้ 5 ปีพังผืดไปรัดรากประสาทกับกระดูกเกือบขาดแล้วทั้งสองอย่างถ้าหมอไม่ตัดสินใจ ป้าเป็นอัมพาต นี่คือการเฉียด ป่วยหนัก ๆ เพราะว่าหมอใช้เวลาผ่าตัดครั้งนี้ลอกเนื้อเยื่อที่ติดอยู่ที่รากประสาทกับกระดูกนี้ 7 ชั่วโมงที่เขาลอกมาเป็นเส้น ๆ แล้วอยู่โรงพยาบาล 3 เดือนเต็ม

แรงบุญนี้ป้าเชื่อป้าผ่าตัดใหญ่ ๆ ครั้งใดเฉียดตายทุกครั้ง แต่ป้าได้แพทย์ที่เป็นมือหนึ่งของโรคทุกครั้ง โดยที่ป้าไม่รู้จักเลย ป้าถึงบอกว่าบาปของป้าที่เป็นวิบากเจ็บป่วยเป็นอดีตชาติ ไม่ใช่ปัจจุบันพอหลังจากที่ผ่าตัดมดลูก 2 ครั้ง ปี 2549 ผ่าตัดนิ้วล็อกมือข้างซ้ายป้านี้มีจุดผ่าอยู่ 4 จุด แต่ผ่า

3 ครั้ง โดยการฉีดยาชาแล้วก็เห็นด้วยแล้วปลายปี 2549 ก็ได้โรคหัวใจโตเนื่องจากพักผ่อนไม่เพียงพออยู่กับอาชีพขายอาหารตีสามต้องตื่น ตีสี่ถึงร้าน ขายถึงบ่ายสองโมงครึ่งใช้คนช่วย 8 คนขายตีขนาดไหน วันละหมื่นห้า เดือนหนึ่งก็แสนแต่ขอโทษเงินที่ได้มานะ ส่วนหนึ่งได้ใช้แต่ส่วนใหญ่อยู่กับหมอเอาไปรักษาตัวทั้งนั้นเลยคะ

ปี 2553 ผ่าตัดซิสต์ที่หน้าอกข้างขวา ตอนนั้นคิดว่าคุณ“มะ” คงมาเยี่ยมเยียนแต่ก็ยังมีการกำลังใจตกลงตัวเองถึง 3 เดือน ไม่ไปหาหมอนั่งคลำทุกวัน วันนี้โตขึ้นพุงนี้ก็โตขึ้น 3 เดือนมันขยายขึ้นทุกวันนะคะแล้วถึงได้ด้วยแต่ก็ยังใจเย็นพอครบ 3 เดือน เอาละเดือนกันแล้วก็ไปหาหมอหมอก็บอกว่าต้องตัดชิ้นเนื้อไปพิสูจน์ป้าก็โอเค ตัดก็ตัดแล้วก็ตัดกันเดือนนั้นนะผลปรากฏว่าพอไปฟังผลเขาบอกคุณป้าซิสต์ธรรมดา ปี 2554 ได้ดวงตาใหม่ตุลาคม 2554 สลายต่อกระจกเปลี่ยนเลนส์ข้างขวาอีก 3-4 เดือน 11 กรกฎาคม ก็เข้าไปทำตาข้างซ้ายวันที่ 13 กรกฎาคม ขอตรวจร่างกาย ผลปรากฏว่าเขาบอกไตกรลึเซอไรด์สูง 212

ป้าบอกว่าเนื้อสัตว์ก็ไม่ค่อยกินเนื้อวัวเนื้อไก่ป้าไม่กินเนื้อหมูผัดมาป้าเจีย กินปลาที่ไม่ได้กินมากมาย ของหวานก็ไม่ชอบชอบกินขนมไทย ๆ ซึ่งมีเป็นแป้งขนมจีบ ขนมด้วงขนมฝรั่งที่ทำกับมือนี้ป้าไม่เคยกินเลยแม้แต่ชิ้นเดียวไม่ชอบก็เลยบอก มาพิจารณาว่าทำไมผลเลือดเราออกมาไตกรลึเซอไรด์เพราะไตกรลึเซอไรด์นี้มันไม่ได้เป็นไขมันมันเป็นการสร้างของร่างกาย ไม่ใช่ส่วนที่เรากินเข้าไปสะสม แล้วถ้าเราออกกำลังกายไตกรลึเซอไรด์มันก็จะลดลง แต่ป้าไม่ได้ออกกำลังกายไตกรลึเซอไรด์สูง ป้าก็ใจชื้น เสร็จแล้วป้าบอกว่าแน่นชายโครงสองข้างอยากตรวจตับ ก็สั่งอัลตราซาวด์ตับ ผลปรากฏออกมาก็คือไขมันพอกตับแปดมิล ป้าก็เลยถามว่าแล้วจะต้องทำยังไงหมอบอกไม่ต้องตกใจอีก 2 เดือนมาพบกันใหม่ คือ 1 พฤศจิกายน ป้าก็เลยตัดสินใจว่า แล้วก็ไม่ต้องตรวจตรงนี้ แต่ป้ามีผลเลือดตั้งแต่เดือนกรกฎาที่ป้าตรวจไว้แล้วเดี๋ยวจะเก็บมาเปรียบเทียบกับการที่ป้ามาตรวจนี้ 9 โรคใหญ่ ๆ 11 ผ่าตัด

วันแรกก็ปฐมนิเทศก็ยังนั่งฟังยังไม่รู้อะไรเลย พอวันที่สองก็เริ่มมีบรรยายเริ่มอะไรต่ออะไรป้าก็เริ่มจับจุดแล้วก็ไปเอาหนังสือมาอ่านพอวันที่สามป้าเริ่มปฏิบัติตัวเองก็คือตัดสินใจเลยเจ็บหลังมากเพราะอันนี้เป็นการทรมานป้ามานานนับ ที่เรียกว่ากินยามาทั้งหมดตั้งแต่ปี 2510 ปัจจุบันนี้ 45 ปีที่กินยา 38 ปีที่รักษาตัวเองอยู่กับ 9 โรค 11 ผ่าตัดเพราะฉะนั้นทั้งตัวป้านี้มันแข็งไปหมดปวดตึงแล้วอาหารที่ป้ากินคือสมุนไพรฤทธิ์ร้อนทั้งนั้นเลยแต่ว่าโบราณบอกว่าพวกนี้ดี ป้าก็กินเพราะป้าไม่กินเนื้อสัตว์กินก็น้อยพวกเนื้อวัวพวกอะไรติดตไปหมดแล้วแต่ผลปรากฏว่าป้าก็ร้อน ร้อนโดยไม่รู้ตัว ก็ได้โรคมาพอมานี่ป้าปรับสภาพพอวันที่ 3 ป้าพอก ความอัจฉริยะเกิดขึ้นกับป้าภายในครึ่งชั่วโมงป้ากินน้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นสดมา 3 วันกัวซาป้าตัดทิ้งเพราะว่าป้าเอี้ยวหลังเอี้ยวอะไรนี้มันไม่ถนัดเลย ก็ข้ามข้อนี้แหมมือแหมเท้านี้ในกลุ่มเขาให้แช่อยู่แล้วป้าข้ามมาพอกเลย ป้าพอกหลังไม่ต้องมี

ใครทำให้ด้วย ป้าเอาผ้าพลาสติกปูเสร็จเคลียร์เสร็จลงนอนทับเลยแล้วพอนอนหงายปิดให้ไม่อุจาด ป้าพอกท้องเลยครึ่งชั่วโมงนะ ป้าทูนทุรายกับการที่พิษมันปะทะกัน ตัวป้าร้อนแล้วไอ้สมุนไพรที่เราทำเนี่ยมันเย็นมันเกิดความอัศจรรย์ก็คือว่าหลังป้าเหมือนกับป้าบิดผ้าบิดจนแข็งเลยละบิดแห้งนะ มันแข็งนะแล้วสักพักนึงนะ มันเหมือนเราคลายผ้าออกคือมันค่อย ๆ ผ่อน อาการปวดมันค่อย ๆ ลดลงแล้วจากนั้นป้านอนอยู่ชั่วโมงเดียวแต่มันเกิดกับป้านี้ภายในครึ่งชั่วโมงป้าก็ไปอาบน้ำ พอเดินกลับมาป้าว่า เอ๊ะ ทำไมข้างนี้มัน มันเบาขึ้น พอวันที่ 5 ป้าพอก ความอัศจรรย์เหมือนเดิมคือเกิดกับข้างขวา มันก็บิดเหมือนกันอย่างนั้นนะ ป้าปวดแทบขาดใจ ผ่าตัดยังไม่ปวดเท่ากับที่มันคลายเกลียว นะ ไอ้พิษที่มันออกมาเนี่ยมันรุนแรงกว่าที่ป้านอนผ่าตัดอีก ไม่เจ็บ แต่ที่เจ็บปวดผลปรากฏว่าพอไปอาบน้ำแล้วป้าเดินกลับมา นะ ทำไมมัน ตัวมันเหมือนลอยมันเบา ความตึงจากที่เอี้ยวหลังไม่ได้ ก้มไม่ได้เลย เงยไม่ได้เนี่ย ก็ยังไม่ได้ลอง พออาบน้ำมาเสร็จ วันรุ่งขึ้นเขาให้ไปทำแผล ผัก รื้อแผล ผักนึ่งเชื้อใหม่ว่า ป้าก้มถอนผักนึ่ง ไปตั้งไม่รู้ก็แปลงนี้มัน ไม่มีอาการที่ป้ามาเลยผลปรากฏว่ามาตรงนี้ นี่ป้าได้ชีวิตใหม่ แค่ 3 วันเริ่มดีจาก 3 วันแล้ววันที่ 6 นี่ป้าทดลองร่างกายป้าเลยผลปรากฏว่าก้มได้ เงยได้ เอี้ยวได้

ป้าถึงบอกว่า 7 วันเมื่อเดือนกรกฎาคมทำชีวิตใหม่ให้ป้าทั้งเฉียดตายทั้งอะไรมาแล้วเดือนกรกฎาคมเป็นบุญของป้าเองป้าทั้งยามดลเย็นนะก่อนผ่าตัดตาเพราะหมอเขาห้ามว่าก่อนผ่าตัดตา 1 อาทิตย์ คุณต้องงดยานะ ทุกประเภทป้าก็วางเลย แล้วผลปรากฏว่าจากวันนั้นที่ทั้งป้าก็ตัดสินใจโดยที่ยังไม่ได้มาเข้าค่ายยังไม่รู้เรื่อง ป้าตัดสินใจทิ้งเลย บอกเฮ้อ ตายเป็นตายเพราะในเมื่อทิ้งแล้วก็ไม่เป็นอะไร ผ่าตัดตาเสร็จอะไรเสร็จก็ไม่เป็นอะไร แล้วก็มาเจอตรงนี้มาถึงตรงนี้ บอกว่าไม่ต้องใช้ยา ป้าเนี่ยนึกในใจเลยว่า ไอ้ เรานี้เดินทางถูก โดยที่ไม่รู้ตัวมันก็เป็นกุศลที่เกิดกับเราผลปรากฏว่าจากวันที่ 20-26 กรกฎาคมป้ากลับไปบ้านป้าก็ปฏิบัติตัวเหมือนกับอยู่ที่นี้ความดีใจอีกอย่างลืมบอกตอนที่มาน้ำหนัก 80 กิโลกรัมพุงโตมากแต่ตอนนี้พอไปปฏิบัติไม่ถึงเดือน น้ำหนักป้าลดไป 8 กิโลพุงยุบ

(กาญจน์ภรรษา รุ่งสวัสดิ์. สัมภาษณ์ 2555, กันยายน 15)

กรณีศึกษาที่

1.17 ชัยพร กัณกา

ชายไทย อายุ 61 ปี

จังหวัด ลพบุรี

โรคไวรัสตับอักเสบซี

ผมเป็นดับอักเสบซี่ แล้วก่อนจะเกษียณข้าราชการก็ฉีดยาอินเตอร์เฟอรอน แล้วก็กินยา ไรบาไวริน ฉีดไปได้จริง ๆ แล้วมันต้องกินทั้งหมด 24 อาทิตย์กินเม็ดละ 400 บาท วันละ 2 เม็ดเข้า เย็น แล้วก็ฉีดเข็มละ 12,000 บาททุกอาทิตย์ฉีดได้แค่เข็มที่ 5 หรือเข็มที่ 6 เริ่มมีอาการแพ้แล้วทุกอย่างก็ยังมีทั้งคันมีทั้งผื่นร่วนเหมือนให้เคมีครบหน้าหน้าเหมือนหนังหมู แล้วก็อาเจียนกลางคืนก็จะกินข้าวไม่ได้เลยก็จะอาเจียนตั้งแต่ 5 ทุ่มจนกระทั่งถึงตี 2 ไม่ได้นอนเลยก็มาบอกกับน้องหมว่าไม่ไหวยังงี้ดี สู้ไม่ไหว ก็ทนฉีดต่อไปอีกจนกระทั่งถึงเข็มที่ 17 มันไม่ไหวแล้ว เพราะว่าหนังนี้เป็นจุดตามขานะครับ มันดำมากเลย ดำเป็นวง ๆ เลยแล้วก็คันมากแล้วก็เนื้อตัวนี้แข็งไปหมดเลยหนังนี้เป็นโรคเหมือนหนังแข็งหมดเลย แล้วก็ผิวไม่ใช่ผิวอย่างนี้นะครับหน้าตานี้ก็ดำไปหมดเลยก็เป็นสิ่งที่เราคิดว่าเราตายแล้ว

หยุดยาตั้งแต่ปลายเดือนธันวาคม เข็มท้ายสุดฉีดเมื่อวันที่ 22 เข็มที่ 18 ก็เลยไม่ได้ฉีด เพราะว่าตายแล้วก็เลยไปจองวัดอันนี้จริง ๆ นะไม่ได้พูดเล่นนะครับ จองวัดแล้ว ก็คิดว่าตัวเองก็คงน่าจะตายล่ะที่ ๆ น้อง ๆ หลาย ๆ คนก็พยายามเอายามาบ้าง เอานู่นมาบ้างเอานี่มาบ้างยังกินยิ่งจะตายใหญ่เลยเพราะมันปวดท้องมากเลยกินไปแค่ 3-4 ทีก็ต้องเอาคืนเจ้าของเขานี้กินแล้วก็กินน้ำตาม เพราะมันจะตายจริง ๆ แล้ว ก็ฝืนกินมากเลยฟอกสบู่ก็ไม่หายนะครับ สุดท้ายก็ไม่ว่าใครไปก็ไม่ได้นึกถึงตอนนั้นก็นึกถึงแต่ความตายอย่างเดียวว่าปลงอนิจจัง วัฏสังขาร อนิจจัง ไม่เที่ยงเกิดแก่เจ็บตายเป็นของธรรมดา เราก็นึกว่าเราคงตายแล้วละชีวิตนี้ก็คงมีอยู่แค่นี้

แล้วจนกระทั่งมีเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลลพบุรีหรือใครผมไม่ทราบ ก็ไปอบรมในเรื่องของแพทย์ทางเลือกที่อาจารย์หมอเขียวเขาทำอยู่ที่คอนตอล เขาก็จะไปบอกว่าอาจารย์ป่วยหนัก อาจารย์หมอเขียวก็โทรศัพท์เข้ามา ก็บอกว่ามีศิษย์อยู่ที่ลพบุรี วันรุ่งขึ้นก็มาเลยคุณแขกก็เตรียมน้ำย่านางมาให้ 1 แก้วใหญ่เลยกับถ่านไม้ไฟ 1 แก้วแล้วก็เตรียมที่จะทำกัวซาพอดืมน้ำย่านางไป 1 แก้วใหญ่ มันมีความรู้สึกว่ามันเย็นวาบไปทั้งตัวเลยแล้วก็กินถ่านเข้าไปอีกก็มีความรู้สึกว่ามันเย็น สิ่งตรงนั้นก็คือเรารับสิ่งที่ เป็นพิษเพราะว่าอินเตอร์เฟอรอนใช้ทั้งหมดประมาณ 4-5 แสนนะครับที่ผมหมดไปกับอันนั้นก็คือหมายความว่าแล้วก็ไปทำไปเอ็กซเรย์คอมพิวเตอร์แล้วปวดท้องมากเลย ก็สงสัยว่าเราจะเป็นดับอักเสบด้วยหรือเปล่า หรือดับอ่อนอักเสบหรือเปล่า ทำไมมันปวดท้องแบบมันทรมาณ แล้วก็ผลข้างเคียงทุกอย่าง ขนาคจะฆ่าตัวตายแม้แต่จะ โดคตักตาย จะเอาหัวชนฝาทุกวันนะ ทีนี้ลูกก็จะร้องไห้ กอดกันร้องไห้ว่าเอ๊ะ พ่อจะตายแล้วจะทำยังงี้ดี ก็มานั่งดูกันเฉย ๆ ก็อาเจียนอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่ได้มากลืนปากเหม็นมากก็คือกินอาหารได้มีมือเข้ามือเดียว กินเป็นยังงี้กลางคืนก็จะออกมาเป็นขี้จี่นหมดเลย

ทุกวันนี้ผมดีขึ้นเมื่อก่อนหน้าหน้าอย่างกับหนังหมูเริ่มกินมาประมาณวันที่ 10 นะครับ ทีม 4 ท่านของลูกศิษย์อาจารย์หมอเขียวมาช่วยผมผมเป็นศัลยแพทย์เกษียณแล้วนะครับตอนนี้อายุ

61 ปีแล้ว เขาบอกว่าทำไมผิวมันดีขึ้นทำไมจุดดำ ๆ นี้มันหายไปเพราะทุกวันนี้ก็กินแต่ผัก ผักเย็น อย่างที่อาจารย์หมอเขียวบอกว่าความสมดุลของร่างกายระหว่างผักฤทธิ์ร้อนกับฤทธิ์เย็น หรือว่าสิ่งที่เราทำอย่างเคมีบำบัดหรือฉายแสงนี้มันเป็นส่วนหนึ่งของร้อนทั้งนั้นเลย รังสีก็เป็นความร้อนแล้วพวกนี้ก็จะ มีปัญหาในเรื่องของท้องผูกแล้วก็จะกินอาหารไม่ได้ เพราะฉะนั้นการปรับสมดุลตรงนี้ เป็น สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งเลยที่จะต้องทำเพราะฉะนั้นทุกวันนี้ผมก็ยังกินผักฤทธิ์เย็นอยู่นะ พยายามที่จะกิน แทบจะไม่กินเนื้อสัตว์โดยผมก็พยายามกินถั่วเขียวกินอะไร พยายามที่จะกินจิตใจให้มากที่สุดเท่าที่จะ มากได้แล้วก็ผักฤทธิ์เย็นทั้งหลายนี้สามารถที่จะช่วยให้สิ่งที่ทุกวันนี้ทำให้ผมฟื้นจากเดือนกุมภาพันธ์ ที่ ผมนอนตลอดตั้งแต่เกษียณ ตั้งแต่เดือนตุลาคมจนถึงมกราคม ผมไม่ได้มีความสุขสนุกสนานเลย มีแต่ ความทุกข์ทรมานจะต้องนอนอยู่แช่อยู่แล้วก็อาเจียนตลอดเวลา และจากที่ผมได้ทำกินน้ำสมุนไพร น้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นสดเสร็จแล้ว ก็ทำกัวซาด้วยมาตลอดนี้ ก็รู้สึกที่เราดีขึ้นหน้าตาจากที่เคยเป็นฝ้า ดำไปหมด หน้าดำนี้มันขาวขึ้นมีคนทักว่าไปทำอะไรมา หน้าตาดีขึ้นนะเหมือน ไม่แก่ 61 แล้วหนัง ทำไมไม่เหี่ยวแล้วก็สุขภาพถามว่าดีขึ้นไหม มีแรงขึ้น

หลักของพระพุทธศาสนาว่า เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นของธรรมดาเลย อนิจจัง เป็นของไม่เที่ยง เพราะฉะนั้นร่างกายถ้าสมมติปรับสมดุล ได้มันก็ฟื้น ได้ นะครับที่นี้ของผมกลับมาแล้วนี่ก็ เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เพราะว่าเราผ่านความที่จะใกล้ตายมาแล้วเป็นยังไงทุกวันนี้พระก็ไม่ใส่ครับ ไม่ช่วยมัน ไม่ได้ช่วยอะไรเลย ความเข้มแข็งของจิตใจสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นเมื่ออาจารย์หมอเขียว บอกว่าจิตวิญญาณนะ จิตวิญญาณเราต้องเข้มแข็งเป็นผู้ป่วยมะเร็งต้องเข้มแข็งนะครับ เราไม่ตายเรา คือต้องเข้มแข็งแล้วก็บุญอาจจะเป็นเพราะเมื่อก่อนชีวิตของเราได้ช่วยเพื่อนมนุษย์มาเยอะ เราทำ ผ่าตัดช่วยเขา ดินะผมไม่คิดเอดส์ คิดแต่ดับอักษะเพราะว่าเข้มมันจะทิมบอยเพราะว่าเป็นหมอ ผ่าตัดนี้ก่อนข้างจะเร็ว เพราะว่าเรากลัวคนไข้จะตายเราก็พยายามที่จะทำเร็วที่สุด เมื่อก่อนนี่จะเป็น อุบัติเหตุเยอะเพราะฉะนั้นในชีวิตเราช่วยคนมาเยอะ มันก็ได้บุญ มันก็มาช่วยในส่วนหนึ่งในเรื่อง ของเรานูญกรรมมันมีจริงนะครับกรรมทันตาเห็นก็คือในชาตินี้แหละครับ ใครทำกรรมดีกรรมนั้นก็ ตอบสนอง ใครทำกรรมชั่ว ชั่วก็ตอบสนอง ในช่วงชีวิตที่ท่านได้เห็นนี้แหละ ไม่ต้องรอชาติหน้า ชาตินี้แหละครับ

(ชัยพร กัณกา, สัมภาษณ์ 2555, มิถุนายน 22)

กรณีศึกษาที่

1.18 ทรงกลดนาครอรัม

ชายไทย อายุ 48 ปี

จังหวัดกำแพงเพชร

โรคจอประสาทตาเสื่อม

อดีตนั้นเคยทำงานอยู่ที่ ช.ก.ส. กำแพงเพชรครับ ด้วยการงานที่มันเร่งรัด เครียดจนเครียด ทำให้เรามีสถานะที่เจ็บป่วยมากขึ้นทุกวัน ๆ ปัจจุบันนี้ได้ลาออกมาแล้วนะครับ เนื่องด้วยเราอยู่กับ โลกปัจจุบัน เราก็อาศัยดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่กับสิ่งที่เป็นปัจจุบันนะครับ เจ็บป่วยก็พึ่งหมอพึ่งแพทย์นะครับ เพราะว่าเราอยู่ธนาคาร ธนาคารเลี้ยงเราตลอดนะครับค่าใช้จ่ายเท่าไรธนาคารจ่ายให้โรงพยาบาลรัฐ โรงพยาบาลเอกชนจ่ายให้หมดนะครับก็เลยถือเป็นโอกาสดีที่เราจะมีสวัสดิการดีนะเจ็บป่วยธนาคารดูแลรักษาเรานะครับแต่หารู้ไม่ว่า การที่ธนาคารดูแลรักษาเราด้วยการจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เรานั้น กลับกลายเป็นโทษกับเราในวันข้างหน้านะครับซึ่งเราก็ไม่รู้ตัวว่าเราเองจะได้รับ โทษนั้นจากการที่ธนาคารดูแลเราแบบนี้ครับ

เริ่มต้นด้วยเราเป็นประมาณปี 2544 ประสบอุบัติเหตุรถชนกันนะครับปรากฏว่าในการประสบอุบัติเหตุครั้งนั้นหน้าของเราตรงบริเวณคั้งจมูกได้ไปฟาดกับรถอีกคันหนึ่ง ทำให้คั้งจมูกหักยุบเข้าไปด้านในนะครับหมอก็ผ่าตัดแล้วก็ยกจมูกขึ้นมาให้เท่าเดิมนะครับ หลังจากนั้นเป็นต้นมาเราก็จะกลายเป็นคนที่เป็นภูมิแพ้แพ้หัวัด แพ้อากาศได้ง่ายมากนะครับแพ้ได้ง่ายมากนะครับตอนนั้นรักษาอยู่ที่โรงพยาบาลใหญ่ที่จังหวัดพิษณุโลกนะครับ หมอก็แนะนำว่าคุณก็ต้องไปหากินเนื้องอมไข่ บำรุงให้เยอะ ๆ คุณจะได้ ไม่แพ้ แล้วก็ให้ยาเรามาทานเราก็ทำตามที่หมอบอกทุกอย่างถึงเดือนก็ไปพบรับยาถึงเดือนก็ไปพบรับยานะครับทำตามที่หมอบอกทุกอย่างทำไปทำมา 3-4 เดือนต่อมาเรากลายเป็นคนที่มีไขมันสูงนะครับมารู้ก็ต่อเมื่อเราปวดหัวเราปวดหัวแล้วเราก็สงสัย หมอทำไมเราปวดหัวบ่อยจึงหมอก็วัดความดันปรากฏว่า ความดัน 200 นะครับหมอก็เลยให้ทานยา ทานยาไปก็ดีเฉพาะตอนที่มิฤทธิ์ยาอยู่ พอหมดฤทธิ์ยาเราก็เป็นอีกนะครับตรวจเลือดก็ปรากฏว่าไขมันเยอะหมอก็ให้ยาลดไขมันก็มากินยาลดไขมัน กินไปกินมากินมากินไปกินอยู่เรื่อย กินอยู่เป็นปีไม่ใช่ 2 ปี เป็นประมาณ 5-6 ปีครับกินจนกระทั่งยาที่ไหนที่มันดีหมอบอเอามาให้ผมให้หมดนะยาใหม่

ๆ เอามาเพราะว่าเราบิกได้ใช้ใหม่จนเราไม่รู้ที่เราได้ก่อโรคใหม่ขึ้นมาอย่างเงิบ ๆ โดยไม่รู้ตัว นั่นก็คือเป็นโรคหัวใจแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว รู้สึกใจเจ็บแปล็บ ๆ ต่เราก็ไม่ได้บอกหมอเป็นไขมันพอกตับ ไขมันพอกตับจากที่เรากินยาลดไขมันนะครับ แล้วก็ก็เป็นเนื้องอกที่ถุงน้ำดี เป็นเนื้องอกที่ถุงน้ำดีพร้อมกับมีนิ่วในถุงน้ำดีขนาดใหญ่กว่าเม็ดถั่วเหลือง 3 เม็ดอยู่ในนั้นนะครับ ซึ่งตรงนี้ผมเองก็ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นอันตรายอะไรเพราะคิดว่าเดี๋ยวหมอก็คงจะดูแลให้เราได้ก็ปล่อยมันไปไม่ได้ ตกอกตกใจอะไรนะครับปล่อยมันไป

จนมาวันหนึ่งเมื่อปี 2553 ประมาณเดือนเมษายน ในขณะที่ทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์อยู่ หน้าจอคอมพิวเตอร์ ปรากฏว่าอยู่ ๆ มันมีเหมือนคล้าย ๆ เราเอาวาสลินไปป้ายไว้ที่ดวงตาเรา ข้างล่างเหมือนว่าเป็นอย่างนั้น เราก็คิดว่าคงไม่มีอะไรมั้งมือเราคงจะไปโดนสิ่งใดเข้าเดี๋ยวอีกสักวัน สองวันมันคงจะหายคงจะไม่เป็นอะไรอาจจะเป็นอย่างผลไม้ที่เรากินอยู่ด้วย ตอนนั้นก็คิดว่าเป็นอย่างนั้นเราก็อใจเย็นไม่ได้ทำอะไรนะครับปล่อยมันทิ้งไป 1 สัปดาห์ผ่านไปมันก็ยังไม่หายก็ปล่อยมันไป เดี่ยวมันคงหายเองแหละไม่เป็นอะไรผ่านไปประมาณ 3 สัปดาห์ 3 สัปดาห์ที่มีวาสลินบาง ๆ ติดที่ตาซ้ายที่เราว่ามันเป็นเหมือนวาสลินที่ตาซ้ายปรากฏว่ามันไปเป็นที่ตาขวาอีกข้าง มันกลับไปเป็นที่ตาขวาอีกข้างหนึ่งเหมือนวาสลินบาง ๆ ที่ตาขวาอีกข้างหนึ่งพอเป็นตอนนั้น เราก็อเริ่ม มันไม่ใช่แล้ว ลักษณะเดี๋ยวกันตาเราก็อเริ่มมองได้แคบลงนะมองได้แคบลงเริ่มเดินเตาะหนุ่นชนนี้ด้านซ้ายเริ่มหนักขึ้นนะครับเมื่อเรารู้สึกว่าเราเป็นหนักขึ้นแล้วเราจะทำยังไง เราก็อเริ่มใจร้อนเริ่มรู้สึกร้อนรั่นก็เลยไปหาหมอที่เรารักษาอยู่ปัจจุบันที่พิษณุโลกนะครับ คุณหมอก็อแนะนำให้ไปโรงพยาบาลเฉพาะทาง เป็นโรงพยาบาลตาที่พิษณุโลกก็เข้าโรงพยาบาลตาที่พิษณุโลกอยู่ 6 เดือน 6 เดือนหมอก็อดูแลเรื่องตา บอกว่าหมองกับอาการของคุณนะหมอไม่เคยเจอ ตั้งแต่หมอเป็นหมอมามาหมอไม่เคยเจออาการแบบคุณเพราะฉะนั้นหมอรู้อจะทำอย่างไร หมอแนะนำว่าคุณควรที่จะไปหาโรงพยาบาลที่มันใหญ่ ๆ นะครับ ไปโรงพยาบาลที่มันใหญ่มีเครื่องมือพร้อมเพื่อเขาจะได้ดูแลรักษาให้ก็เลยไปทำการตรวจที่โรงพยาบาลจุฬานะครับหมอก็อทำการตรวจทุกอย่าง ส่งกล้องส่องเข้าไปในลูกตาเราตลอดใช้ไฟฉายเข้าไปหยอดขยายม่านตาเอาไฟส่อง เรียกหมอดั้งหลายท่านนะ มาช่วยกันดูว่ามันเป็นอย่างไรนะครับวันแรกที่ไปนี่เจ็บแสบมากนะครับเจ็บแสบมากเลย เพราะว่าเขาใช้ไฟส่องเข้าไปในตาเรานะส่องเข้าไปในตาเพื่อหมอจะได้อายม่านตาดูว่ามันเป็นอย่างไรนะครับ หมอใช้เวลาตรวจสอบอยู่วันนั้น 1 วันแล้วก็ให้เรากลับบ้าน นัดว่าอีก 1 เดือนคุณมาพบหมออีกทีหนึ่ง พร้อมกับให้ยามาด้วยเราก็อทานยาตามที่หมอบอกนะครับทั้งยาลดความดันในตา ยาลดไขมันที่ตองทานอยู่ที่พิษณุโลกลดความดันตัวเองยารักษาปลายประสาทตาอีกเสบนะครับ ยาแก้อักเสบสารพัดยา ยาบำรุงก็มีนะครับยาที่อยู่ในบัญชียาหลักยาที่อยู่นอกบัญชียาหลัก ไปครั้งแรกก็หมอดูหลายพันเหมือนกันนะครับ 1 เดือนผ่านไปก็ไปให้หมอตรวจตามที่หมอนัด ก็ปรากฏว่าไปตรวจครั้งที่ 2 ที่ไปตรวจเราก็อ

คิดว่าอาการมันจะดีขึ้นมันก็ไม่ได้ดีขึ้นมันไม่ได้ดีขึ้นนะครับ มันก็อยู่ค่อนข้างจะแย่งนะ ค่อนข้างจะแย่งไปเรื่อย ๆ หมอก็ทำการตรวจเหมือนเดิมต้องเข้าไปในตาเหมือนเดิมเราก็เจ็บแสบเจ็บปวดเหมือนเดิมแล้วก็ให้ยาแล้วก็บอกว่าอีก 1 เดือนคุณมาใหม่ นะครับทำแบบนี้อยู่ประมาณ 6 เดือนครั้งสุดท้ายพบกับอาจารย์แพทย์ อาจารย์แพทย์ที่สอนนักศึกษาแพทย์ทั้งหลายพร้อมกับอาจารย์ก็ได้ให้นักศึกษาแพทย์มาคุยด้วยว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเราดวงตาเป็นอย่างไร เขาไม่เคยเจอนะครับแล้วสุดท้ายก็ได้รับคำตอบจากคุณหมอว่าคุณรอวันบอดนะคุณรอวันบอดนะคุณไม่มีสิทธิ์หาย คุณไม่มีสิทธิ์หาย ถ้าคุณดวงตาก็ได้อยู่แค่ตรงนี้คือมันได้อยู่แค่นี้จะไม่ดีไปกว่านี้นะ แต่ว่าประมาณ 80% นี้คุณรอวันบอดนะ นะครับฟังคำตอบจากหมอนี้เราก็ใจฝ่อเลยนะแต่ทำใจดีสู้ครับ เพราะว่าคิดว่ามันคงไม่ถึงกรรมเรากรรมเราคงไม่มากขนาดนั้น นะครับกรรมเราคงไม่มากขนาดนั้น

เหมือนที่อาจารย์หมอเขียวบอกว่าเห็นทุกข์จึงเห็นธรรม คั้งที่องค์พระสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า เห็นทุกข์จึงเห็นธรรมเมื่อเราทุกข์มากเราก็หันทางหันหน้าพยายามหันหน้าพึ่งพระธรรมพึ่งธรรมะก็สวดมนต์ ไหว้พระขอให้เราพบทางออกแล้วเราก็ได้พบทางออกจริง ๆ พบจริง ๆ นะครับปกติทางธนาคารมีโครงการอยู่กับอาจารย์หมอเขียวอยู่ทุกปี ในปีนั้นทางธนาคารได้มีโครงการ เป็นโครงการที่พาพนักงานมาฝึกอบรมที่นี้เหมือนพวกเราที่ทำงานอยู่ทุกปีนะ ครับ ปีนั้น ก่อนหน้านั้นเขามีมา 2 ปีแล้ว ผมก็ไม่เคยรู้ว่าเขามีโครงการนี้ผมมาได้เป็นรุ่นที่ 3 ของธนาคารนะครับถึงวันเดินทางวันเดินทางก็หลังจากวันที่รายการคนค้นคนออกนะครับ 1 วันก็ได้เดินทางมาที่สถานที่สวนป่าบุญแห่งนี้ นะครับก็ตั้งใจจะมาด้วยกันทั้งหมด 4 คนนะครับ ธนาคารส่งมาก็ถือว่าอันนั้นเหมือนเราปฏิบัติงาน เมื่อมาถึงสิ่งที่เห็นที่แรกสิ่งที่เห็นที่แรกอาจจะเหมือนกับใครหลาย ๆ คนที่เห็นรถเลี้ยวเข้ามาปั๊บบเราก็มอง เฮ้ย นี่มันเข้าป่านี้ มันเข้าป่านี้แล้วสถานที่อย่างนี้หรือที่ว่าจะรักษาเราอะมันใช่หรือไม่นะ คิดอย่างนี้เลย เอ๊ะ เราจะรักษาหายไหมก็ เพราะว่าเราไปเจอเครื่องมือที่ดีสารพัดมาแล้วนะเครื่องมือที่ดีสารพัดทุกอย่าง เครื่องมือราคาเป็นแสนเป็นล้านเราใช้มาหมดแล้วเรามาเจอแบบนี้ มันจะหายไหมมันใช่หรือไม่ เราคิดผิดหรือคิดถูกนะแต่คิดอีกใจก็คิดว่า ในเมื่อเราได้ลองรักษาามาหมดแล้วอะ เครื่องมือที่ดีที่สุดเราก็ใช้มาหมดแล้วแล้วคำตอบที่ได้ก็คือไม่มีทางออกไม่มีทางออกให้เราเพราะฉะนั้นเรามาตรงนี้ลองดูว่าจะเป็นอย่างไรลองดูนะครับ

เข้ามาหมอบบรรยายอะไรเราก็ฟังหมอบไป หมอบบอกว่า ต้องกัวชา ต้องดีที่อกซ์ ควรจะกัวชา ควรจะดีที่อกซ์คิม น้ำสมุนไพร กินอาหารของค่ายมากินอาหารมือแรกก็เหมือนที่ท่านคิดนะคงเหมือนกันนั่นแหละมันมีด้วยหรืออาหารอย่างนี้มันจิตสันท คือกลืนแทบไม่ลงกลืนแทบไม่ลงเหมือนกันมือแรกนะครับ กลืนแทบไม่ลงเหมือนกันแต่ก็ต้องฝืนเพราะว่าไหน ๆ เรามาแล้วเราจะเรตกงปลงใจที่จะมารักษาแบบนี้แล้วก็ควรจะทำตามที่หมอได้แนะนำ ก็มีมือแรกก็ผ่านไปด้วยดีนะ

มือที่ 2 มากี่ยังฝืน ๆ อยู่มือที่ 3 ก็ยังฝืนพอวันที่ 2 ก็เริ่มดีขึ้นนะ วันที่ 2 เริ่มดีขึ้นในระหว่างที่ฟังบรรยายไปหมอก็บอกว่าดื่มน้ำสมุนไพรเอาไว้ เราก็ดื่มไปตามนั้นนะครบดื่มไปถั่งงวงก็ไปฉี หมอว่าอย่างนั้นงวงก็ไปฉีชะเดินไปลูบหน้าลูบตาคะ ถ้าจะให้ดี คือปกติดื่มแล้วไปนิดนึงปกติผมอยู่ที่ทำงานนี่อดีตที่ผ่านมาจะเป็นคนที่ไม่ดื่มเหล้าผมไม่ดื่มเหล้าไม่สูบบุหรี่ แต่ชอบของหวานหวานแบบแสบ ไล่เลยชอบหวานแบบนั้นแหละ แล้วก็สิ่งที่ชอบอีกอย่างหนึ่งก็คือกาแฟกาแฟก็กินไม่เยอะหรอก กาแฟกินฟรีที่ทำงาน วันละ 5-6 แก้ว ตอนดึกกินให้หลับ กาแฟเช้ากินให้ตื่น ถ้ากลางวันห่างกาแฟหาไม่ได้ ก็เครื่องดื่มชูกำลังเขาบอกว่าให้กินได้ไม่เกิน 2 ขวดก็กิน 2 ยี่ห้อ ๆ ละ 2 ขวด ไม่เกินตามที่กำหนด รวมเป็นวันละ 4 ขวด ศิริชนลุยหาเรื่องใส่ตัวนะเป็นอย่างนี้ประจำเพราะฉะนั้นตอนมาค่ายนี้มันก็จะง่วง เพราะเราไม่ได้กินกาแฟที่นี้ ไม่มีกาแฟกินไม่ให้กิน หมอเขาแนะนำว่าไม่ให้กินแล้วก็ไม่ให้กินด้วยข้าง ๆ โกลั ๆ ก็ไม่มีกาแฟจะเดินไปตลาดมันก็ไกลไปก็เลยไม่ไปก็อยู่ที่นี้แหละก็ใช้วิธีกัวชา

หมอบอกว่ากาแฟที่ดีที่สุดก็อยู่ในตัวคุณนั่นแหละอยู่ในนั่นแหละ เพราะว่าคุณกินกาแฟมาแล้วอย่างน้อยคุณก็ออกนี่มันก็มีอยู่ในนั่นแหละ เพราะฉะนั้นคุณก็ลองกินอันนั้นแหละกินเข้าไปเถอะเดี๋ยวมันก็ดีขึ้นเอง 2 วันแรกที่หมอบอกเราก็ยัง หมอบอกมาก็ ฮี แต่อยู่ในใจนะยังไม่กินหรอกจนวันที่ 3 นั่นแหละวันที่ 3 ก็ลองดู หมอบอกทุกวันลองดูก็ลองดูใส่ฝ่ามือนี้แล้วก็แตะดู (ทำท่าแตะเข้าปาก) เอ้อ มันก็พอไค้ะไม่ตายนี้หว่า ไม่ตายนี้หว่า ลองลองดูหลังจากนั้นก็อย่างนี้เลย (ทำท่ายกฝ่ามือขึ้นชด) ลองดูนะ แต่ครั้งที่กินก็ยังขมยังเผ็ดยังเปรี้ยวยังเค็มอยู่นะหลังจากนั้นมากินมันทุกครั้งเลยทุกครั้งก็ไปฉี กินหมดกินหมดทุกครั้งที่ดีแต่ไม่ได้กินทั้งหมดที่ฉีนะ คือกินส่วนหนึ่งแล้วที่เหลือก็ทิ้งไปนะครับ เอ้อพอกินแล้วมันก็รู้สึกว่ามันไม่ง่วงคินะ มันไม่ง่วงนะแล้วมันไม่เปลี้ยด้วยนะมันจะตื่นแบบใส ๆ แต่ถ้ากินพวกกาแฟพวกเครื่องดื่มชูกำลังนี้ กินแล้วมันไม่ง่วงแต่ว่ามันไม่ใส มันไม่มีพลังนะตัวนี้อาจจะเป็นตัวหนึ่งที่ทำให้เราป่วยก็ได้ครับ

แล้วในระหว่างที่หมอบรรยายนี้หมอก็บอกว่าคุณก็ทำกัวชากัวชาไปพอกทาไป เรานั่งอยู่ตรงนี้เราก็กัวชาไปเรื่อย ฟังหมอบรรยายก็กัวชาตัวเองไป โอ้เราตาไม่ดีหมอบอกว่าคุณก็กัวชาตรงที่มันป่วยเราก็กัวชาดตัวเองไปอย่างนี้ ทำไปทั้งหน้าทั้งหลังทำทั้งหมดบนหัวนี้ เราก็นั่งชูดอยู่ประจันอยู่ตรงนี้ ประจำ 7 วันก็อยู่ตรงนี้ไม่ได้ไปไหนเลยนะก็กัวชาไป ความอัศจรรย์มาเกิดขึ้นในวันที่ 4 ของค่าย

จากเดิมที่เรามาสายตาเราเกือบจะมองไม่เห็นเลยนะมีคามากเลย คือไปไหนนี่เดินไม่เห็นอะไรไปทั่วแหละ ไม่รู้ใครเป็นใครอะไรไปทั่วเลย วันนั้นเกิดอัศจรรย์ หมอกำลังบรรยายเราก็นั่งตรงนั้นแหละชูด ๆ ไป เอ๊ะ.. ตามันสว่างขึ้นมาทันที มันเป็นไปได้อย่างไรเราสงสัยเราก็บอก ดีใจตามันสว่างขึ้นนี้แล้วเราก็บอกหมอว่าตามันสว่างขึ้นเลยนี้หมอก็ประทับใจว่าเออ สิ่งที่หมอบอกไว้มันทำได้ผลจริง ๆ นะเราก็ดีใจว่า โอ้ เราทำได้เรามาถูกทางแล้วตอนแรกที่เรารู้ว่า เอ๊ะ อย่างนี้มันจะ

รักษาเราหายไหมกลับกลายเป็นว่า วิธีแบบนี้แหละที่รักษาเราหายด้วยรักษาเราหายด้วยนะครับซึ่งเป็นเรื่องแปลก ผมก็ไม่คิดว่ามันจะหาย

เคยมีอยู่วันหนึ่งวันหนึ่งของธนาคารที่เขาปิดรอบบัญชี ปิดรอบบัญชีเป็นวันที่เครียดมาก ๆ พอเครียดมาก ๆ บุปนี่ตาเรามืดวันนั้นนี่ตามืด คือเดินไปไหน ไม่ได้เลยนะ ปิดบัญชีวันนั้นพอเวลาประมาณบ่าย 2 โมงครึ่งเป็นวันสุดท้ายที่ธนาคารจะปิดบัญชี ปรากฏว่าผมทำไม่ได้เพราะตามผมไม่เห็นผมตัดสินใจที่ตรงนั้นเลยบอกถ้าใครจะช่วยได้ก็ช่วย ช่วยไม่ได้ไม่เป็นไร ผมตัดสินใจที่ตรงนี้ถ้าคุณจะไปต่อออกเพราะตรงนี้ก็ยอมผมทิ้งเลยเพราะผมมองไม่เห็นแล้ว ผมก็ปล่อยเลยครับมองไม่เห็นเลยจะเดินไปไหนยังเดินไม่ได้เลย ตอนนั้นได้วิชาจากตรงนี้ไปแล้วหลังจากที่มาอบรมแล้วนี้ได้วิชาไปแล้วก็ลองดูเมื่อเราก้าวขาแล้วมันตอนนั้นก้าวขาแล้วตาสว่างขึ้น เราก็ก้าวขาตัวเราก็ก้าวขาไปทั่วเลย ทั้งเข้าตาทั้งด้านหน้าด้านหลังทั้งคอทั้งแขนแต่เน้นที่หัวนี้มากที่สุดนะครับก็ทำไปนะครับทำอยู่ประมาณชั่วโมงหนึ่งทำอยู่ประมาณ 1 ชั่วโมง ตาเราเริ่มสว่างกลับมาที่เดิมนะ ตอนนั้นคิดในใจว่าสงสัยเราอดแน่แล้วละ แต่ว่าปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นนะครับประมาณ 1 ชั่วโมง ตาเรากลับมาสว่างเหมือนเดิมเราก็ดีใจแล้ว ไม่สนใจแล้วอะไรแล้วกลับบ้านแล้วเพราะอยู่ไป เดียวหนักกว่านี้เรากลับบ้านไม่ได้ก็กลับบ้านไปนะ แล้วรุ่งขึ้นอีกวันมันก็เป็นวันปิดทำการของธนาคารเราก็ได้พักผ่อนอีกวัน หนึ่งวันทำการถัดมาเราก็กลับมาทำงานปกติไม่มีอะไรนี่กว่าจะโดนเจ้านายเรียกไปตำหนิก็ไม่ได้ว่าจะไร ก็ปล่อยไปหลังจากนั้นนี่ก็ยังได้แวะเวียนมาเข้าค่ายกับอาจารย์หมอบ่อย ๆ นะมีโอกาสก็มาอยู่เรื่อย

หลังจากเข้าค่ายทุกค่ายที่ออกไปนับตั้งแต่วันที่ 10 มิถุนายน 2553 เป็นต้นมาคือวันแรกที่เข้ามาที่นี้ นะครับนับจากวันนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ ก็ได้ใช้ชีวิตในแนวทางแห่งค่ายหมอเขียว มาตลอดนะครับอาหารมังสวิรัต เจ มัง ตลอดนะครับมีแต่ผักไม่มีเนื้อสัตว์นะ ไม่มีน้ำปลา ไม่มีกะปิ มีแต่ผักกับเกลือ นะครับอย่างมากที่สุดก็ไปเรื่อย ๆ ทานไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องกลัว ทานไปเรื่อย ๆ ในระหว่างที่เรา ณ ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่เราจะร้อนทานไปเรื่อย ๆ ทานจนกว่าเราจะหนาวเราปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ปฏิบัติแบบนี้ตลอดไปเรื่อย ๆ มันจะมีจิตวิญญาณบอกว่า ณ เวลานี้เราต้องการอะไรมันจะบอกเลยนะ ณ เวลานี้เราอยากกินตัวนี้แล้วเราไปกินแล้วมันก็จะหายอาการที่เราเป็นอยู่นะครับ

อีกเหตุหนึ่งที่ผมตัดสินใจกินผักพืชผักตลอดก็ด้วยเหตุผลที่ว่า รุนั้นที่เข้าค่าย อาจารย์หมอบอกว่าพื้ของคุณนะ พื้ของคุณในปากนะมันเหมือนพื้วัวกับควายหรือมันเหมือนพื้เนื้อเหมือนพื้แมว เราก็ตอบว่าเหมือนพื้วัวกับควายครับ

ถ้าเราได้กินอาหารที่ดีกินอาหารที่เขาเรียกว่าสมดุล ปรับสมดุลได้ดี ฉะนั้นจะใสหรือว่าหอมเหมือนขานี้ อันนี้จะเป็นตัวรักษาได้ดีเลยนะครับแล้วถ้าใครสามารถดื่มนี้ได้ทุกเช้า ถ้าดื่มได้ทุกเช้า นะครับท่านก็จะสามารถวิเคราะห์โรคได้เลยว่าท่านเป็นอะไรหรือเปล่า

เวลาที่ถือกษัตริ์ที่ถือกษัตริ์น้ำที่ดีที่สุดคือน้ำจืดเรานั่นแหละและน้ำจืดเรานะครับ ดีที่ถือกษัตริ์ไม่เป็นอันตรายไม่ร้อนไปไม่เย็นไปนะครับ ใส้ไปเลยใส้ให้เต็มมันแหละและนะครับ ใส้ได้ทุกอย่างทุกส่วนทั้งอาบทั้งหยอดเวลาพอกทาก็ผสมเข้าไปในผงถ่านดินสอพองนะครับ

เคยมีบางครั้งทำงานเครียด ๆ เกิดอาการจุกแน่นในท้องในกระเพาะนะครับ จุกแน่นในท้องในกระเพาะก็ใช้วิธีน้ำมันเขียว 1 หยด น้ำสมุนไพรฤทธิ์เย็นสคนะครับ ใส้ขวดไว้แล้วก็น้ำจืดเราผสมเข้าไปเติมผงถ่านเข้าไปสักประมาณช้อนชา เขย่าให้ดีแล้วก็ดื่มนะครับไม่ถึง 1 นาทีอาการนั้นหายเลย ลองนำกลับไปใส้ดูนะครับ

เทคนิค 9 ข้อใช้ทั้งหมด โดยเฉพาะหัวข้อธรรมะนะครับที่สำคัญก็คืออย่ากลัวตายอย่ากลัวโรคอย่าเร่งผลแล้วก็อย่ากังวลตัดออกให้หมดความกังวลทุกเรื่อง ความกังวลทุกเรื่องตัดมันไปบ้างตัดให้หมดได้ก็ดีนะครับถ้าเราตัดไม่ได้มันก็จะมาฆ่าเรามันจะฆ่าเรานะครับ

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ใจของเรานะครับจิตใจของเราถ้าตั้งมั่นอยู่ถ้าตั้งมั่นอยู่นี้เราสามารถที่จะดำเนินต่อไปได้เอาผมนี่เป็นตัวอย่าง ผมลืมบอกไปก่อนหน้านั้นที่บ้านผมนี้ขายอาหารตามสั่งมีกินทุกอย่างนะครับ อยากกินอะไรมีหมดแล้วผมก็หึกโดยไม่กินอะไรในบ้านเลยนะ ผมแหกค้ายมาเป็นแบบหมอเขียวทั้งหมดจนทุกวันนี้ะครับ ก็อยู่อย่างนี้ใครจะชวนกินอะไรก็กินไป แต่เราก็บอกตัวเองเสมอว่าเราสบาย เบาทายเป็นอยู่ผาสุกนั่นคือคำตอบที่ดีที่สุดนะอย่างที่ผมอเขียวท่านบอกนะ

(ทรงกลด นาคอร่าม. สัมภาษณ์ 2557, กันยายน 10)

กรณีศึกษาที่

1.19 คิมเบอลี ออง

หญิงพม่า

ประเทศสหรัฐอเมริกา

อาการ – ความเครียดสะสมมาก

พรทิพย์ โพธิคามบำรุง หรือ ฟอร์ด อายุ 63 ปีทำงานอยู่สายการบินยูไนเต็ดแอร์ไลน์ที่สนามบินนานาชาติซานฟรานซิสโกคะสหรัฐอเมริกาเนื่องจากช่วง 5-6 เดือนที่ผ่านมา ก็ได้ใช้ความรู้จากการศึกษาด้วยตัวเองด้วยการอ่าน “มาเป็นหมอดูแลตัวเองกันเถอะ” ของคุณท่านอาจารย์หมอเขียว กลับประเทศสหรัฐอเมริกา อ่านช่วงนั้นแล้วก็ได้นำไปใช้กับเพื่อนร่วมงาน มีเพื่อน